NOTAE CRITICAE

AD

PLATONIS DE REPUBLICA LIBROS

NOTAE CRITICAE

AD

Platonis de Republica Libros

PARS PRIOR

(LIBB. I—V)

SCRIPSIT

J. L. V. HARTMAN

HAGAE COMITUM

APUD MARTINUM NIJHOFF

MDCCCXCVI

EX TYPOGRAPHEO A. W. SIJTHOFF.

PRAEFATIO.

Platonis opus praeclarum, quod *ΠΟΛΙΤΕΙΑ* inscriptum est, plurimis virtutibus splendet, sed nonnullis vitiis quoque deturpatur, quorum alia ipsi auctori debentur, alia a librariis sunt invecta. Utrumque mendorum genus iam permulti viri docti tractarunt, illud imprimis ut par erat philosophi et iurisconsulti, hoc philologi. Quo modo illi munere suo functi sint non hic est locus examinandi, quam vero operam philologorum gens praestiterit hoc opusculo diiudicare ac ponderare mihi in animo est. Haud vereor ne in virorum doctorum vituperationem incurram quod post tot tantasque editorum excellentium, quorum in numero Stephanum, Astium, Bekkerum, Hermannum, Baiterum ponas velim, in hoc Platonis opere collocatas curas denuo Politiam severo examini subicio; etenim tam latum doctrinae campum Platonis dialogi nobis praebent ut eum totum peragrasse nulli contigerit, sed particulam tantum singulis explorare licuerit, itaque quamvis plurimos fructus legerint, tamen semper novam laetamque messem subsequentibus investigatoribus reliquerint. Sic Stephanianam editionem, quae Platonici textus fundamenta iecit ac per duo fere saecula ab hominibus tantumnon perfecta habita est, Astiana excipiens paene

obscuravit, cuius auctor [1]), cum intimam Platonicae dictionis cognitionem contraxisset, praeclarum neque unquam periturum opus condidit. At sua vice quantum Astii editio (1814) superata sit editionibus, quas Bekker, Hermann, Baiter (1874) procurarunt, non opus est ut fuse demonstrem. Sed ne horum quidem curis, licet iis nubes lectionum ex optimis libris mss. iisque accurate [2]) excussis petitarum numerusque ingens coniecturarum a doctissimis philologis, in quibus Cobeti, Badhami, Madvigii nomina tanquam soles splendent, prolatarum tot tantaque subsidia offerret, Politiam pristinam formam pristinaque sua ornamenta ac decora recuperasse in dies etiamnunc crescens emendationum acutissimarum numerus lucide ostendit.

Platonis Politiam ex iis dialogis esse qui hominibus semper maxime placuerint et pulcherrimi visi sint, non modo interpretationum [3]), sed etiam editionum [4]) magnus numerus

---

[1]) De quo imprimis valent quae Schanzius in „Festgruss der Philol. Gesells. z. Würzburg 1868 p. 97" scripsit ‚Si quis scriptorem cum fructu tractare velit, in eo potissimum elaborare debet ut eius sermonem quam accuratissime pernoscat, quippe cum hac re maximam partem et ars interpretandi et ars critica contineatur'.

[2]) Vide Schanzii verba (Specim. crit. p. 1) „Ad veterum libros recte edendos qui accedere vult, primarium eius munus est codices quam accuratissime excutere et quae inter singulos unius scriptoris libros ratio intercedat, diligentissime explorare. Nam superioris aetatis mos hinc illinc lectionem quae arridebat decerpendi hodie desitus est coli, cum non iam id agatur ut scriptori elegantiae obtrudantur, sed ut exploretur quid ab eo scriptum sit vere."

[3]) Civitatem verterunt *Latine* Antonius Cassarinus (Siculus, de quo vid. Philologum 1858. Homo mortuus est anno 1444 p. Ch. n.), Ficinus (1482), Cornarius (1561), Serranus (1578) — *Batave* D. Burger (1849) — *Gallice* Ludovicus Regius (1559), de la Phillonnière (1726 Lond.), Grou (II ed. 1851), N. Cousin (1822), A. Bastien (1876) — *Germanice* Schleiermacher, Schneider (II ed. 1850), H. Müller (1855), Wiegand (1855,6), Prantl (1857), G. Hess (1884) — *Britannice* Spens (1763 Glasg.), J. L. Davies and J. D. Vaughan (I ed. 1852), W. L. Newman, Jowett — *Italice* Eug. Ferrai (1882) et Ruggiero Bonghi (1883) necnon alii in alium sermonem.

[4]) Civitatem ediderunt praeter Aldum, Oporinum, Hopperum Stephanus (1578), Edm. Massey (1713 Cantab.), I. I. Stutzmann (I ed. 1805, Erl.), F. Ast (1804 = 1820, 1814, 1822), Bekker (1825 Lond.), Stallbaum (1829. 1850. 1858), Schneider (1830 Lps. 1841 Vralisl. 1846 Paris.), Hermann (1852), Baiter (IV ed. 1874), J. Martin (La Républ. 8ième liv. 1882), E. G. Hardy (Book I 1882, Lond.), G. H. Wells (Book I and II 1882, Lond.), Schmelzer (1884), B. Aubé

diserte declarat. Permulti [1]) praeterea viri docti in diariis et scriptionibus separatim editis suas in Politiam emendationes et coniecturas publici iuris fecerunt et saepe de illo opere optime meruerunt.

Ex magno autem editorum numero pauci tantum suo iudicio libere uti ausi sunt. Quae Madvigius de Stallbaumio et Hermanno verissime dixit „In Stallbaumio utinam diligentiam et consuetudinis Platonicae cognitionem iudicii subtilitas aequasset, Hermannum vellem rectos duces paulo interdum liberiore iudicio secutus esset", ea non minus valent de Schneidero et Jowetto; Stephanus contra et Astius et Baiter (1874) non anxie codicum scripturis adhaeserunt, sed ad coniectandi artem confugerunt, ubi codices *οὐδὲν ὑγιὲς* (ut Stephanus in ipsius ad lectorem *φιλοπλάτωνα* admonitione dicit) praebebant. Antequam autem singularum praestantissimarum editionum merita in brevi indicem, me nonnulla de Politiae codicibus [2]) monere necesse est.

Libri manuscripti, quibus Platonis Civitas nobis tradita est, XXXIII numero sunt. En eorum nomina et descriptio:

(La Répub. 6ième liv. 1884), H. Warren (The Republic Books I—V. 1888 Lond.), B. D. Turner (The Republic, Book X 1888), M. Wohlrab (Buch I, 1893), B. Jowett and L. Campbell (The Republic 3 voll. 1894. Oxf.)

[1]) *Citandi* mihi sunt (praeter Muretum, Heindorfium, Cobetum, Badhamum, Madvigium) Herwerdenus, Hirschigius, H. Richards, Groen van Prinsterer, Dobraeus, Naber, Heusdius, H. Heller, Faesi, O. Apelt, J. Richter, H. Jackson, W. H. Thompson, Cornarius (in Eclogis), J. Bywater, Liebholdus, Iw. Müller, H. Wolfius, alii. Hellero fata non concesserunt Civitatis editionem, quam per multos paraverat annos, absolvere. Vide M. Wohlrabii praefationem et Biograph. Jahrb. für Alterthumskunde 1892 (Conr. Bursian) p. 24 „Von seinem Nachlass ist nach Bruno Keil das ms. von Wert, welches den kritischen apparat zu der von ihm geplanten Ausgabe des „Staates" enthielt, wo er, wie es scheint die Ergebnisse einer eigenen, — bis zum 6 buch einschliezslich fortgeschrittenen — collation eingetragen und seine eigenen vermutungen vielmals angedeutet, oft auch ausgeführt, äusserst fleissig die fremden registrirt und fast stets beurtheilt hat."

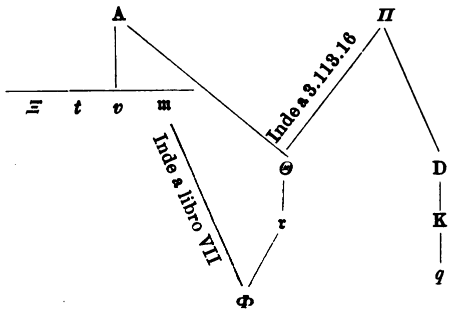
[2]) De Platonis codicibus videantur Schanzius (Unters. über die Plat. Hands.; Studien z. Geschichte des Platon. Textes; Hermes 1877; Ueber den Plato-Codex der Mark. Bib. in Venedig 1877), A. Jordan (Fleck. Jbb. Supplem. bd. VII; Hermes 1878), O. Luczakowsky (Codicum Platonicorum index. Acad. Gymn. Lemberg. Prog. 1880—1), J. Kral (De codicum Platonicorum Parisini B et Veneti t auctoritate. Listy filologicke XII p. 354—81), M. Wohlrab (Die Platonhands. und ihre gegenseitige Beziehungen 1887).

	Nomen	Numerus		Saec.	
Parisini	A	1807 (olim 94 et 2087)	membran.	IX	Foliis bipartitis (quadragenor ternorum versuum) cum scl Cobeto et Schanzio (Mus. Rhe accurate descriptus. Contulere Faehsius (Sylloge Lectt.), Bekk ner, quidam vir doctus in Baite Cobetus, Heller (cf. Wohlrabii p nem), Schanzius, Campbelliu mense Iunio). Saepe correctus dicis subscriptio — ὠρϑώϑη αὕτη ὑπὸ ϰω μητροπολ ἱεραπολ τοῦ σαμένου i. e. ὑπὸ Κωνσταντίνου λίτου Ἱεραπόλεως — recens est foll. 3 R — 114 R continetur. Ve fere vicenarum ternarum lit Codex verborum omissionibus
	D	1810	bombycin.	XIII s. fin.?	Situ corruptus nec facilis le bet lacunam 429 C — 442 D (τὸ — 3, 208, 9 ἰδιώτου).
	K	1642	chartaceus	XV	Nitide scriptus. Post Steph editoribus Bipontinis et ab al tus est.
Veneti	Π	185	membran.	XII	Cum scholiis perpaucis; caret 515 D et desinit lib. X 612 E ἐ Contulerunt C. Nürnberger, Schanzius, C. Castellani (in usu bellii). Bis — saec. XII s. XIII e correctus est.
	Ξ	184	membran.	XV	Cum scholiis. Manu Ioanni Presbyteri Cretensis, Bessarioni nalis iussu scriptus. Contulere Bekker, C. Castellani (in usum bellii).
	t	appendix 4. 1	membran.	XII	Foliis bipartitis c. scholiis. manus scripsit Politiam usque a altera manus (saec. XV vel XV

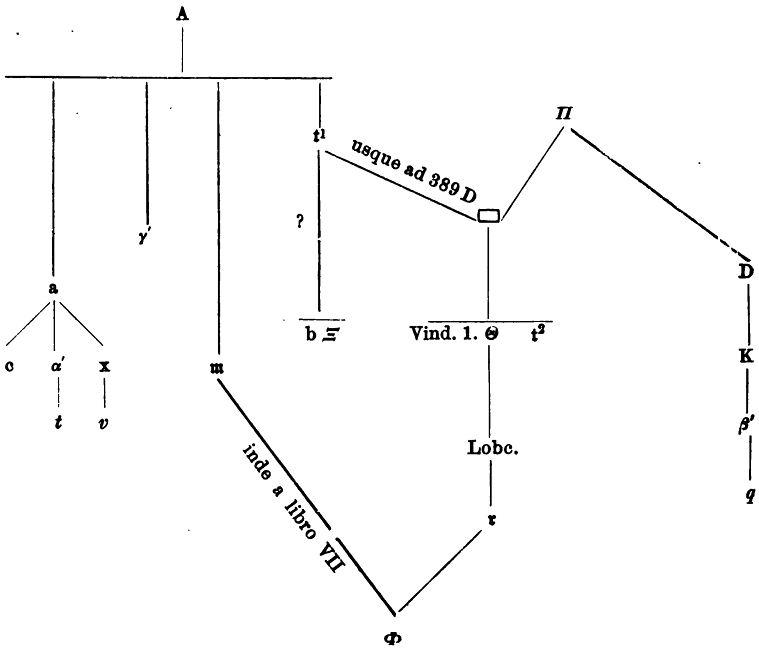
Nomen	Numerus		Saec.	
				bis ὑμῖν ταῖς (sic) νεανίαις πῶς δ' οὐ incipit. In Mus. Rhen. 1878 codex a Schanzio antiquior saec. XII aestimatus est. A Cobeto parvi factus est.
	187	membran.	XV	Cum Ξ conspirare videtur.
	150			Contulit Nürnberger. Ab Astio in priores Reip. libros adhibitus est.
Θ	226	membran.	XIV ?	Sine scholiis. Codicis Vatic. Δ δεύτερον βιβλίον est.
m	61	bombyc. aut chart.	XIV ?	Caret libro primo.
r	1029 b	membran.	XIV ?	Foliis bipartitis, in duo voll. divisus.
a	59.1	bombyc.	XIV	Cum scholiis.
b	85.6	membran.	XII vel XIII	Cum scholiis; continet duo tantum libros. Ex clar[i] Rostagno sententia codex est saec[i] XIII. Inde a 358 E πολλάκις τις νοῦν ἔχων manus recens (saec. XV) incipit.
c	85.9	membran.	XIV	Cum scholiis.
n	85.14	chartac.	XV	Continet 400 C — 439 B (134, 5 — 201, 12 Bkk.). Incipit a verbis ἀλλὰ ταῦτα μὲν κτλ.
x	85.7	membran.	XV	
α′	80.7	membran.	XV	Videtur manu Theodori Gazae scriptus esse.
β′	80.19	membran.	?	
γ′	42	membran.	XIII	Accurate scriptus.
				Octo Laurentianos codices contulit Franciscus De Furia.
Φ	32 (= 6 = 109)	chartac.	XIV ?	Contulere Bastius, Bekker. A Schneidero littera B insignitus est.
E	1 (= 39)	chartac.	XIV ?	Cum marginali Ficini versione, fere absoluta, trium priorum librorum.
F	55	chartac.	XIV	Ad 395 E legitur ἐντεῦθεν ἠρξάμεθα τῆς διορθώσεως ἀντιγράφου χωρὶς καὶ μὴ ζήτει ταύτην τρίσ....

Nomen		Numerus		Saec.	
Vindobonenses	D	4 (= 89)	chartac.	XV ?	Continet V priores libros.
		54		XV ?	Cum Lobcoviciensi conspirat.
					Codices Vindobonenses a S(diligenter collati sunt.
Monacenses	q	237	chartac.	XV	Contulere Bekker et Schneid
		490	chartac.	XV	A Schneidero littera C in Adhibuit Astius ad libb. VII et tulere Krabinger et Schneider. lib. VII cum parte X (usque a ἀνθρωπίνων).
		514			
Cesenas	M	28.4	bombyc.	XIII ineunte.	Malatestianus cum scholiis. clar. E. Rostagno. A Campbelli(a Schanzio (Studien p. 67) parv A folio 339 R Πλατῶνος Πολιτε piunt. Nonnulla folia (pgg. 308– Campb.) manu recentiore scrip
Lobcoviciensis			membran.	XIV	Foliis bipartitis tricenorum q versuum. Contulit Schneider. C(liis initio L. III deficientibus. etiam Raudniciensis.
Ambrosianus	t	E 90	membran.	XVI	Non ultra p. 203, 3 (= 439] kero collatus.
Angelicus	v	C. 1.7	membran. et chartac.	XVI	Politia in foliis membraneis est.
Palatinus	b		membran.		Continet Lib. VIII 566 D – IX 573 C, 588 B (in.) — 592 A (= τύχῃ), X 613 A, 613 E — usque ((3, 501, 19 ἃ μὲν τοίνυν usque a περιαγειρόμενοι). Cf. Creuzer.] p. 98 sq.
Darmstadiensis			chartac.	XV	Continet inter alia Platonic ἀλλ' ἡμεῖς ἂν — 329 D ξυμβαίνει usque ad fabulae de anulo fine

Qua cognatione illi codices inter se contineantur et quae singulorum auctoritas sit diligenter Schanzius, Iordanus, Wohlrabius, Campbellius investigarunt. Ex iis, quae Schanzius in „Hermes" Vol. XII (Ueber die kritisch. Grundlage der Platon. Republik) disputavit, hoc stemma confeci:

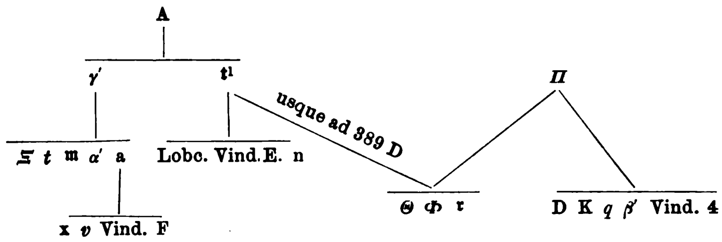

In libro autem „Ueber den Plato Codex d. Mark. Bibl. in Venedig 1877" idem vir doctus sententiam in hunc modum [1]) mutavit:

[1]) Codex Laur. b, quem cum Ven. t¹ conspirare animadvertit, ei inde ductus esse videtur. Codicem Ven. Ξ ex Ven. t¹ fluxisse vel ex eo correctum esse

Iordan Sententia Iordani (Hermes Vol. XIII 1878 Zu den Handschriften d. Rep.) de Civitatis codicum cognatione haec est:

De codicibus a et γ' Schanzius rectius iudicavit: cum enim in Laur. γ' verba τέλος τοῦ πρώτου βιβλίου, quae in Θ t a c in Menexeni fine occurrunt, desint, codex a ex γ' fluxisse nequit.

Wohlr. Quomodo Wohlrabius Politiae codices ordinaverit nescio, cum mihi eius liber „Die Platonhandsch. und ihre gegenseitige Beziehungen" praesto non fuerit. Hoc tantum novi eum codices in tres classes divisisse ob eamque rem a L. Cohnio in „Philol. Anzeiger 1887" vituperatum esse.

Campb. Campbellius denique item tripartito libros mss. dividens hanc tabulam in Vol. II p. 96 codicum descriptioni subiunxit:

I) A b α' γ'
II) Π D q β' K r Φ Θ Vind. D E F
III) M Ξ m a c x t v

Codicibus t¹ et n locum non assignavit.

Etsi non in omnibus cum Schanzio facio, eius ratio mihi tamen probabilior quam ceterorum esse videtur. Aliquando fortasse, si accurate variae cuiusque codicis manus enotatae fuerint, certiora iudicia de cognatione, qua Politiae codices contineantur, proferre licebit, verum adhuc percaute virorum doctorum de ea suspicionibus et hariolationibus fides habenda est. Nunc redeamus eo unde digressi sumus.

Civitatis editiones praestantiores paucis recensuro mihi
Steph. initium faciendum a Stephani editione. Is ad Platonis opera edenda praeter Aldinam et Basileenses editt. magnum codicum

---

et codices Vind. 1, Θ, t² ex communi fonte originem duxisse putat. Cum codicibus ΘΦr Laurent. n conspirare animadvertit.

numerum adhibuit, quos describere supersedisse valde dolendum est; sat multa tamen declarant eorum maximam partem non optimae notae fuisse. Multam operam se in editione sua paranda posuisse candide in monito ad lectorem testatur „ut autem", inquit, „Graecus contextus sicuti volgo vocatur quam fieri posset emendatissimus ederetur, non omnem lapidem, sed omnia bibliothecarum (ad quae aditus patuit) scamna partim ipse movi, partim movenda curavi." Ubi codices nullum auxilium praebebant, ad coniecturam eamque fere non audacem refugere non reformidavit, hic illic vulgatam non monito lectore mutans. Notae eius editioni adiectae etiamnunc quae perpendantur, dignissimae sunt.

st Duas Astius Civitatis editiones memorabiles procuravit. Harum prior (anni 1814), etsi permulta — nam potius coniectura quam codicum ope Stephanianam editionem emendare conatus est — quae longa dies improbavit continet, tamen innumeris locis certam medelam Politiae attulit totque egregiis suspicionibus abundat ut eas religiose examinare et commendare si hac luce mihi dignae viderentur, non dubitaverim. In altera (anni 1822) editione adornanda Astius copiis quas Bekkeri admirabilis industria comparaverat usus nonnullos quidem errores in priore editione commissos ipse sustulit novasque aliquot suspiciones addidit, sed eius iudicii subtilitas quasi ingenti novarum lectionum mole oppressa paululum ναρκῆσαι, ut Platonico verbo utar, mihi visa est. Utraque tamen editione Civitatis textus immensum quantum provectus est.

k. Bekkeri de Civitate edenda merita fere unice eximio apparatu critico continentur. Festinanter enim Platonis textum ex duodecim codicibus (A *Θ* D *Π K Φ t* m r *Ξ q v*), quos contulerat, constituit non semper optimos duces (A et *Π*) eligens, sed interpolato Monac. *q* incaute usus.

b. Stallbaumius editionibus annis 1829 et 1850 [1]) in lucem emissis non male de Politia meritus est quippe quod non — ut postea Hermanni exemplo adductus in edit. IIa Gothana comparanda fecit — temere codicibus fidem habuit, sed sanas

---

[1]) Editio stereotypa (1867, 1873 repetita).

emendationes (imprimis Astii) recipere ausus est hic illic ipse coniectandi periculum non semper infeliciter faciens. Usus est (praeter Bekkeri codices) octo codicibus Florentinis, quibus autem critica facile supersedere potest. Maximi fecit codd. A Θ q β'.

Schneid. Editio SCHNEIDERIANA (1830) plane ut Bekkeriana ob unum apparatum criticum laudanda est. Praeter codices a Bekkero et Stallbaumio adhibitos quinque codices Vindobonenses unumque Lobcoviciensem diligenter excussit. Iudicii subtilitas ei maxime defuit et iucundissimum est videre ut in posteriores editiones bonas lectiones, quas in editione Lipsiana (1830) magno anfractu condemnasset ob illam solam causam quod in Parisino A ex Bekkeri collatione non adessent, silentio introduxerit, quia Duebneri collatio eas et illic adesse ostendisset.

Herm. Editio HERMANNI multum Civitati profuit, sed eo maxime peccat quod eius auctor Parisino A, cuius creberrimae vocabulorum omissiones fere omnes ad unam librarii incuriae debentur, nimis obtemperavit litterarumque apicibus, ut aiunt, anxius adhaesit. Plurimos locos acutissimis iisque parum violentis emendationibus emaculavit.

Bait. Etsi BAITER (1874 [1])) in Politia edenda Parisino A plurimam auctoritatem tribuendam esse iure censuit, tamen coniectura uti maluit quam argutiis (ut imprimis Schneider nec non Hermannus hic illic fecit) locos corruptos contortosve defendere. Dolendum est eum ex magno coniecturarum numero, quas alias ab aliis viris dd. prolatas in prolegomenis congesserit, praeter illas quas in textum receperit, perpaucas tantummodo tractasse.

Schmelz. Editio SCHMELZERI [2]), quae ex Hermanniana fere tota fluxit, nullius momenti est neque eius Platonis mentis explanatio subtilis. Fugit virum doctum Politiae libros praeter primum ludis minime aptos esse, itaque parum diligentem interpreta-

[1]) Haec a Baitero novissime recognita editio post eius mortem immutata repetita est annis 1881, 1887, 1895 (= ed. VII).

[2]) Recensa est in „Berlin. Philol. Wochens. V 43".

tionem academiarum alumnis nullum fructum praebere posse.

Civitatis liber Ius a Wohlrabio [1]) recognitus multis nominibus proximam editionem superat. Litteras additicias ν̄ et ς̄, quae hiatus vitandi causa adhibentur, ex Helleri codicis Parisini A collatione sedulo vocabulis apposuit. Eiusdem notulas ineditas hic illic adiecit.

Novissimam Politiae editionem [2]) Iowett et Campbell procurarunt. Qui cum non auderent a Parisini A scripturis ne digitum quidem transversum recedere, argutiis vel certissimas correctiones *πάνυ σοφιστικῶς* refutare coacti sunt. Debetur tamen Campbellio maxima gratia propter diligentissime confectam Parisini A collationem (Vol. II. p. 132—145) et perdoctas aliquot notas explicationesque in Voll. II et III congestas.

Postquam Politiae textus constitutionem nondum — ut initio dixi — perfectam esse vidi, consilium cepi virorum doctorum Civitatem quam emendatissimam reddendi conamina pro virili parte adiuvare. Quid meo libello, in quo *quinque priores libros* (reliquos postea me tracturum sperans) *perpetua annotatione illustravi,* assequi conatus sim paucis mihi indicandum est. Primum permultas bonas Astii, Hirschigii, aliorum coniecturas, quas iniuria recentiores editores sprevissent, commendare novisque argumentis firmare studui. Deinde non paucas emendationes, quas temere iidem in textum recepissent, refutare mihi curae fuit [3]). Tum quam diligentissime [4])

---

[1]) Recensa editio est in „Revue des Etudes grecques n⁰ 22, 314—5", „Berlin. Phil. Woch. 1894", „Class. Review 1894".

[2]) Recensa est in „Berl. Phil. Wochens. 1895 p. 961—76 ab O. Apeltio", „Neue Philol. Rundschau 1895 p. 227—31", „Academy 1895 p. 269—70", „Litt. centralbl. 1895 p. 794—5 a Wohlrabio".

[3]) Rectissime Schanzius (Specim. crit. 1867 p. 19) „Si gravissimum critici officium est a codicis optimi vel codicum optimorum scriptura non recedere nisi iusta causa adest vel ex usu sermonis vel e sententiarum nexu ducta, ei nonne etiam hoc debet curae esse, ut aliorum dubitationes temere motae tollantur, coniecturae non recte excogitatae excludantur, interpretationes falsae abiciantur?".

[4]) Opuscula aliquot inspicere mihi non licuit.

potui emendationes inde a Baiteri editione quarta (i. e. inde ab anno 1874) usque ad anni MDCCCXCIV finem a plurimis viris doctis prolatas memoravi. Hanc enim boni editoris officii partem fere semper editores novissimi neglexerunt sive illas emendationes (quarum fere non una est quam non tractavi) mentione indignas habentes sive earum colligendarum taedii plenum opus refugientes. Postremo nonnullas suspiciones et coniecturas e mea gaza prompsi imprimis attendens sicubi librarii spuria cum genuinis miscuissent, cum mihi probe persuasum sit Platonis scripta insulsis additamentis [1]) maximas labes contraxisse. Hic illic orthographiam tractavi et locos aliquot obscuros interpretari atque explanare suscepi.

Praefandi finem faciens eos quibus audacior fuisse visus fuerim, rogatos velim ne succenseant, sed recordentur verum ex opinionum contentione *ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι.*

Hagae Comitum MDCCCXCVI
a. d. XV kal. Mart.

---

[1]) Verissime Schanzius (Studien p. 30) „Die Hauptaufgabe des Platocritikers wird immer die sein, die vielen unechten Zusätse auszuscheiden."

ΠΟΛΙΤΕΙΑ.

De titulo et de in decem libros divisione haec dicenda habemus.

I.

Nullo pacto dubitari potest quin Plato hoc opus suum *Πολιτείας* nomine inscripserit: et testes citare multos eosque fide dignissimos possumus, ex. gr. Aristotelem passim, Ciceronem in de Divin. 1. 29, Galenum in de Platon. et Hippocrat. decretis p. 735 *κατὰ τὸ πέμπτον τῆς Πολιτείας*, Clem. Alexandr. Strom. III p. 519, Clearchum Solensem, qui scripsit librum *περὶ τῶν ἐν τῇ Πλάτωνος Πολιτείᾳ μαθηματικῶν εἰρημένων* (vid. Athen. IX), Diogenem Laertium III 60 *πολιτεία ἢ περὶ δικαίου, πολιτικός*, Eusebium passim, Proclum [1]; et scimus et alios scriptores eiusmodi scriptis idem nomen dedisse (Protagoram, Antisthenem [2] *περὶ νόμου ἢ περὶ πολιτείας*, Xenocratem [3] *περὶ πολιτείας*, quamquam is apud Suidam *περὶ τῆς Πλάτωνος πολιτείας* scripsisse fertur). Tamen iam antiquitus praeter hanc inscriptionem et alia pervulgata fuit: nam Moeris rhetor, qui sub Hadriano floruit, Platonis *Πολιτείας* memorat (vid. i. a. p. 208 *λέγει* — sc. *Πλάτων* — *πολιτειῶν γ*) et Olympiodorus in suis

---

[1]) Quibus addi possunt Hermias (Comm. in Phaedr.), Theon (Prog. p. 11 ed. Cram.), Harpocratio, alii.

[2]) Diog. Laert. IV 6.

[3]) Diog. Laert. IV 12.

in Gorgiam commentariis identidem Civitatem *τὰς πολιτείας* appellat.

Quae cum apud veteres scriptores exstet discrepantia, non mirum est codices nostros item in diversas partes abire. Maior autem pars cum Olympiodoro et Moeride facit, quorum agmen ducit praeclarus ille Parisinus, A littera insignitus, in quo haec inscriptio est:

Πλάτωνος

Πολιτεῖαι — ἢ περὶ δικαίου. Α

Eadem in codice Malatestiano, a L. Campbellio post Par. A et Ven. *Π* plurimi facto, recurrit (omissa littera *Α*). Utrumque [1]) titulum prima manus Veneti t servavit: invenimus enim *Πλάτωνος πολιτείας ἢ περὶ δικαίου ᾱ, Πλάτ. πολιτεῖαι ἢ π. δ. β̄, Πλάτ. πολιτείας ἢ π. δ. γ̄*; altera autem pars eiusdem codicis (i. e. man. secunda) ubique habet *Πλάτωνος πολιτειῶν τέταρτος, πέμπτος* etc. In codicibus Florentinis (uno γ′ excepto: *Πολιτείας ᾱ*) et Vindobonensibus sive *Πλάτωνος πολιτειῶν ᾱ* sive *Πλάτωνος πολιτεῖαι ἢ περὶ δικαίου ᾱ* scriptum invenimus. In Monacensi q legitur *Πλάτωνος Πολιτειῶν, πρώτη*; at subscriptio primi libri est *τέλος Πολιτείας πρῶτον*, secundi libri autem subscriptio *τέλος πολιτειῶν, δευτέρας*. De ceteris codicibus nihil certi afferre possum, si vero ex veterum editionum titulis [2]) (omnes *Πολιτειῶν* exhibent) nonnihil colligere licet, satis verisimile est Bekkeri quoque codices omnes potius *πολιτειῶν* nomen quam *πολιτείας* (gen. sing.) in fronte gerere. (Codicum cognationem e titulis quoque quodammodo cognosci posse neminem fugiet.)

Omnibus autem viris doctis persuasum est unice veram esse *Πολιτείαν* inscriptionem idque e multis ipsius Platonis locis Stephanus et Astius lucide demonstrarunt [3]). Quaerenti

---

[1]) Qua ex discrepantia quodammodo patet illius codicis manum primam non statim e Par. A fluxisse.

[2]) Aldina exgr.: *Αἱ πολιτεῖαι, ὡς μία βίβλος, πολιτικαί, αἵτινες εἰς δέκα διαιροῦνται διαλόγους.*

[3]) Isocratea (Philip. 12. 13) verba (*νόμοις καὶ*) *πολιτείαις ταῖς ὑπὸ τῶν σοφιστῶν γεγραμμέναις* minime demonstrant *πολιτειῶν* nomen ab ipso Platone profectum esse et potius in contrarium cedere videntur.

unde altera (*πολιτεῖαι*) inscriptio orta sit, nullum certum responsum dare possum, sed verisimile esse duco partim eo quod in fine operis diversa reipublicae genera (*πολιτεῖαι*) describantur et recenseantur, partim numero plurali cognati dialogi, cui *Νόμοι* nomen inditum est, itemque numero plurali Aristotelis *Πολιτικῶν*, ubi eadem reipublicae genera examinantur quae apud Platonem, effectum esse ut in scholis iuxta *Πολιτείας* et *Πολιτειῶν* nomen paulatim invaluerit. Non opus est me monere in ea nominis mutatione Aristotelis *Πολιτείας* nullius momenti fuisse nimio discrimine inter haec duo scripta intercedente.

Restat ut de additicio titulo *περὶ δικαίου* pauca dicam. Is procul dubio non a Platone adiectus est, sed falli Schneider mihi videtur ratus propter Diogenis (III 57) verba eum Thrasyllo attribuendum esse. Primum, quae et Cobeti sententia fuit, non de illo Thrasyllo, qui sub Tiberio floruit, cogitandum; deinde, etiamsi Thrasyllo dialogorum in tetralogias divisio relinquenda est (licet aliter sentiant v. v. d. d. Usener [1]) et Weilius [2]) Tyrannioni, Dionysii Thracis discipulo, eam tribuentes), minime sequitur eum et additicios titulos quibus dialogi distinguuntur, excogitasse. Immo, ut Alexandrini Herodoti libris musarum nomina dedere vel Homeri rhapsodiis illas partim iam in vulgus notas inscriptiones quae argumenti vice funguntur, quales sunt *τειχοσκοπία*, *μήνιδος ἀπόρρησις*, aliae, imposuere, sic et Platonis dialogis illos titulos adiecerunt. An vero alterum quoque additamentum *πολιτικὸς* Alexandrinis tribuendum sit pro certo statuere nequimus, etsi multa id probare videntur. Ad illud *πολιτικὸς* sine dubio *διάλογος*, non *λόγος* neque *ἀνὴρ* subaudiendum est, ut quis si forte dubitat e clar. R. Hirzelii (Hermes 1876) disputatione optime discere potest.

Non hic est locus commemorandi quot quantasque controversias inter viros doctos altera illa *περὶ δικαίου* inscriptio pepererit, ipsis vero antiquis quaestionem de optimae reipu-

---

[1]) Vid. Götting. Gel. Nachr. 1892.

[2]) Journ. des Sav. 1892.

blicae forma altera de iustitia bonique idea multo graviorem visam esse vel solum nomen *τὰ πολιτικά*, quo apud Olympiodorum Respublica praeterea audit, documento est [1].

II.

Ut iam supra inscriptionis additamenta, sic nunc et Politiae in decem libros divisionem Alexandrinis tribuimus, quos constat tam Thucydidis quam Herodoti scripta in libros divisisse; quumque Aristophanes Byzantius Platonis opera in trilogias partitus sit, nullius audaciae est sumere eundem simul Politiam et Leges, crassa volumina, in aliquot fere aequas partes distribuisse. Cui opinioni non adversatur nota A. Gellii (XIV 3) de separatim edita Politia narratio „lectis *duobus fere libris* qui primi in vulgus exierant"; nam sive merum hoc commentum est, ut Zellero videtur, sive revera Politia additamentis paulatim crevit, Gellius vel potius is qui illius fabulae auctor est, sine dubio quum verbis illis *libris fere duobus* uteretur, de eadem librorum quam et nos novimus divisione cogitabat, quamquam nullo modo ex decem illis duo vel fere duo sic eligi possunt ut totum efficiant.

Qualem operam Aristophanes Platonis scriptis edendis ac corrigendis impenderit quantumque nova a vulgari (*δημώδει*) editione discrepuerit, non amplius definire licet, itaque praestat virorum doctorum, velut Mahaffeii [2] (hiatus ab Alexandrinis sedulo expulsos esse putantis), hariolationibus fidem recusare. Post autem fere sesquiseculum haec editio tot tantisque mendis oppleta fuisse videtur ut Atticus, si vera sunt quae v. d. Usener in diario „Gött. Gelehrte Nachr. 1892" perdocte disputavit, melioris editionis parandae consilium ceperit. Clar^us Usener, cui Weil adstipulatur, non modo Platonis textum qualem codices nobis tradiderunt ex Attici libraria officina

---

[1]) Vid. praeterea Etymol. Mag. p. 31. 17 *ἀσμεναίτατα μέντοι Πλάτων ἐν α' Πολιτικῶν* (v. l. *Πολιτείων* et *Πολιτείας*). Antiattic. Bkk. anecd. p. 100. 21 *ἰδίωσις· Πλάτων τετάρτῳ* (l. *πέμπτῳ*) *Πολιτικῶν*.

[2]) Cunningham memoirs 1891. On the Flinders Petri papyri.

provenisse, sed etiam ex Aristotelis Platonicorum scriptorum exemplari descriptum esse contendit. Priorem opinionem iam Schanzius (Hermes 1881) protulerat, quia Galenus se Timaeum in *Ἀττικιανῷ* legisse narrat, ego autem cur improbem non habeo; altera vero non temere probanda est et potius credo (si Attico revera Aristotelis bibliothecae copia fuit) Alexandrinam editionem Tyrannionis opera ex Aristotelis apographis, quae sine dubio madore non minus corrupta erant quam ipsius Stagiritae scripta, correctam tantum esse veteremque Politiae in X libros divisionem, qua Aristotelis apographa nimirum carebant, ab Attico intactam relictam esse.

In maiore codicum parte singuli libri *λόγοι* vocantur neque aliter in editione Aldina: *Πολιτειῶν πρῶτος*. At in reliquis codicibus legimus aut *Πλάτωνος πολιτειῶν Λ̄* aut *Πλάτωνος πολιτειῶν πρώτη*, ad quod *πρώτη* utrum *βίβλος* an *πολιτεία* subaudiendum sit ambigi potest. Codex Parisinus A inscriptionem exhibet hancce: *Πολιτεῖαι. Λ̄*, qui numerus indicat primum Politiae librum esse dialogum trigesimum totius corporis (*σώματος*) Platonis scriptorum, quumque in nonnullis codicibus in Menexeni fine verba *τέλος τοῦ πρώτου βιβλίου* reperiantur, illud *σῶμα* in duo *τόμους* divisum fuisse manifesto patet. In Veneto t (append. 1. 4) similiter praeter verba *Πολιτείας ᾱ* legitur littera *Λ*.

LIBER PRIMUS.

N.B. Lectorem monitum volo me meas annotationes composuisse ad Stallbaumii editionem stereotypam „Platonis opera omnia uno volumine comprehensa, 1850" et ea quae ibi silentio praetermisi, tacite probasse (quae ad orthographiam et interpunctionem pertinent, raro attigi). Editiones ad quas in meis notis lectorem refero sunt haece: Astii 1822, Bekkeri 1826 (Priestly, Lond.), Schneideri 1846 (Par.), Hermanni 1852, Baiteri 1895 (= 1874), Schmelzeri 1884, Wohlrabii 1893, Jowetti et Campbellii 1894 (Oxf.).

☛ **Uncinis quadratis delenda inclusi, uncinis fractis addenda.**

Pag. Steph.

Codex Venetus t (append. 1. 4) primi libri argumentum continet, quod M. Schanz. in libro suo „Ueber d. Plato Codex d. Mark. Bibl. in Venedig 1877" exhibuit.

327 **A** Vir doctus C. G. Montijn Politiae exordii simplicitatem laudans apposite haec in suis Quaestionibus et Explicationibus Platonicis (Ultraj. 1864) dicit: „Solebant veteres multum operae consumere in primis scriptorum suorum verbis. Cicero ad Atticum 16. 6 „Habeo volumen prooemiorum. Ex eo eligere soleo quum aliquod *σύγγραμμα* institui." A Diogene Laertio (V 48) laudatur Theophrasti liber *προοιμίων*."

Recte hic [1]) in verbis *εἰς Πειραιᾶ* et in 439 E *ἐκ Πειραιῶς* codices articulum omittunt, itaque etiam in 328 *c* V. L *εἰς* [*τὸν*]

---

[1]) **Demetrius de Elocut. bis haec verba citans <*τὸν*> *Πειραιᾶ* scripsit.**

Πειραιᾶ sine dubio in textum recipienda est (cf. CIA n^0 660_{47},
B anno 390—385 a. Ch. n., Δορκὰς ἐμ Πειραιεῖ οἰκοῦσα). || Similiter codd. in trita locutione πρὸς ἄστυ modo (vid. ex. gr. 327*c*) artic. omittunt, modo addunt, male: omittendum esse artic. aliae huiusmodi locutiones (κατὰ πόλιν Theaet. 142 A, εἰς λιμένα ibid., ἐν ἀγορᾷ Rep. 371 *c*) satis superque docent, quum in *quotidiano* sermone *nulla alia voce opposita* adhibentur: sic in Phaedri init. ἐν ἄστει, sed ibid. 230 CD ἐκ τοῦ ἄστεος. Vide et Menex. 243 E ἔκ τε γὰρ τοῦ Πειραιῶς καὶ (l. κἀκ) τοῦ ἄστεος. — De formula ἦ δ'ὅς confer quae A. Ludwich in Mus. Rhen. 1886 p. 437—453 disputavit.

C Corrige Ἀδειμάντος et καὶ ὁ (sive χὠ) Νικήρατος; vide dicta ad 334 E. — Recte Stallb. V^am^ L ἐν λείπεται retinuit, sic Ast, Bekk., Schneid., Bait., Schmelz. („tertium datur"), Campb. Frustra Herm. et Wohlr. ἐλλείπεται defendere student verbis Philebi c. 8 τὸ δ' αὐτό μοι τοῦ λόγου...... ἐλλείπεται. Venetus t m^I^ ἐλείπεται, in mg. legitur γρ. ἐν λείπεται, perinde atque in Parisino A. Ex Theaeteto 188 A conferri potest ἄλλο γ' οὐδὲν λείπεται κτλ. — Verba ὡς τοίνυν μὴ ἀκουσομένων non a διανοεῖσθε pendent ut Ast praecipiebat, quia hic οὕτω additum est; vertendum est „quae cum ita sint, cogitate quid vobis faciendum sit." Verba ὡς — ἀκουσομένων sunt gen. absolutus, qualis apud Arist. Av. 1513 obvius ἄκουε δή νυν — ὡς ἀκούοντος λέγε et apud Plat. Euthyd. 295 A ult. ὡς ἀποκρινουμένου ἐρώτα.

A In codd. aliquot ἀφ' ἵππων post τῇ θεῷ collocatum, et ita unus Bekk. edidit, at vulgatus verborum ordo, opinor, maiorem vim obtinet. Verisimile est in eo exemplari, ex quo codices illi fluxere, verba ἀφ' ἵππων utpote a librario primum omissa postea verbis τῇ θεῷ superscripta fuisse, dein in novis apographis
B describentium culpa in malam sedem devenisse. || Pro Παιανιέα lege Παιανιᾶ.

C Notetur parataxis in verbis ἐπί τινος προσκεφαλαίου τε καὶ δίφρου pro ἐπί τινος προσκεφαλαίου ἐν δίφρῳ. Conferri potest versus Homericus εἷσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν. Ex his et ex iis quae statim sequuntur manifesto apparet Platoni mente Homerum obversatum esse et praecipue grandaevi ac venerabilis Nestoris imaginem inter filios suos sedentis

et suaviter loquentis (vide Telemachi in Pylum adventum) neque igitur nos poetica dictio offendat necesse est. Sic v. c. verba οὐ δὲ θαμίζεις (ita enim cum Nitzschio ad Hom. Od. II p. 18 Stallb. 1858. Bait. Wohlr. Campb. legunt pro οὐδὲ θ. [1])) verba Vulcani ad Thetida Calypsusque ad Mercurium τίπτε μοι.... εἰλήλουθας; πάρος γε μὲν οὔ τι θαμίζεις nobis in mentem revocant. Illud δὲ in verbis οὐ δὲ mihi displicet, cum nullus sit locus huic partic. adversativae, si quis sermonem incipit. Legendum est utique δή, quod sexcenties a librariis in δὲ convertitur. Astio οὔ τι conicienti non obtemperandum censeo, etiamsi constaret illa verba (οὔ τι θαμίζεις) in proverbium abiisse. Verbum θαμίζειν non esse poeticum satis demonstrant hi loci: Hipp. Maj. 281 B, Legg. 843 B, Xenoph. Cyrop. 7. 3. 2 θαμίζων ἐφ' ἡμᾶς. — In nonnullis codd. recte ἦ pro ἦν traditum est et ita Bkk. Bait. Wohlr. ediderunt. Vitiosam formam retinent Herm. et Campl. Vide Cobetum Mnem. A. S. IX p. 381. 2. In Veneto t m^{I} ἦ m^{II} ἦν traditum est idemque scholion, quod
D in Par. A ἀντὶ τοῦ ἤμην ἀττικῶς. || Recte Ast νῦν δὲ σὲ (pro σε) χρὴ correxit, at et in proximis requiri οὐδὲν ἂν σὲ ἔδει, quia ΣΕ voci ἐγὼ oppositum sit, recte Wohlr. vidit. Senescentis sermonem arguunt crebrae illae iterationes quales sunt δεῦρο ἰέναι, πυκνότερον δ. ἰέναι et ἡδοναί, ἐπιθυμίαι τε καὶ ἡδοναί. — Pro νεανίαις Venetus Π et Stob. νεανίσκοις exhibent et sic recte Bekk. Ast. Stallb. (1858) ediderunt, vide ex. gr. Lysidis init. Paulo post legendum erit ὡς [παρὰ] φίλους κτλ; notum est in eiusmodi comparationibus librarios semper prave praepositionem iterare; cf. ex gr. Phaedon. 67 D ὥσπερ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώματος, Tim. 79 A ὥσπερ αὐλῶνος διὰ τοῦ σώματος, Euthyph. in. ὡς πρὸς μητέρα τὴν πόλιν. — Parisino A χαίρω [γε] exhibenti Bait. et Wohlr. obtemperarunt (non item Herm. nec Campb.), prave, quia hic γε necessarium est; vertendum enim „Recte sane me mones, Cephale, perlubenter certe colloquor etc." Graviter falluntur viri docti, qui putant post καὶ μὴν et ἀλλὰ μὴν voculam γε addi propter μὴν nec perspexerunt ubi γε additum sit, id aut absolute positum esse (333 c καὶ μήν, ὅταν

---

[1]) Quod multo sudore inepte defendere Schmelzer studet.

γε [1]) πλοῖον) aut cum καὶ et cum ἀλλὰ iungendum esse, itaque particulam μὴν sermonem alacriorem tantum reddere. Si καὶ in καὶ μὴν vim intensivam habet (ut in καὶ πάνυ, σφόδρα, μάλα etc.), tum significat sive *profecto* (in responsione 427 A, 328 D) sive *iam vero* (in argumentatione 413 D) sive *agedum* (cf. 445 *c*); sin καὶ copulandi vim retinuit, tum καὶ μὴν argumentationibus nectendis (καὶ) ac corroborandis (μὴν = sane) inservit. Similiter ἀλλὰ μὴν modo in argumentando (*atqui, at vero, iam vero*), modo in negando (si sententia negativa ante-
E cesserit, per „profecto" verti poterit) adhibetur. || Non opus est cum Stob. ὁποία τίς ἐστι legere. In subsequentibus ὃ δὴ ἐπὶ γήραος οὐδῷ φασιν εἶναι οἱ ποιηταὶ moneo (propter Astii vitiosam versionem „quod senectutis limen esse dicunt poetae") pron. ὃ esse objectum tantum verbi φασιν, non simul subjectum verbi εἶναι. — Verba χαλεπὸν τοῦ βίου editoribus multas molestias attulerunt; Heindorfium autem τι ad χαλεπὸν subaudientem ita probo [2]) ut etiam in textum τι recipiendum ducam, quum genit. τοῦ βίου tanquam in aere suspensus ferri nequeat nec magis ad τοῦτο referri possit, id quod Schneid. et Schmelz. inepte putarunt. Parum idonee Ast. χαλεπὸν masculinum sumens conferri jussit Gorg. 519 E συχνοὺς... τείνω τῶν λόγων sive Rep. 416 B τὴν μεγίστην τῆς εὐλαβείας. Doederlinus V^ae L. χαλεπὸν τὸ τοῦ β. male patrocinatus est, Liebholdi autem (Fleck. Jbb. 1888 bd. 137) διάνοια, ut Socratis in Theaet. verbis utar, monstrum χαλεπὸν τέλος τοῦ βίου peperit.

A Bekk. et Schneid. cum codd. nonnullis οἷόν γ' ἐμοὶ (ceteri editt. γέ μοι retinuerunt) minus recte ediderunt, quia Socrates in 328 E rogaverat καὶ δὴ καὶ σοῦ ἡδέως ἂν πυθοίμην ὅ τί σοι φαίνεται, ubi σοι facile accentu carere potest, cum praecedat σοῦ. Post οἷον saepius γε ponitur, cf. 396 E. — In Malatestiano codice ad π. παροιμίαν hoc scholion adscriptum est: περὶ „ἀεὶ κολοιὸς ποτὶ κολοιὸν ἱζάνει," quae vera senarii, ab aliis codd. aliter traditi, forma esse videtur. — Praeter Stallb. nemo

---

[1]) Hic part. γε trajecta est, ut saepius ap. Platon. Vid. ex. gr. 333 A πρός γε καρποῦ κτῆσιν.

[2]) Post χαλεποΝ pron. τι facillime excidere potuit.

editor Astii cam ξυνόντες pro vulgato ξυνιόντες recepit nec sane erat cur codd. scriptura sollicitaretur. Quamquam egregie participio ξυνιόντες carere possumus, senili tamen orationi relinquendum est. Heller quoque (Cur. Crit. p. 7) traditam lectionem defendit. — Varia lectione πότους τε καὶ εὐωχίας (sic Stallb. 1829), quam complures codd. c. Stob° praebent, tria illa πότους, εὐωχίας, ἄλλ' ἄττα tanquam in unam voluptatum speciem coalescentia melius verbis περί τε τἀφροδίσια opponuntur; cf. ex. gr. 332 c
B φάρμακά κτλ. 337 D. 380 E (bis). 398 D. 411 A. 460 A etc. || Clar. R. B. Hirschigio (Misc. Phil. et P. 1851) ἕνεκά γε γήρως delenti nemo adhuc obtemperavit, at tria illa verba scholion sunt ad τοῦτ' αἴτιον adscriptum. Non legisse videtur Cicero (Cat. M. 3. 7), cum verterit „Nam si id culpa senectutis accideret, eadem mihi usu venirent reliquisque omnibus maioribus natu." Verbosa, non puerilis Cephali oratio est. — Illud abundans ἔφη in ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος· πῶς, ἔφη illustrent Apolog. 20 B τοῦτον οὖν ἀνηρόμην..... ὦ Καλλία, ἦν δ' ἐγώ et Rep. 449 B
C ὧν ἄλλο μὲν κτλ. || Denuo mihi cum Hirschigio (Philol. 1854) delenti (probante Cobeto Mn. 1855) verba ἔτι οἷός — συγγίγνεσθαι faciendum. Primum Cicero (Cat. 14) et Theon (Prog. p. 14) ea verba omiserunt, dein Plutarchum modo sic ὁ Σοφ. ἐρωτηθεὶς εἰ δύναται [1]) γυναικὶ πλησιάζειν, εὐφήμει... εἶπεν, modo sic ὁ γὰρ Σοφ. ἄσμενος ἔφη τὰ ἀφροδίσια γεγηρακὼς ἀποπεφευγέναι eandem rem narrantem patet mera neque exacta paraphrasi usum esse. Quae cum tamen alicui parvi momenti argumenta videri possint, hoc addam. Verba πῶς ἔχεις πρὸς τἀφροδίσια minime (summae enim rusticitatis fuerat tale quid rogare) significant „Adhuc ad res venerias utendas vales? (i. e. Esne nondum tam decrepitus ut in coitu ne corruas metuas?)," sed „Adhucne ἀφροδισιάζειν soles? (i. e. adhucne veneris irritamenta sentis?)", quocirca nequaquam sequi potest „Adhucne ad coeundum cum muliere vales?" Eum verum [2]) esse sensum etiam e Sophoclis responso clare elucet „ἀσμεναίτατα μέντοι αὐτὸ ἀπέφυγον κτλ," i. e. ut Ciceronis verbis utar „libentissime istinc profugi;" illud

---

1) Utique legendum est <ἔτι> δύναται γυναικὶ κτλ.
2) Cicero (Cat. 47) „Cum ex eo quidam quaereret utereturne rebus veneriis etc."

istinc (αὐτὸ) enim amoris impetus ac cruciatus significat, minime autem facultatem (ἔτι οἷός τ' εἶ) rebus veneriis utendi, qua neque alii nec Sophocles, ni fallor, ἀσμεναίτατα destituebatur. Praestat αὐτὸ [1]) ἀπέφυγον quam αὐτὰ ἀπέφυγον (sic Clem. Alex., Theodoretus, Theon) legere, quia αὐτὰ τἀφροδίσια tantum indicat, αὐτὸ vero τοῦ ἀφροδισιάζειν impetum, quem Sophocles festive cum agresti ac furioso domino comparavit. Parum recte Bait. et Campb. ἀσμενέστατα pro ἀσμεναίτατα revocarunt; testimoniis Eustathii et Etym. Magni ab Astio allatis addas Phrynichi (Bkk. p. 12. 11) ἀσμενώτερος διὰ τοῦ ω̄. τὸ ἐπίρρημα ἀσμεναίτατα. Optime Clemens Alex. (probante Herwerdeno Mn. 1883) in ipsis comparationis verbis participium ἀποφυγὼν omisit, quod qui viri docti tamdiu tulerint, vehementer miror. — Paulo post omnium Politiae codicum principes Par. A et Ven. *Π* conjunctionem γὰρ post ἐπειδὰν omittunt secutique sunt Herm. Bait. Schmelz. Wohlr. Campb., *recte* (quamquam non erat cur interpunctio [2]) ita mutaretur ut structura contorta fieret), quum Cephalus bis idem dicat, illic causam (εἰρήνην) iuxta effectum (ἐλευθερίαν) ponens, hic effectum (τὸ ἀπηλλάχθαι) causae (ἐπειδὰν αἱ ἐπιθ. κτλ) submittens. || Stallb. (1829) rectissime (Baitero prob.) ἐστι delendum censuit; utinam ipse conjecturam in textum recipere ausus esset! — Alterum illud ὦ Σώκρατες ut ex praecedentibus male repetitum expungatur, quod non necesse est attente auscultantem Socratem iterum a Cephalo interpellari. — Ultima tertii capitis vocabula τῷ τοιούτῳ ξυμβαίνει Herwerd. (Mn. 1883) eliminans falli mihi videtur, quia exquisite τῷ τοιούτῳ [3]) singul. numero adhibitum totam speciem τῶν δυσκόλων
E significat nec Cephali verbositate nos offendi oportet. || Noli c. Herwerdeno (Mn. 1883) corrigere ἐκτῆσθαι, quia κεκτῆσθαι et ἐκτῆσθαι ap. Platonem promiscue usurpantur post consonantem (cf. Cobet. in Mn. 1862 p. 168). — Cobeto (Mn. 1884) mox

---

[1]) Illud αὐτὸ praeterea indicat Sophoclem ipsum τῶν ἀφροδισίων nomen efferre refugisse. Quamquam igitur αὐτὸ explicare possumus, fieri tamen potuit ut postquam textus interpolatus sit, αὐτ*A* a quodam correctore in αὐτ*O* mutatum sit.

[2]) Rectissime Wohlrab. colon posuit, contra reliqui editores male comma.

[3]) Cf. 343 D ὁ τοιοῦτος τῷ τοιούτῳ.

γε post ὅσον transponenti ut nota structura οὐ μέντοι — γε (verbo interposito) salva evaderet, obtemperandum est. Postquam γ' post ὅσον interierat, corrector quidam γε in malam sedem reposuit.

330 A Optime Ast (1814) Attice εὐδοκιμοίη rescripsit, at editores non obtemperant, quamquam multi Platonis codices (Par. A hic illic) formam Atticam servarunt. Ubique Platoni optativorum formae -οίην et -ῴην reddendae sunt propterea quod *ATTICE* Plato scripsit. — In § ult. Schneid. Herm. Bait. Campb. τὰ πλέω scripserunt, sicut ap. Atticos singularis neutr. fere πλέον est. Per ει ap. Atticos vulgo (vide Meisterhans² p. 120) formae contractae scribuntur (πλείω — acc. sing. et plur. —, πλείους), itaque si *uno* vel *duobus* locis Par. A πλέους et πλέω praebet, non obtemperandum est, nam in orthographia omnium codicum perexigua est fides. Recte igitur Wohlr. τὰ πλείω rescribere non reformidavit. Trisyllabae quoque formae ap. Platonem per ει mihi scribendae videntur, sed πλέον multo frequentius occurrit quam πλεῖον, ita ut non dubitem quin melius sit ubique πλέον restituere (vid. Meisterhans l. l.) — Paulo post unice veram scripturam esse ποῖ' ἐπεκτησάμην post Astium viri dd. omnes perspexerunt praeter clar. Richards (Class. Rev. 1893) πότερον pro ποῖ' conicientem. Ποῖ' adverbialiter adhibitum est, et modo (ut hic, Euthyd. 291 A, Hipp. Mai. 285 D) mirantis et leniter ridentis est, modo acerbae irrisioni et indignationi (vid. Gorg. 490 D, 490 E ποῖα ὑποδήματα; φλυαρεῖς ἔχων) in-
B servit. || Clar. Hemsterhusius (nota mscripta in ipsius Platonis exemplari Lugd. Bat. asservato) ci. Λυσίας pro Λυσανίας, idem Groen v. Prinsterer (Pros. Plat.), quae c^a Stallb^o (1858) iure non displicuit. Utrumque nomen compendio Λυ^σ scribi solebat, sicut Ἡρω^δ et Ἡρωδιανὸς et Ἡρώδης, vel Φι^λ et Φίλων et Φιλόξενος et Φίλιππος significat. — Frustra viri dd. in verbis ἐλάττω αὐτὴν ἐποίησε voc. αὐτὴν ex linguae legibus Cephali avi rem familiarem significare posse putant, cum sine sensu οὐσίαν ὅσην κέκτημαι [1]) indicet; haplographia tres litterae eva-

[1]) Sive τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν.

nuerunt, rescribe igitur ἐλάττω αὖ (sua vice) ταύτην et dele praeterea alterum ἐποίησε. Codices non τουτοισί (sic Ast. Herm. Campb.), sed τούτοισιν [1]) praebent (sic Schn. Bait. Wohlr.); primus Bekker dativum Ionicum missum faciens illam in codicibus semper fugitivam et παρακαλυπτομένην litteram ῑ, qua pronomina demonstr. maiore cum vi efferuntur, revocavit. — Pro οὗ τοι nonnulli codd. (sic Steph. Ast) τούτου exhibent Astiusque τοῦ δὴ ἕνεκα coniecit; at οὗ τοι ferri non potest, nisi scribitur ἦν ὅτι κτλ; mihi aut cum V. L τούτου τοι ἕνεκα scribendum esse videtur, sicut in Phaedro 272 B legimus aut τοῦ (interr.) τοι..... ἠρόμην coll. Gorg. 457 E τοῦ δὴ ἕνεκα λέγω ταῦτα; ὅτι νῦν ἐμοὶ δοκεῖς κτλ. Vid. etiam Gorg. 453 C τοῦ οὖν
C ἕνεκα κτλ. || Richards (Class. Rev. 1893) ξυγγίγνεσθαι pro ξυγγενέσθαι requirit, sine ulla causa; utinam aliquem de grammatica librum inspexisset! — Promiscue Plato formis αὑτῶν (etc.) et ἑαυτῶν utitur. Facile autem accidere potuit ut persaepe librarii ἑαυτ- pro αὑτ. substituerint, cum αὑτ. paulatim in usu esse desierit. Utrum singulis locis Plato scripserit non am-
D plius definire possumus. || Fallitur Herwerd. (Mn. 1883) annotans ad verba ἐπειδάν τις κτλ. „non sane optime vulgata se habet pro eo quod dicendum fuerat: ἐπειδάν τις ἐγγὺς εἶναι οἴηται τοῦ τελευτῆσαι", nam verba τὸ οἴεσθαι τελευτήσειν quandam definitam vitae partem (senectutem) significant — senum, non iuvenum τὸ οἴ. τελ. proprium est — itaque non in universum de hominibus sibi mortem instare videntibus sermo est,
E sed de senibus qui tanquam in Orci limine habitent. || Frustra Richards (Class. Rev. 1893) solam ἀσθένειαν senem ad μᾶλλον τὰ ἐκεῖ καθορᾶν idoneum reddere non posse demonstrare conatus conclusit „We must suppose a word or two to have been lost, probably after ἀσθενείας, in which the real effect of failing powers was expressed"; Cephalus enim verbis τῆς τοῦ γήρως ἀσθενείας mentis [2]), non corporis (quis ignorat senes σώμασιν ἀσθενεῖς esse?) debilitatem designans manifesto dicit senibus nonnunquam eiusmodi formidines vanaque simulacra

---

[1]) Sic in Gorg. 503 D οὑτωσί ἀτρέμα factum est οὑτωσὶν ἀτρέμα.

[2]) Ἀσθενείας aliquot genera in 366 D enumerantur.

animis obversari ut sibi iam ipsos Orci terrores aspicere videantur. — Pro ἠδίκηκεν multi codd. (et Par. A[II]) aor. praebent, ita et Iustinus Mart. propterque praecedens (D) ἀδικήσαντα et sequens (331 B) ἐξαπατῆσαι recipienda mihi ea V. L. (ἠδίκησεν) videtur.

331 A Recte Ast. Bekk. Herm. Wohlr. Pindari verba in versuum formam redegerunt. Ap. Christium est fragm. 77 (γλυκεῖα Ϝοι κτλ.). Paulo post verba εὖ οὖν λέγει, θαυμαστῶς ὡς σφόδρα non Cephalo tribuenda esse unus Ast perspexit deditque Socrati. Post Cephali dictum χαριέντως γάρ τοι εἶπεν misere languebunt, si Cephalo dederis, at non magis Socratis esse possunt, quia tum Plato ἦν δ' ἐγὼ et in sequentibus ἔφη inseruisset [1]). Est nota marginalis, quae in textum irrepsit. Praeter usitatas voces ὡραῖον, ἀστεῖον, χρηστόν, καλῶς, κάλλιστα, ὀρθῶς, quas lectores in codicum marginibus adscribere solebant, nonnunquam longiores quasdam annotationes occurrere et alii et Cobetus docuit, velut ὡραῖον δι' ὅλου χωρίον, ὡραῖον ἄγαν τὸ χωρίον, πάσχει τὰ δίκαια (ap. Alciph.), ὅπως ἀναμφιλόγως ἀεὶ ἀνδράποδα διατελοῖεν (Cyrop. 8. 1. 44) irati lectoris exclamatio est, φεῦ τῆς ἀμαθίας! τὸν ἀδελφὸν ὡς ἀνάθημα! (Dio Chrys. II. p. 128 Reisk.), ἄξιον τὸ διανόημα (Rep. 504 E) etc., inter quas et nostra verba

B referenda sunt. || Bremius, Ast. Stallb. (1858) cum Stob° scribunt ἀλλὰ ἕν γ' ἀνθ' ἑνὸς pro ἀλλά γε ἓν ἀνθ' ἑνός, quod γε post ἀλλὰ nullo verbo interposito sequi nequeat. Mihi particula γε, cui nullus hic locus, insiticia videtur. Iam incerta sedes interpolationis indicium. Voc° ἐλάχιστον adverbialiter Plato usus est neque aliter ap. Tragicos et Platonem ipsum (p. 453 C) nonnunquam πλεῖστον adhibetur. Contra 417 B comp. πλείω pro μᾶλλον et 396 D, Gorg. 512 B ἐλάττω pro ἧττον obvium. In sequentibus Liebhold (Fleck. Jbb. 1888 bd. 137) sic verba transponenda censet: (B ult.) ...... χρησιμώτατον εἶναι. (D init.) *Soc.* ὀρθῶς, ἔφη<ν>, λέγεις. *Ceph.* (D) οὐκ ἄρα οὗτος, <ἔφη>, ὅρος ...... ἀποδιδόναι <;> *Socr.* (B ult.) παγκάλως, ἦν δ' ἐγώ

[1]) In διαλόγοις διηγηματικοῖς interiecta illa ἦν δ' ἐγώ, ἔφη etc. omitti solent, quum disceptatio brevibus interrogationibus ac responsis quasi concisa est. Vid. ex. gr. 332 D E, 333 A B. Particula οὖν praeterea prohibet quominus illa verba Socrati tribuamus. Socrates enim dixisset εὖ μὲν οὖν etc.

...... τἀληθῆ λέγειν. *Polem.* πάνυ μὲν οὖν κτλ., *inepte,* quum, si
ipse Cephalus, quem in praecedentibus Socrates semper κινεῖν
studebat, quaestionem de iustitiae natura movisset, non statim
quasi disputationis proelia fugiens, abscedere potuisset.
Adiectiva cum παν- composita Plato adamat, cf. (praeter
πάγκαλος et παγκάλως) ex. gr. παμπόνηρος, πάνσμικρος, παγγέλοιος,
C παγχάλεπος, πάνδεινος (Polit. 290 B), alia. || Pro οὕτως alii editores
(et Campb.) ex nonnullis codd. οὕτω scribunt, quod mihi
probandum videtur, quia hic nullus hiatus vitandus est. In
responsionibus quoque solum οὕτω mihi sanum videtur. M.
Schanz autem unice codicum auctoritatem sequi mavult, at
optimorum et antiquissimorum librorum librarios aeque erroribus
obnoxios fuisse consentaneum est ac deteriorum et
recentiorum. — In sequentibus <τὸ> τοιόνδε rescribe, quia
τοιόνδε obiectum est. *Ut semper* ἀγαθόν τι, καλόν τι *etc.
scribendum, cum vocabula illa sive subiectum sive obiectum sunt,
ita et* τὸ τοιόνδε, τὸ τοιοῦτον *sive* τοιοῦτόν τι *requiritur.*
In 475 E ult. (et 476 A) non opus est ut <τὸ>καλὸν corrigamus,
quia illic καλὸν significat pulchritudinem (κάλλος), *non*
aliquid pulchri. Ob eandem causam verba ὄν, μὴ ὄν, δοξαστόν,
γνωστὸν *substantive* sine articulo scribi possunt. Hinc patet v. c.
368 A Herwerdenum rectissime correxisse θεῖόν<τι>, cum
θεῖον sine τι significet τὸ θεῖον, quod illud fratrum par πεπονθέναι
Socrates dicere non potuit. — Mox dele participium
ἐθέλων: primum in multis codd. ante πάντα positum est,
deinde requireretur, si sanum esset, <ὁ>ἐθέλων, denique e
sequentibus in D patet duo inter se opponi, nempe τὸ ἀληθῆ
λέγειν et τὸ ἀποδιδόναι. Verba οὔτε δίκαιος .... ἀποδιδοὺς igitur
D ἐν παρενθέσει posita sunt. || In multis codd. pro χρὴ Σιμωνίδῃ
ridicule χρήσιμον ἤδη scriptum est librariis saepissime in nominibus
propriis titubantibus. — Illud ὑμῖν post παραδίδωμι
tantum Socratem et Polemarchum indicat, cf. ex. gr. Lysid.
221 E ὑμεῖς ἄρα εἰ φίλοι ἐστὸν ἀλλήλοις κτλ. Praestat hic
aliisque in locis, ubi vulgo οὐκοῦν ponitur, οὔκουν scribere
altero interrogationis signo post ipsam particulam collocato
(sic οὔκουν; ......;). Ellipsi enim Graeci in hoc rogandi modo
utebantur plenaque oratio haec foret οὔκουν τὸ πρᾶγμα οὕτως

ἔχει ὥς μοι δοκεῖ; [1]) et verisimile est eos, quum sola pronuntiatione discrimen inter utramque partic. intercedens exprimere possent, post οὔκουν; orationem brevi mora intermisisse. Quum ridicule viri dd. contendant in οὐκοῦν vim particulae οὐκ prorsus evanidam fieri potuisse, magis consonum est linguae legibus illum rogandi modum per ellipsin explicare, qua orationis figura saepissime Graeci usi sunt; vide ex. gr. τί οὖν; πῶς γὰρ οὔ; τί μήν; τί γάρ; ἦ γάρ; τί δέ; alia. Tres igitur sunt οὔκουν particulae: una negando inservit, duae ad interrogandum modo cum ellipsi (331 D 337 D etc.) modo sine ellipsi (qui usus
E frequentior est) usurpantur. || Ast. Stallb. Campb. *lenem* irrisionem in Socratis verbis οὐ ῥᾴδιον ἀπιστεῖν et σοφὸς ἀνὴρ latere arbitrati sunt, immo *acerbam* potius dices, si illud ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ bene attenderis. Recte Kornel Fischer („Ueber die Dichterstellen bei Plato," Gymn. progr. Lemberg 1877) ad Simonidis [2]) dictum annotat „Diese Definition (τὸ τὰ ὀφειλόμενα..... δίκαιον) wird nun von Socrates mit bitterem Hohn widerlegt, Simonides, wie ihn dies gewöhnlich bei Plato trifft, mit besonderer Vorliebe verspottet." Vitiosum ἀνὴρ (sine articulo) Herm. Bait. Campb. soli servarunt. — Corrige καίτοι ὀφειλόμενόν γέ που κτλ. Postquam *ΓΕ* ante *ΠΟ*υ exciderat, alieno loco insertum est.
332 A Madvigius pro ἀπαιτοῖ requirit ἀπαιτεῖ, [3]) quam c^{am}, licet omnes editt. spreverint, defendere non dubito. Primum Socrates oratione recta utitur, deinde ὁπότε cum optativo (i. e. quotiescunque) modo tum usurpari potest, quum in apodosi praedicatum in praeterito, ut dicunt, positum est; hic vero ἐστι mente
B supplendum est. || Optime Ast. Bkk. Schneid. V. L. ὀφείλεται δέ [γε], οἶμαι receperunt, quia δέ, non δέ γε explicando inservit nec necesse est ut illud ὀφείλεται iam saepe iteratum magna cum vi efferatur; cf. ex. gr. 337 D ὅπερ προσήκει. προσήκει δέ
C που κτλ. || Vulgatam ἀλλὰ τί οἴει; ἔφη recte retinuerunt (sensit enim Polem. Socratem paululum ironice locutum esse) Bekk. Schneid. Herm. Campb. (qui de codice Par. A monet „In A the persons were at first divided with: after ἔφη. This was

---

[1]) Scholiastes ad 467 C οὐκοῦν] ἀντὶ τοῦ οὐχ οὕτως, καθ' ὑπόκρισιν.

[2]) Bergk. II p. 930 n⁰ 191.

[3]) *Et 345 C ὁπότε* c. indicativo (ὁπότε.... οἶδα.) et Politic. 301 D.

afterwards erased"). Madvig vero putavit verba *ἀλλὰ τί οἴει* adhuc Socratis [1]) esse plenum assensum a Polemarcho ferre cupientis, quam explicandi rationem Bait. et Wohlr. probarunt, sic ergo: *ὀφειλόμενον· ἀλλὰ τί οἴει;* *Ἔφη* (= assensus est). *Ὦ κτλ.* Illud *ὦ* Bekk. et Schneider omiserunt. Sicut psittacus Liebhold (Fleck. Jbb. 1888 bd. 137) Madvigii verba repetens ci. *ἄλλο τί οἴει;* (*Pol.*) <*Οὐκ*> *ἔφη*. De formula *ὦ πρὸς Διὸς* vide Schanzium in „Festgruss der Philol. Gesells. z. Würzburg. 1868" recte voculam *ὦ* interiectionem esse putantem. Lectu dignissima sunt, quae ibi Schanz de vocativi ap. Platonem usu congessit. Praeter *ὦ πρὸς Διός*, *πρὸς Φιλίου*, *πρὸς θεῶν*, quae saepissime occurrunt, et Apollinis nomen in exclamationibus usurpatur, vide Legg. 662 C *ὦ πρὸς Διός τε καὶ Ἀπόλλωνος*. Si illas formulas nullus vocativus sequitur, interj. *ὦ* omitti non solet. — Verba *καὶ προσῆκον* post *ὀφειλόμενον* insiticia sunt: quid in suo dicto illud *τὰ ὀφειλόμενα* significaret Simonides ipse, ni fallor, probe sciebat, non item Polemarchus, quem Socrates edocere conatur; ridiculum igitur est putare Socratem, qui se cum Simonide colloquentem fingit, illi *ὀφειλόμενον* explicandi causa verba *καὶ προσῆκον* addidisse. Fictum illud colloquium bene illustratur Socratis verbis in Apol. 22 B *ἀναλαμβάνων οὖν κτλ.* — Par A *τίσιν τί* exhib. pro *τίσι τί*. Sic saepius. || Nonnulli editores V. L *ὠφελίας* praetulerunt. Multum de scriptura substantivorum ab adiectivis in *ης* exeuntibus derivatorum viri dd. disseruerunt eosque nondum, quia complures serviliter codicum auctoritati adhaerent, in omnibus consentientes video. Me iudice solum *ἀμαθία* per *ια* scribendum est, reliqua vero substantiva per *εια*. In codd. nullus consensus apparet nec grammaticorum (vid. ex. gr. Etym. M. 462. 15 et 462. 20, Herodianum, Choeroboscum, Moeridem, alios) praecepta semper inter se congruunt. Schanzius cum in „Philol. Anz." Helleri Curas criticas (ubi v. d. multa acute disputavit) recenseret, Platoni hasce scripturas tribuit: *ἀμαθία*, *πολυ-*, *δυσ-*, *εὐ-*, *φιλομαθία*, *ἀήθεια*, *αἰσχροκέρδεια* (sic et Dind. in Steph. Thes.), *ἀμέλεια*,

[1]) Astius deleto *ἔφη* (cum uno cod.) sic textum constituit: *Socr*: *Ἀλλὰ τί οἴει, πρὸς Διός, ἦν δ' ἐγώ, κτλ*, quo tamen sententiarum nexus nimis abruptus fit.

ἀναίδεια, αὐθαδία (Dind. autem l.l. et Heller *αὐθάδεια* probant), *εὐέπεια, εὐμαρία, εὐσέβεια, συνήθεια, ὠφελία* (sic plerumque Par. A). Heller contra (p. 12) rectius mihi videtur uno *ἀμαθία* servato *πολυ-, εὐ-, δυσ-, φιλομάθεια* probasse. Per *εια* praeterea scribenda sunt haec substantiva: *αἴκεια, εὐμάρεια, εὐγένεια, εὐφύεια, ἀφύεια, ἀκράτεια* (cuius altera forma *ἀκρατία* sive *ἀκρᾰσία* cum ab alia stirpe ducto substantivo *ἀκρᾱσία* confundi non debet), *αὐθάδεια, ὠφέλεια*. — In § ult. corrige sis *νόσον* <*τε*> *καὶ ὑγίειαν*, vid.
E dicta ad 334 E. || V^am^ L *προπολεμεῖν* pro *προσπολεμεῖν* Steph. et Ast probarunt, male, quod tum *συμμαχεῖν* plane otiosum fit. Praeterea *προπολεμεῖν* de iis usurpari solet qui patriam defendunt. Qui V. L [*ἐν τῷ*] *ξυμμαχεῖν* probant, eos <*τε*> *καὶ ξυμμαχεῖν* legere oportet, vid. § D *ὠφελείας τε καὶ βλάβας* et dicta ad 334 E. Praeterea corrige *ἔμοιγε δοκεῖν*.

333 A Vocabula *χρείαν ἢ κτῆσιν* et 451 C, Menex. 238 B coniuncta
B sunt. || In § B pro *κρουσμάτων* (sic duo codd.) editt. vulgo recte *κρουμάτων* scribunt, etsi substantiva in *-μα* exeuntia (uno voc^o^ *ζῶμα* excepto), si a perfectis in *-σμαι* cum natura longa penultima ducta sunt, litteram *σ* assumere solent (vid. *ἄκουσμα, θραῦσμα, κέλευσμα, πάλαισμα*). Terminatio in *-σμα* recentior erat quam altera. — Clar. Richards (Class. Rev. 1893) ci. *ἀλλ' εἰς τίνος* (pro *τίνα*) *δὴ κοινωνίαν*, non male, quia in § A legimus *εἰς τίνος χρείαν ἢ κτῆσιν*, non vero *εἰς τίνα χρείαν*. Nonnunquam (vid. Bast.) litterae O et C in scriptura unciali, quum altera alteram contingit, ita coalescunt ut litteram *α* reprae-
C sentare videantur. — Corrige *ἔμοιγε δοκεῖν*. || Verba *ἢ χρυσίῳ* suppositicia sunt, quia in proximis (B) non de argento, sed de pecunia sermo fuit. Plane differt locus in 442 E. Verisimile est, quum continuo verbum *παρακαταθέσθαι* sequatur, lectorem quendam loci fere consimilis in 332 A ult. (*ὃς ἄν τῳ χρυσίον ἀποδῷ παρακαταθεμένῳ*) memorem in mg. *ἢ χρυσίῳ* annotasse eaque verba postea in textum devenisse. Cf. 334 A *εἰ ἄρα ὁ δίκαιος ἀργύριον δεινὸς φυλάττειν*. — Secundum ea, quae 331 D disputavi, sequentia sic scribe: *οὔκουν; λέγεις ὅταν μηδὲν .... κεῖσθαι*; eodem modo quo post *τί δέ* duo interrog. signa ponun-
E tur. || Par. A^I^ *οὐκοῦν*, A^II^ mg. *οὐκ ἂν οὖν* sec. Campb. exhibet („the *ν* of *ἂν* partly eaten away"). — Baiter legendum suspi-

catur χρήσιμον μόνον τυγχάνει, male, quia primum parto ὃν aegre carere possumus, deinde, si illud μόνον necessarium fuisset, Plato id sine dubio ante χρήσιμον posuisset. Naber (De Platone commentat. II 1864) ubique post verbum τυγχάνειν participium restituendum censet, quia Phrynichus *recentiores* culpet quod participium omittere soleant. — In proximis Herwerd. (Mn. 1891) requirit ὧδε (pro τόδε) δὲ σκεψώμεθα, at τόδε Plato sexcenties adhibere solet (hic, 351 B, Gorg. 454 C, etc.) in novis argumentis afferendis, quibus adversarium erroris convincat, ὧδε (ὧδέ πως, τῇδε, τῇδέ πῃ) autem et τόδε quando ea, quae in medium protulit, argumentis firmare studet, quibus omnis dubitatio ex auditoris mente eximatur. — In sequentibus ἆρ' οὖν καὶ νόσον κτλ verba φυλάξασθαι καὶ λαθεῖν viros dd. admodum torserunt, sed eos fugit ὅστις et οὗτος librariorum culpa sedem mutasse: cum enim ubique τὸ φυλάξασθαι urgeatur (ὁ πατάξαι δεινότατος, οὗτος καὶ φυλάξασθαι — ὅσπερ κλέψαι . . . ., ὁ αὐτὸς φύλαξ ἀγαθός), requiritur οὗτος δεινὸς φυλάξασθαι, ὅστις δεινότατος κτλ; quibus tribus exemplis praemissis inversa ratione concludit ὅτου τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φὼρ δεινός. Verba καὶ λαθεῖν, quae Muret. et J. Nusser (Blätt. f. bayr. gymn. XXI, 1885) delent, et mihi spuria videntur: utrum autem λαθεῖν an μὴ παθεῖν (sic Bkk. c. duobus codd.) an μὴ λαβεῖν (= corripere) super φυλάξασθαι inter versus scriptum fuerit, diiudicare nequeo. Schneideri cam φυλάξασθαι, καὶ λαθεῖν οὗτος [καὶ (in optimis codd. *recte* omis.)] δεινότατος ἐμποιήσας probarunt Stallb. 1858, Madvig., Baiter. Hermannus contra et Campb. vulgatam servarunt mutata modo interpunctione sic: φυλάξασθαι, καὶ λαθεῖν . . . . ἐμποιῆσαι. Wohlr. autem et Zahlfleisch (Zeitsch. f. d. österr. gym. XXVIII, 1877) veterem [1]) interpunct. (φυλάξασθαι καὶ λαθεῖν,) retinuerunt, qua ratione λαθεῖν plane otiosum est. Schneideri cam optime Campb. refutavit („the emphasis falls on the wrong word, for the principal point is not that he who can guard against disease can be secret in producing it, but that he can produce it *at all*") neque intelligo cur, etsi

---

[1]) In Par. A post φυλάξασθαι *non* incisum est.

τὸ κλέψαι natura λάθρᾳ fieri solet, τὸ πατάξαι et τὸ ἐμποιῆσαι νόσον furtim fieri necesse sit.

334 B Quum verba τοῦτο μέντοι ἔμοιγε δοκεῖ ἔτι significent „Attamen illud adhuc teneo justititiam etc", *aut* voc. ἡ δικαιοσύνη inducendum est, si vulgata ὠφελεῖν et βλάπτειν servatur, quia τοῦτο, non ἡ δικαιοσύνη subjectum verbi δοκεῖ est, *aut* legendum est cum Ven° Π ὠφελεῖ (et βλάπτει), quamquam et sic egregie voce ἡ δικαιοσύνη carere possumus. Mihi prior ratio, qua Polemarchi
C oratio magis concisa fit, placet. || Quamquam mediocres tantum codices φίλους δὲ λέγεις [εἶναι] πότερον praebent, iis tamen obtemperandum censeo ne alterum εἶναι, quod mox sequitur, absonum sit. Saepissime verbum λέγειν (ut φάναι, ap. Latinos „dicere") cum accusativo sine εἶναι construitur, vid. ex. gr.
E 332 D, 333 A. || Par. A praebet αὐτοῖς εἰσίν (pro εἰσί), sic Bait. Wohlr. Campb. recte; quum enim ex inscriptionibus (vid. Massen „Lpz. Studiën" et Meisterhans) Atticos ν ephelcusticon ante consonantes [1] promiscue ponere solitos esse appareat, consentaneum est in fine quidem sententiae illam litteram ubique reponere. Ante consonantem in Clarkiano illud ν saepius occurrit quam in Paris. A, praecipue in voce ἐστίν (hic illic ἔσθ' librarii temere in ἐστὶν mutavere). — Mox corrigendum arbitror τοὐναντίον ἢ <ὡς> τὸν Σιμ. — Id, quod nonnulli codices τὸν φίλον καὶ <τὸν> ἐχθρὸν θέσθαι praebent, mihi probandum videtur, quia *articulus in iis, quae inter se contraria* (dico contraria, non diversa) *sunt, apud Platonem iterari solet, si per* καὶ *inter se copulantur*. Licet enim dicere περὶ τὸ ἄρτιόν τε καὶ περιττὸν aut τὸ περιττὸν καὶ τὸ ἄρτιον, τὰ δίκαια καὶ τὰ ἄδικα aut περὶ τὸ δίκαιόν τε καὶ ἄδικον (exempla ex Gorgia), τοῖς φίλοις τε καὶ ἐχθροῖς (Rep. 332 D), τοῦ εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι (Rep.) eodem modo quo de rebus, quae inter se contrariae non sunt, bifariam licet dicere ἐπὶ τὸ βέλτιόν τε καὶ κάλλιον (licet hic τε omittere) — ἢ ἐπὶ τὸ χεῖρον καὶ τὸ αἴσχιον (Rep. 381 B). Est et tertia in talibus coniungendis ratio, vide ex. gr. (in Gorg.) περὶ τὸ ἄρτιόν τε καὶ τὸ περιττὸν vel (Gorg. 498 C) οἵ ἀγαθοί τε καὶ οἵ κακοὶ (iuxta οἵ ἀγαθοὶ καὶ οἵ κακοί ibid.) et (de rebus

---

[1]) In Phaedonis fragm. identidem ν ante conson. repertum est.

inter se *non* contrariis) *τὸ δαιμόνιόν τε καὶ τὸ θεῖον* (Rep.) vel *ὁ ἀδικῶν τε καὶ ὁ ἀδικός* (Gorg.). Postrema ratione saepe Herodotus usus est, cf. ex. gr. III 16 ult., 109. II 115, 154, vel in nominibus numeralibus afferendis v. c. *εἷς τε καὶ πεντήκοντα* Quarta denique substantivorum copulandorum ratio ea est, qua coni. *τε* statim post articulum ponitur; conferantur ap. Plat. haec (alia ex aliis dialogis desumpta) exempla: *τό τε ἄρτιον καὶ τὸ περιττόν, τούς τε μείζους καὶ τοὺς ἐλάττους, τάς τε ἀναγκαίας ἐπιθυμίας καὶ τὰς μή, τό τε ὂν καὶ τὸ μὴ ὄν*, alia. Non raro in talibus alter articulus in codd. omissus est, quod casui vel incuriae librariorum, haud scriptoris in scribendo negligentiae tribuendum esse non modo creberrima exempla, ubi articulus servatus est, demonstrant, sed praesertim ipsa huius copulationis vis, quae *omnino par* est copulandi per *καὶ-καὶ* rationi. Non solum igitur articulus (cf. Rep. 433 D) semper iterandus est, sed etiam adverbia [1]) et praepositiones (cf. Rep. 429 C D). Fere ubique nullo negotio articulus vel praepositio revocari potest, quod ubi fieri nequit aut *τε* in *γε* mutandum (v. c. Hipp. Mai. 285 C, ubi praecedens *ἀλλὰ* paene clamat Platonem scripsisse *ἀλλὰ .... περί γε γραμμάτων καὶ κτλ* i. e. at saltem etc.) aut *τε* post substantivum reponendum [2]). Nunc redeamus ad nostra verba *τὸν φίλον καὶ ἐχθρόν*, quae mihi non minus corrupta videntur quam verba (Gorg. 499 A) *τὸν ἀγαθὸν καὶ κακόν*, (Rep. 400 D [3])) *τὸ εὐάρμοστον καὶ ἀνάρμοστον*, (ibid.) *περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ μή*, (Gorg.) *περὶ τοῦ ἀδικεῖν καὶ ἀδικεῖσθαι*, (ibid. 517 E) *ὅ, τι τὸ χρηστὸν καὶ πονηρόν*, (Rep. 378 A) *τὰ ... τοῦ Κρόνου ἔργα καὶ πάθη ὑπὸ τοῦ υἱέος*, alia. In his et similibus locis librarii modo negligentia vel articulum vel coniunctionem *τε* (quam sexcenties male inserunt) omiserunt, modo litterarum similitudine decepti (sicut in Gorg. 517 E *καὶ ΤΟΠΟ-*

---

[1]) Cf. Herodot. II 145 *αἰεί τε λογιζόμενοι καὶ αἰεὶ κτλ.*

[2]) Huius mendi origo in aperto est: si correctores voculam *τε*, a librariis in formula *τε καὶ* sexcenties omissam, negligentius inter versus addiderant, nonnunquam accidebat ut is, cui novum apographum conficere impositum esset, in dubio versaretur quorsum coniunctio pertineret utrum ad substantivum an ad copulam *καί*.

[3]) Cf. in Rep. *τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἀρρύθμῳ* et 400 D *ἀλλὰ μὴν τὸ εὔρυθμόν γε καὶ τὸ ἄρρυθμον.*

νηρον et in Rep. 378 A *καὶ ΤΑΠΑϑη*). — In § ult. Bremius, Ast, Herwerd. (Mn. 1891) corrigendum esse *τὸν δοκοῦντά τε, ἦ δ' ὅς, καὶ [τὸν] ὄντα* optime intellexerunt, cum de uno atque eodem homine sermo sit.

335 A Faesius, Ast (dub.), Madvig, Bait. voculam *ἢ* post *τῷ δικαίῳ* delerunt, male: si *ἢ* abest *ὡς* ferri non potest, sed *ὡς* in *ὃ* sive in *ᾧ* mutandum, quia *ὡς* semper comparando inservit. Num Faesii sententia Graece sic efferri potest: *προστίθημι τῷ δικαίῳ ὡς τὸ πρῶτον ἔλεγον* [1]? Immo tum scribendum erat *προστίθημι τῷ δ. ὃ τ. π. ἔ.* aut *προστίθ. τ. δ. ἢ ὡς κτλ.* Recte igitur Stallb. Schneid. Herm. Wohlr. Campb. *ἢ ὡς* servarunt. Supersedeo Richardsum <*πλέον*> *ἢ ὡς* scribentem refutare. Fortasse hic <*τι*>*προσθεῖναι* et 339 B <*τι*> *προστίθης* legen-
D dum. || Quamquam Porphyrius („De Abstinentia") verba *οὐ γὰρ θερμότητος κτλ.* laudans voc. *ἔργον* omisit, dubito an revera spurium sit, quum saepius ap. Platonem occurrat (cf. 351 D). Tenendum praeterea est Porphyrium ea verba memoriter citasse. In codice Malatestiano alterum *ἔργον*, quod post *βλάπτειν* legitur, abest, in multis codd. ante *βλάπτειν* scriptum est, itaque adducor ut alterum hoc *ἔργον* deleam. — Paulo post (in fine) verba *τοῦ ἀδίκου* delenda sunt: neque in praegressis *τὸ ἐναντίον* nominatim indicatum est neque hic emphasis neces-
E saria, quum iusti indolem, non iniusti indagent. || Ad verba *τῶν σοφῶν τε καὶ μακαρίων* recordare quae ad 331 E (*σοφὸς γὰρ καὶ θεῖος ἀνήρ*) annotavimus et ipsius Socratis testimonii in Apol. 22 B C. Ambigue Plato illos sapientes laudat. — Pro *ἔγωγ' οὖν* Ast et Bekk. recte *ἐγὼ γοῦν* scripserunt.

336 A Verba *τὸ φάναι δίκαιον ... βλάπτειν* non sunt Platonis, sed scholiastae. Cum enim *τὸ ῥῆμα* significet „illud dictum", sequi non potest *τὸ φάναι*, sicut si cum Schneidero *τὸ φάναι* pro subiecto habuerimus, necessario verba *τὸ ῥῆμα* abundabunt. Sententiam *τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι κτλ* (335 E) modo per *αὐτὸ* designaverat, nunc *τὸ* (i. e. *τοῦτο τὸ*) *ῥῆμα* vocat. Locus e Legg. 838 B, quem Schneid. in „Additamentis ad Civitatem Platonis 1854" citavit, cae meae minime adversatur,

---

[1]) *Ea verba* significant: *προστίθημι οὕτως ὡς κτλ.*

quia illic (in Rep.) *τὸ ῥῆμα* iam auditoribus notum erat, hic (in Legg.) illud *σμικρὸν ῥῆμα* adhuc a Megillo ignorabatur. Verba *οὐδὲ τὸ δίκαιον*, quae paulo post sequuntur, insiticia sunt: prius *οὐδὲ* ad *τοῦτο* pertinet, non ad *ἡ δικαιοσύνη*, ineptum igitur est *οὐδὲ τὸ δίκαιον* addere, quia tum *ἡ δικαιοσύνη* dicitur non idem esse ac *τὸ δίκαιον*. Insertum est *τὸ δίκαιον* ab aliquo (ut *αὐτὸ* haberet quo referretur) nescio pronomen *αὐτὸ* indicare *τὴν δικαιοσύνην* posse. Iam in 331 C *ἡ δικαιοσύνη* per *αὐτὸ* designata erat. Saepius, ut mox ad 343 C videbimus, librarii in Politia ad *ἡ δικαι.* adscripserunt *τὸ δίκαιον* et ad *ἡ*
B *ἀδικία* verba *τὸ ἄδικον* vel vice versa. || Cobeti c^am^ *ὡς δὲ δὴ ἐπαυσάμεθα* frustra [1]) Heller (Cur. crit. p. 21 sq.) et Campb. refutare conati sunt, quia non aoristus verbi *διαπαύεσθαι* hic aptus est, sed imperfectum *διεπαυόμεθα*: is, de quo *διεπαύσατο* dicitur, non amplius quiescit, sed disputationem iam integrat. Neque hanc neque alteram Cobeti c^am^ *διασπασόμενος* (pro *διαρπασόμενος*) editores receperunt, male, cf. ex. gr. Arist. Av. 367 *τί μέλλετ', ὦ πάντων κάκιστα θηρίων ἀπολέσαι .... ἄνδρε καὶ διασπάσαι.* Ubicunque *διαρπάζειν* de feris adhibitum (ut Politic. 274 B), significat *auferre dilaniatum*, itaque miror Campbellium contulisse Iliad. 16, 355 *αἶψα διαρπάζουσι*, cum poeta dicat lupos (cf. Legg. 906 D *οἱ δὲ* — sc. *λύκοι* — .... *τὰ ποίμνια διαρπάζειν*) in oves, simulatque incustoditas viderint (*ἰδόντες*), impetu facto suam quemque praedam auferre. — Nondum omnia sana duco, quia voc. *ἧκεν* de bellua quae se ad impetum faciendum colligit, dici non potest: requiritur magis idonea vox, nempe *ἧττεν* (i. e. *ἧσσεν*), quod in scriptura unciali (*HICCEN*) facillime confundi potest cum *HKEN*. Vix melius Thrasymachi Socratem refutandi impatientia illustrari poterit quam illo e Nubibus loco, ubi *ὁ ἄδικος λόγος*, postquam *ὁ δίκαιος λ.* loquendi finem fecit, sic erumpit: *καὶ μὴν πάλαι γ' ἐπνιγόμην τὰ σπλάγχνα κἀπιθύμουν ἅπαντα ταῦτ' ἐναντίαις γνώμαισι*
C *συνταράξαι.* || Malim delere *πρὸς ἀλλήλους* ut significetur *καὶ τί εὐηθικῶς ὑποκατακλίνεσθε κτλ.* — Ad verba *ἐγνωκὼς τοῦτο ὅτι ῥᾷον*

---

[1]) Fortasse et modo praegressum *διακοῦσαι* librarium in errorem induxit. In 397 A Par. A^I^ prave *διελέγομεν* pro *δὴ ἐλέγομεν*, in 352 B ult. *δικαίους* pro *δὴ καὶ οὓς* exhibet.

κτλ conferatur Theaet. 150 C καὶ ὅπερ ἤδη πολλοί μοι ὠνείδισαν ὡς τοὺς μὲν ἄλλους ἐρωτῶ, αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀποκρίνομαι κτλ. Optime nonnulli codd. exhibent τί φῂς εἶναι omissis τὸ δίκαιον. Concitata Thrasymachi oratio languidas iterationes non pati-
E tur. || Venetus Π praebet εἰ γάρ <τι> ἐξαμαρτάνομεν, recepit Stallb. (1858) nec Campb^{o} displicet, recte ni fallor, cum haec omnia Socrates cum leni risu dicat; vide consimilem locum in Gorg. 488 A. Post compendium vocis γὰρ facillime τι excidere potuit. — Mox legendum est ἐγώ τε καὶ ὁδί, cf. v. c. in Euthyd. 275 A ἐμοί τε καὶ τουτοισὶ et ἐγώ τε καὶ οἵδε, et τουτονὶ τὸν νεανίσκον et τῷ μειρακίῳ τούτῳ, quae exempla satis ostendunt tum litteram ῑ addi solere, quum is qui loquitur unum pluresve ex auditoribus designare velit; si eundem eosdemve iterum designet, iota omitti. — Codicum principes Par. A et Ven. Π tantum οἷόν τε σύ (i. e. οἷόν γε σύ ut Bkk. corr.) exhibent, et sic Bkk. Schn. Herm. Bait. Wohlr. Campb. ediderunt, quod tamen ferri nequit, nisi praegressa μὴ γὰρ... οἷον mutantur in ἦ γὰρ...οἴει (ἦ γὰρ saepe cum irrisione rogantis est), sicut in Phaedon. 68 B verba οἴεσθαί γε χρή (sc. ἄσμενον ἰέναι) interrogatio (..... οὐκ ἄσμενος εἶσιν αὐτόσε;) praecedit. Quam si correctionem respuas c. paucis codd. (μὴ οἷον σύ, sic Schmelz.) ut Stallb. fecit μὴ inserendum est. In edit. Goth. II Stallb. γε omisit, male, quia γε negationem graviorem reddit. O. Apelt (Fleck. Jbb. 1891 bd. 143) suspicatus est ἰού, ἰού, ὦ φίλε, quae exclamatio non modo quantum ad sensum attinet inepta est, sed in initio sententiae, non in fine collocari solet, cf. Rep. 432 D, Gorg. 499 B, alia. — Verbum ἐστὶ post εἰκὸς omittendum est neque aliter puto Wohlr. censuit.

337 A Herwerd. (Mn. 1891) annotat „revocetur antiquum ἀνεκάχασε (i. e. χὰ χὰ λέγειν)". In Arist. Eccl. 849 καχάζων exstat, metri causa sec. nonnullos, et Nubb. 1073 καχασμὸς in Cod. Ravenn. Secundum grammaticos καχάζειν Dorica forma erat. — In cod. Veneto t ad ὦ Ἡράκλεις hoc scholion adscriptum est: ἐπίφθεγμα θαυμαστικόν, sicut ad Menon. 91 c legitur. Idem Photius habet, cum vero adiungat τὸ δὲ Ἥρακλες κλητικὴ πτῶσις ὥσπερ τὸ ὦ Δάματερ τοῦ ὦ Δήμητερ διαφέρει, puto eum in fontibus ex quibus hauserit, aliud quid invenisse, nempe Ἥρακλες· ἐπίφθεγμα θαυμασ-

τικόν. τὸ δὲ Ἡράκλεις κτλ; vocativi enim vocis Ἡρακλῆς legitima forma est Ἡράκλεις. Cum autem èt Platonis scholiastes èt Photius idem scholion habeant et praeterea constet utrumque ex iisdem fontibus hausisse (scholiasten sec. Naberum ex Boetho, qui Λέξεων Πλατωνικῶν συναγωγὴν scripsit, sec. M. Schmidt et Mettauer ex Diogeniani lexicis aut ex Hesychio, Photium vero ex Timaeo, Boetho, Pausania, aliis sec. Cobetum in Mn. 1860 et 1861), verisimile est ipsum Platonem formam ὦ Ἥρακλες adhibuisse nostroque loco (337 A) ὦ Ἥρακλες rescribendum esse. — Id quod nonnulli codd. praebent, αὕτη 'κείνη recte Herm. Bait. Wohlr. Campb. receperunt, nam aphaeresis quotidiani sermonis, quem Plato reddere solet, propria est. Praeter ἐκεῖνος et verbum ἐθέλειν aphaeresin ap. Platonem patiuntur, ut ad 391 A videbimus. — Pro τούτοις lege τουτοισί, vide dicta ad 336 E et cf. Gorg. 458 E. — Cobet ci. μᾶλλον [ποιήσοις] ἤ, idem dub. Herwerd. (Mn. 1883); etsi nemo recepit, Cobeto, qui linguae Graecae locutiones et elegantias plane noverat, obtemperandum esse arbitror. Cf. similem ellipsin in locutionibus τί δ' ἄλλο ἢ et οὐδὲν ἄλλο ἤ (Menon. 80 A, Euthyd. 277 E, Rep. 420 A). — Richards (Class. Rev. 1893) cum nonnullis codd. ἔροιτο pro ἐρωτᾷ requirit, at saepius oratio indirecta in directam transit. Fieri autem potuit ut librarius, si cod. Par A non ex unciali exemplari fluxit, pro ἐρωτωι (i. e. ἐρωτῴη) ἐρωται sibi cernere visus sit. Mox Bait. et Campb. scribunt
B ὁπόσα ἔστι (pro ἐστι), sine causa. || Optime Herwerd. (Mn. 1891) cum nonnullis codd. legendum censet [τῷ] οὕτω πυνθανομένῳ. — Recte in § ult. Stephan. et Ast. (1814) τι post τούτων cum aliquot codd. omiserunt. Exquisitior constructio est τούτων sine τι, quod pronomen e primis litteris vocis τυγχάνει natum esse
C videtur. || Ad εἶεν Venetus t hoc scholion habet: ἄγε δή· συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα. Hic vero
D mirantis exclamatio est. || Herwerd. (Mn. 1883) ci. ταύτας [περὶ δικαιοσύνης] βελτίω [τούτων], sed post satis longam digressionem verba περὶ δικαιοσύνης non habent quo me offendant, quibus servatis et τούτων servandum. Eiusmodi abundantis τούτων vide aliud exemplum 363 C Μουσαῖος δὲ τούτων νεανικώτερα τἀγαθά κτλ. Male Richards (Class. Rev. 1893) dub. ci. πάσας

<οὖσαν> ταύτας κτλ. Sic eadem quae alteri viro d. librariorum culpa accrevisse, alteri mutilata videntur! — In sequentibus voc. πάσχειν insiticium est, cf. ex. gr. 332 B ὅπερ καὶ προσήκει sc. ὀφείλεσθαι. — Optime M. Hertz (Fleck. Jbb. 1872 bd. 105) probante Herwerdeno (Mn. 1883) correxit (πρὸς τῷ) παθεῖν pro μαθεῖν. Lepidum Socratis dictum καὶ ἐγὼ ἀξιῶ παθεῖν cum irrisione sophistes iterat: „accipies, o bone, illud πάθος, modo pecuniam solvas." Sequentia sic scribe: οὔκουν; ἐπειδάν μοι γένηται; εἶπον., vide ad 331 D. Et ceteri Reipublicae loci, ubi οὐκοῦν vulgo scribitur, eodem modo corrigendi sunt, quod semel monuisse sufficiat ne opusculum meum nimis accrescat. — Ast cum paucis codd. ἀλλ' ἕνεκά γ' ἀργυρίου legit, recte (non improb. Stallb. 1858), cum Glauco dicere velit „si non aliter vis, saltem pecuniae gratia loquere;" cf. e Sophoclis Oed. Col. 1276 πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς κτλ. Si γε non inseritur, ἀλλ' cum imperativo λέγε coniungendum est, ut sig-
E nificet ἀλλ' ἄγε. || Sine causa Bkk. et Schanz (Festgr. d. Phil. Ges. z. Würzburg 1868) sic legit: ὦ βέλτιστέ τις etc. — Bremius, Cobet (Mn. 1862 p. 131 sq.), Bait., Madvig εἴη post αὐτῷ delerunt (*non* Ast Schneid. Herm. Wohlr. Campb.), recte ni fallor, quia anacolutha in sententiis primariis tantum usurpantur. Illud εἴ (τι κτλ) librarium in errorem duxisse videtur; cf. ap. Demosth. 899. 10 ἀπορρηθὲν αὐτῷ. Si εἴη servandum, εἰ ante εἴη vel ἀπειρημένον inseri oportet, ut Stephano videbatur, at tum oratio valde languida fit.

338 A Lege φῂς, non φῄς. — De formula μὴ ἄλλως ποίει et μὴ φθονήσῃς cf. Schanzii Novas Comment. Platonicas (1871). Recte Steph. Herm. Bait. Campb. εἰπόντος δέ μου (pro δ' ἐμοῦ) scripserunt cum nonnullis codd. — Baiter φιλονικεῖν scripsit, quam scripturam veram esse evincunt ipsius Platonis verba p. 581 A B, 582 E, 586 C et Arist. Rhet. I 10, 1368 *b*. 21; I 11, 1370 *b*. 33 etc. Ipse Herm. in Politiae fine φιλόνικος ubique restituit non dissentiente Cobeto. Saepissime praeterea codd. veram scripturam servarunt (sicut nostro loco Ambros. *t*) et ad Alcib I p. 122 C scholiastes adscripsit σημείωσαι φιλονικίαν διὰ τοῦ ῑ, τὴν φιλίαν τῆς νίκης. Plura congessit Heller (Cur. Crit. p. 8 sq.) et ipse formas per ῑ (φιλόνικος, φιλονικία, φιλονικεῖν)

B Platoni reddendas esse arbitratus. || Pro ψεύδει nonnulli codd.
C ψεύδη, quod iam Steph. in ψεύδει corrigendum esse intellexit. ||
Deleverim voc. φῄς post τό γε τοιόνδε, quia post statim praece-
dens λέγεις φῄς plane supervacaneum est. Ellipsis figura ser-
D monem alacriorem reddit. || Corrigendum puto ξυμφέρον <θ'>
ἅμα καὶ κτλ. Mox lege Attice κακουργήσειας. Verbum κακουργεῖν
Plato in deliciis habet. Post pauca corrige ἑκάστῃ <τῇ> πόλει.
Haplographia artic. excidit.

A De formis ταὐτὸν et ταὐτὸ Schanz. in Novis Comm. Platon.
1871 videatur, qui ubique ταὐτὸν restituendum esse censet.
Mihi ταὐτόν, τοιοῦτον, τοσοῦτον illis tantum locis toleranda
videntur, ubi vocalis littera sequitur. — Sine causa Herwerd.
(Mn. 1883) voc. ταὐτὸν post ταῖς πόλεσι delevit: nam etsi hic
et infra (πανταχοῦ εἶναι ταὐτὸ) abundat, demonstrationis tamen
vim auget sic post ἐν ἁπάσαις ταῖς πόλεσι (idem ac πανταχοῦ)
collocatum. — Legendum puto καθεστώσης, vide dicta ad 407
B B. || Cobetus ci. ξυμφέρον <ἕν> γέ τι, male, quia hic ἕν γέ τι
sententiae non aptum est; significat enim τὸ δίκαιον ὁμολογῶ
ξυμφέρον ἕν γέ τι εἶναι „nihil aliud esse iustitiam nisi com-
modum quoddam, quale vero sit nondum liquere", cum apertum
sit Socratem dixisse „iustitiam praeter alia et commodi aliquid
C esse". || Cum τοῦτο in verbis τοῦτό ἐστι τὸ δίκαιον indicet τὸ
ποιεῖν ἃ τίθενται, delendus est articulus ante δίκαιον coll. 339 B
οὐ καὶ πείθεσθαι ..... δίκαιον, 339 D ἃ δ' ἂν ... δίκαιον εἶναι
ποιεῖν, 339 E, 340 A. Thrasymachus enim in proximis (338
C—339 A) non τὸ τὰ κελευόμενα ποιεῖν esse τὸ δίκαιον conten-
derat, sed τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον.

D Malo legere ἔμοιγε δοκεῖν pro δοκῶ (sc. λέγειν). — Ver-
borum οἷον τοίνυν ..... προσέταξαν sententia haec est: „Scito
igitur te confitendo magistratus nonnunquam διαμαρτάνειν τοῦ
ἑαυτοῖς βελτίστου simul confessum esse etiam id, quod modo
(D in. τί σὺ λέγεις;) tibi permirum videretur, nempe τὰ ἀξύμ-
E φορα τοῖς ἄρχουσι ποιεῖν δίκαιον εἶναι." || Recte editt. (praeter
Stallb. 1850) post σοι comma tantum posuerunt. Post προσέ-
ταξαν praestat plene interpungi, ut Ast fecit. Verba ἃ ἐκεῖνοι
προσέταξαν mihi spuria videntur, non modo quia infra (340 A),
ubi eadem ad verbum iterantur, omissa sunt, sed praeser-

tim quia, si servantur, post statim praegressa (ἃ δ' αὖ προστάττωσιν οἱ ἄρ., δίκαιον εἶναι.... ποιεῖν) bis idem dicitur argumentatioque omni vi destituitur, nisi ταῦτα acerbe ad illud κακὰ refertur. In sequentibus clar. I. I. Hartman (Mn. 1892) verbum ποιεῖν ante τοὐναντίον delendum esse rectissime censuit. Verbis enim ἆρα τότε κτλ. Socrates argumentationem, quam Thras. supra exclamando τί λέγεις σύ; interruperat, ad finem perducit demonstrans τότε (i. e. si magistratus κακὰ αὑτοῖς προστάττωσι) τὸ τοῦ κρείττονος ἀξύμφορον esse δίκαιον, itaque τοὐναντίον effici τούτῳ, ὃ σὺ (Thr.) λέγεις (nempe τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον esse δίκαιον). Praeterea e Polemarchi infra Socratis demonstrationem iterantis verbis (340 B) ἐκ δὲ τούτων κτλ lucide patet iam ipsum Socratem demonstrasse etiam τὸ ἀξύμφορον iustum esse posse. Etiam infra 341 A ab eodem interpolatore ποιεῖν in verbis δίκαιον λέγω τὸ τοῦ κρείττονος ποιεῖν ξυμφ. profectum esse non modo incommoda vocabuli sedes arguit, sed etiam ipsa illa ὅπερ ἐξ ἀρχῆς ἔλεγον: contenderat enim Thrasym. initio (338 C) τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον esse δίκαιον (vide dicta ad 339 C). — V^am^ L. ξυμβαίνει probarunt Ast Madv. Wohlr., male, cum ἀναγκαῖον pro ἀναγκαίως dici nequeat. Pronomen αὐτὸ (ante οὑτωσὶ [1]) molestum hic esse satis inter viros dd. constat, I. I. Hartmanno autem (l. l.) vocem delendam putanti non assentior, nam quis hercle id in textum intulisset, cum ξυμβαίνειν saepissime (cf. 339 A, 375 D in.) impersonaliter adhibeatur. Equidem c. Astio puto vocem αὐτὸ a sua sede librariorum culpa semotam et reponendam esse ante τοὐναντίον (ut 334 E scriptum exstat); postquam enim litterarum ductuum similitudine inter εἶνΑΙ et ΤΟὐναντίον, (verbum ποιεῖν insiticium esse iam supra demonstravi) interciderat, a correctore alieno loco repositum est. — Naber (Comment. Plat. I 1862) ci. ὦ σοφώτατε [Θρασύμαχε], quod minus placet [2]), quia vocativus sine nomine acerbitatis, cum nomine ironiae plenus est. Vocativi adiectivorum gradu

---

[1]) Camp. οὑτωσί vertit „in this case"!!

[2]) Et in Gorg. 489 C ὦ σοφώτατε Καλλίκλεις. Callicles ἀδικίας laudator erat sicut Thrasymachus.

superlativo modo cum nomine, modo sine nomine usurpantur: si nomen omissum, tum *ἀνδρῶν* mente suppleri oportet, ita ut *ὦ σοφώτατε* significet „o omnium doctissime!"; quum autem Socrates id cum risu dicat, verba *ὦ σοφώτατε* fere idem valent atque *ὦ ἀνόητε*; at non solet Socrates sicut Thrasymachus, Polus, alii, adversarios suos conviciis consectari neque hic igitur id fecisse putandus est; — sin vero nomen additum est, superlativus tantum auget vim gradus positivi, ita ut *ὦ σοφώτατε Θρασύμαχε* vertendum sit Latine „o valde docte Thr.!", quod si ironice (cf. 337 A) dictum est, valet „o tu, qui minus sapis quam volgo videris" nec tam acerbum est quam illud *ὦ σοφώτατε*.

A Verba *ὑπὸ τῶν ἀρχόντων* spuria sunt. Primum opus erat <*τὰ*> *ὑπὸ τῶν ἀρχόντων*, deinde alieno loco inserta sunt et plane frigent. Mox multo rectius quam Stallb. (1850) reliqui editt. interpunxerunt, post alterum *ἔθετο* punctum finale
C ponentes. || Optime (probante Wohlr.) H. Bonitz (Zeits. f. österr. gymn. 1865) mancam esse orationem in verbis *τοῦτο ἦν ὃ .... ἐάν τε μὴ* intellexit, at coniciens *τὸ δίκαιον* [,] *τὸ τοῦ κρείττονος ξυμφέρον*, <*τὸ ξυμφέρον*> *δοκοῦν κτλ* parum venuste Socratem loquentem fecit. Mihi omnia sana videntur fore, si legeris
D *τὸ δίκαιον, τὸ* [*τοῦ κρείττονος*] *ξυμφέρον δοκοῦν κτλ.* || Verba *τότε ὅταν ἁμαρτάνῃ, κατὰ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν* corrupta sunt, primum dicendum erat *κατ' αὐτὴν τὴν ἁμαρτίαν*, deinde bis idem dicitur. Praepositio *κατὰ* insiticia est et illata fuit ab aliquo, qui non intellexerat Graece dici posse *ὅταν ἁμαρτάνῃ ταύτην τὴν ἁμαρτίαν*. Mox Bekker recte *λέγομεν* <*μὲν*> requi-
E rebat. || Stallb. (1858) et Heller (Cur. crit. p. 3) V^am^ L *ἐπιλειπούσης* probarunt (*non* ceteri editt.), recte ni fallor: aoristus causam, praesens conditionem (*τότε, ὅτε ἐπιλείπει*) indicat. Post pauca corrige sis *τοιοῦτόν* <*τι*>, vid. dicta ad 331 C. — Secundum ea, quae Cobetus in Mn. 1860 p. 361—8 disputavit, hic *νυνδὴ* legendum est. Quae Photius tradidit, ea a doctis grammaticis, quales Boethus, Pausanias, alii fuere, mutuatus est, qui sua vice Alexandrinorum copiis usi erant. Photii igitur opera perantiquae doctrinae reliquiae ad nos pervenerunt, quibus non temere fidem abrogare licet. Quum autem

Photius testetur se Boethi libros (*Λέξεων Πλατων. συναγ. κατὰ στοιχεῖον* et *Περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι ἀπορουμένων λέξεων*) adhibuisse simulque in iis locis, ubi *νυνδὴ* idem atque *ἄρτι* valeat, e Platone locum quendam (Legg. 683 E) citaverit, dubitari non potest quin ipse Boethus super vocis *νυνδὴ* usu scripserit, quod sine dubio non fecisset, si *νυνδὴ* a Platonico sermone afuisse comperisset. Photius haec habet: *νυνδή· ἀρτίως ἢ μικρὸν ἔμπροσθεν. Νόμοις* (683 E)· *ἢ νυνδὴ [ὀλίγον ἔμπροσθεν* (delevit Badh.)] *τούτοις κτλ. Ἐν δὲ τοῖς Νόμοις* (629 D) *διαλελυμένον εἴρηκεν τὸ μὲν νῦν ἐπὶ τοῦ παρόντος χρόνου, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδέσμου·* ʿ*ὃς δὴ πάντων τῶν πολέμων χαλεπώτατος, ὥς φαμεν ἡμεῖς νῦν δή*'. Similiter Eustathius *νυνδη* coniunctim [1]) scribi oportere, si *ἄρτι, ἀρτίως* significet, docet. De vocis accentu ambigitur; secundum Eustathium *νύνδη* (paroxyt.) scribendum [2]) est, secundum Cobetum, Herwerdenum, alios *νυνδὴ* (cf. *δηλαδή, ἐπειδή*). Quum nostro in loco *νυνδὴ* scribi oporteat, recte Hirschig (ed. Gorgiae 1873) V^am^ L. *ἀποκρίνασθαι* probavit.

341 A Utique legendum *τὸ τοῦ κρείττονος [ποιεῖν] ξυμφέρον*, vid. ad
B 339 E dicta. || Stephanus voce *μὴ* in verbis *μὴ λαθὼν* offensus correxerat *μὴν λαθὼν* vel *με* (V. L.) *λαθὼν* (sic et Ast), prave, quia *μὴ* ad solum partic. *λαθὼν* pertinet et ea verba idem valent atque *ἀπὸ τοῦ προφανοῦς*. Quum vero *τῷ λάθρᾳ τι ποιεῖν* unum *τὸ βίᾳ τι ποιεῖν* (i. e. *βιάζεσθαι*) opponi soleat (cf. ex. gr. 365 D *οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι*) ac Thrasym. dicere velit *οὐ γὰρ ἄν με κακουργοίης οὔτε λαθὼν οὔτε βιασάμενος* (sic recte Ast explicavit), verum vidisse mihi doctissimus Hirschigius (ed. Gorg. 1873) videtur illa verba *μὴ λαθὼν* e textu eliminans; lector aliquis in mg. *μὴ λαθὼν* annotaverat ostendere cupiens se Platonis verba probe intellexisse. Paulo post corrige sis <*τὸ*> *τοιοῦτον ἐγγένηται*. — Mox dele verba *τε καὶ τὸν κρείττονα* [3]), non modo quia aliter sequentia *κρείττονος ὄντος* prorsus

---

[1]) In Bodleiano^II^ in Euthyph. 12 D *νυνδη* coniunctim scriptum est.

[2]) In cod. Vindob. F m. s. ad 397 A correxit *ἃ νύν δη*, in mg. annotans *ἤτοι πρὸ ὥρας· ὀξύνεται δὲ ἀντιδιαστελλόμενον τῷ ἁπλῷ νῦν.*

[3]) *Κρείττονα* pro *κρείττω* vitiosum. Ubique Plato scribit *κρείττω* (340 c), *κρείττους, χείρους, ἥττω, ἥττους*, alia.

frigerent, sed etiam quia in 340 E ult. sophistes τὸν ἄρχοντα definiens simul τὸν κρείττω definierat; dixerat enim in 338 D οὐκοῦν τοῦτο κρατεῖ, τὸ ἄρχον. Post pauca Monac. q τὸν <τῷ> [1] ἀκριβεῖ λόγῳ recte exhibet, ut in § C legimus. Benedicti cam ὃν νυνδὴ (sic legendum) ἔλεγες probarunt Herm. Hirschig (1873), Bait. Wohlr. Campb., recte; in Par. A ὃ in rasura scriptum.
C Cf. in § C ὃν ἄρτι (i. e. νυνδὴ) ἔλεγες. || Hirschigius (ed. Gorg. 1873) verba καὶ συκοφαντεῖν Θρασύμαχον probante Cobeto (Mn. 1874 p. 149) sustulit. Iam in 336 B Socrates Thrasymachum (de quo Athen. διαβάλλει δὲ ὁ Πλάτων καὶ Θρασύμαχον, ὅμοιον εἶναι λέγων τῷ ὀνόματι) cum aliquo θηρίῳ composuerat, nunc autem eum lepide leonem appellat, ut verba καὶ συκ. Θρασύμ. prorsus frigeant. Hirschigio obtemperandum censeo, etsi iam Aristides ea verba legisse videtur. — Mox Herwerd. (Mn. 1883) verba καὶ λέγε τὸν τῷ ὄντι ἰατρὸν ὄντα delet, male ni fallor; etenim cum vi illud τὸν τῷ ὄντι ἰατρὸν ὄντα Socrates iterat veritus ne fuci ac fallaciarum plenus Thrasym. callido responso elabi conetur, cf. ex. gr. 345 B ἀλλὰ πρῶτον μέν, ἃ ἂν εἴπῃς, ἔμμενε τούτοις .... καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα (vox λέγε, sicut in ὃν ἄρτι ἔλεγες, significat „in animo habe, cogita de", cf. etiam
E Phil. 64 B ult.). || Iure Campbo vox νῦν, cuius iam sedes insolita est, displicuit, nam medicina non sicut sophistarum ars Platone vivente recens inventa erat, quamquam Platonis aetate Hippocratis doctrina meritisque quasi renata erat, nec νῦν per *idcirco* vertere licet verbis διὰ ταῦτα praegressis. Assentior igitur Campbo ἡμῖν pro νῦν corrigenti (ἰατρικὴ <ἡ>μῖν).

A Verba ἔσθ' ὅ, τι sanissima sunt eaque Liebholdium (Fleck. Jbb. 1893 ci. οἶσθ' ὅτι) coniectura vexare non oportuerat; cf. ex. gr. 399 A. Mox pro ἐπ' αὐτοῖς legendum ἔτ' αὐτοῖς, sicut paulo post legimus καὶ δεῖ ἑκάστῃ τέχνῃ, non ἐπὶ ἑκάστῃ τέχνῃ. Pro εἰς ταῦτα Venetus Π exhib. εἰς αὐτὰ ταῦτα (sic Ast), quae lectio mihi probanda videtur utpote significans facultates illas (ταῦτα) pernecessarias esse. Corrige praeterea ἑκάστῃ <τῇ> τέχνῃ, cf. ex. gr. 346 c. Pro ἐκποριζούσης nonnulli codd. exhibent

[1]) Litt. ω in articulo correctori debetur.

ἐκποριζούσης (sic Steph.). Ast autem et Bekker cum duobus codd. recte ἐκποριούσης scripserunt. Ceteri editt. praesentis
B participium servarunt, male; cf. in E σκέψεταί τε καὶ προστάξει. || In sequentibus textus graviter interpolatus est. Verba ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν, quae et grammaticae et sententiae adversantur, delenda censeo. Cum enim subobscure Plato scripsisset ἢ οὔτε αὑτῆς οὔτε ἄλλης προσδεῖται (quae significant ἢ οὔτε τοῦ αὑτῇ τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν προσδεῖται οὔτε ἄλλης τέχνης) aliquis ad αὑτῆς προσδεῖται adscripsit τὸ ξυμφέρον σκοπεῖν, ad ἄλλης προσδεῖται autem ἐπὶ τὴν αὐτῆς πονηρίαν, deinde illae animadversiones sine ullo nexu in textum illatae sunt. At continuo ipse Plato fusius explicat quae breviter praemissa erant: ad ἑαυτῆς enim προσδεῖται explicandum pertinent verba οὐδὲ προσήκει τέχνῃ ἄλλῳ τὸ ξυμφέρον ζητεῖν κτλ, ad ἄλλης προσδεῖται autem verba οὔτε γὰρ πονηρία οὔτε ἁμαρτία οὐδεμία οὐδεμιᾷ τέχνῃ πάρεστιν. Cum enim ipse Socrates diserte dicat nullam artem per se imperfectam esse, quo modo igitur ferri potest οὔτε ἄλλης (ἡ τέχνη) προσδεῖται ἐ π ὶ τ ὴ ν α ὐ τ ῆ ς π ο ν η ρ ί α ν? Similiter paulo ante (341 D) in verbis ἆρ' οὖν καὶ ἑκάστῃ...... τελέαν εἶναι nonnulli librarii annotationes marginales in textum intulerant, quas Bekk. et Schneid. prave susceperunt. — In Par. A pr. m. αὖ.. scripsit, corrector αὑτῇ. Verba ἕωσπερ ἂν..... ἐστὶν (sic legendum) mihi non sana esse videntur, nisi
E corrigas aut <ἡ> ἀκριβὴς aut ἀκριβῶς. || Quamquam in § D (καθ' ὅσον ἰατρὸς) et 345 D (καθ' ὅσον ἀρχή) verbum ἐστὶν omissum est, nescio an et hic (καθ' ὅσον ἄρχων ἐστὶ) ἐστὶ omittendum sit, quia et 345 c (καθ' ὅσον ποιμήν ἐστιν) occurrit. Praestat in his minutiis codd. sequi. — Pro καὶ πρὸς ἐκεῖνον (sic Bremius, Bait.) Par. A et Ven. Π κ. π. ἐκεῖνο exhibentes secuti sunt Ast Schneid. Herm. Wohlr. Campb.. Vocem ἐκεῖνο ad τῷ ἀρχομένῳ referri posse (coll. 345 D, 346 D) recte Schneid. Wohlr. Campb. contendunt, quamquam propter praegressa κυβερνήτης τε καὶ ἄρχων et ναύτῃ τε καὶ ἀρχομένῳ dubitari [1]) potest an τῷ ἀρχομένῳ καὶ ᾧ κτλ neutr. generis sint. Simulatque ἐκεῖνο enuntiatum

[1]) Quod cum probe Astius intellexisset, tamen prave legendum censuit (ut per appositionem verba τὸ ἐκείνῳ ξυμφ. κτλ addita putarentur) καὶ πρὸς ἐκεῖνο βλέπων [καὶ] τὸ ἐκείνῳ ξυμφ. κτλ.

est, non necesse est nos statim de praegresso τὸ τῷ ἀρχομένῳ sc. ξυμφέρον cogitare, cf. 346 E (τὸ ἐκείνου ξυμφέρον κτλ).

A Pro τί δαί; (sic Florent. α′) ceteri editt. omnes τί δέ (vulg.) ediderunt. De vocula δαί egerunt Heller (Curis crit.) et Schanz (Phil. Anzeiger). Hic putat formam δαί in Parisino A nusquam non correctoribus deberi, mirum vero quantum falsus, ut Campbellii collatio recens ostendit; ille (sicut Dindorfius) particulam δαί in Platonico textu servandam esse recte censet, quod illa particula sermonis quotidiani, quem et Aristophanes et Plato imitati sint, propria sit et adhibeatur *si quis indignetur* („Quid ita?") *vel miretur* („Quidnam aliud?"). Praeter τί δαί usurpantur haecce: τίς δαί, τοῦ δαί, τῷ δαί, πῶς δαί. Vulgata lectio τί δέ (et τί δή, τί δὲ δή) in argumentando adhibetur. Quum nostro in loco Socrates non amplius argumentetur, sed indignabundus exclamet οὐκ ἀποκρίνεσθαι χρῆν κτλ, recte Stallb. mihi videtur particulam δαί restituisse. Heller (p. 46) hic τί δέ probasse videtur. — In verbis ὅτι δὴ τί μάλιστα; ellipsis notanda est: plena oratio fuisset ὅτι δὴ τοῦτ᾽ ἐρωτᾷς τί μάλιστά ἐστιν; „quid est causae cur id roges?" Aliud exem-
B plum v. c. p. 449 C invenitur. || Quamquam Faesii c^am^ διακεῖσθαι pro διανοεῖσθαι Cobetus et Badhamus probarunt, unus tantum Wohlrabius eam in textum recepit. Vulgatam servandam puto, quia utrumque verbum hic aptum est (διανοεῖσθαι a δια-
C κεῖσθαι non differt coll. Legg. 626 D, Rep. 414 E) nec mihi propter sequens διατεθείη coniectura necessaria videtur (non semper enim eodem verbo in comparationibus opus est; scholiastes διανοεῖσθαι exhibet). Heller (Cur. crit. p. 2) scribens „illud non arguunt (sc. editt.) in huiusmodi comparatione eiusdem vocabuli repetitionem omitti posse" Faesii c^am^ improbasse videtur. — Mox lege διὰ νυκτὸς καὶ <δι'> ἡμέρας, vide dicta ad 334 E. Post *KAI* facile *ΔI* excidere potuit. — Herwerdenus (Mn. 1883) ci. πόρρω εἶ <τοῦ τι εἰδέναι> περί τε κτλ (coll. Theaet. 151 C), quia Graece „ignarum esse" non dici soleat πόρρω εἶναι περί τινος. Etsi ap. Platonem aliosque scriptores πόρρω fere semper cum genitivo aliquo coniungitur, tamen nonnunquam (cf. Arist. Pac. 198) absolute ponitur (sicut πόρ-
D ρωθι), itaque omni fortasse additamento carere possumus. || In

vicinia librarii manifesto textum corruperunt, quia non licet dicere περί τε δικαίου καὶ ἀδίκου. Primum dele καὶ δικαιοσύνης (quia membrorum aequalitas requirit <τε> καὶ δικαιοσύνης) et τε καὶ ἀδικίας, deinde corrige aut περί τε τοῦ δικαίου καὶ <περὶ τοῦ> ἀδίκου aut περὶ τοῦ δικαίου τε καὶ ἀδίκου. Eodem modo in 336 A librarii verba οὐδὲ τὸ δίκαιον e mg. in textum receperant. Paulo post iterum dele verba καὶ τὸ δίκαιον, quae plane otiosa sunt, sicut et infra tantum ἡ δὲ ἀδικία scriptum est. Primum igitur Plato vocabulis τὸ δίκαιον et τὸ ἄδικον usus est,
D deinde vocabulis ἡ δικαιοσύνη et ἡ ἀδικία. || Venetus Π m. pr. exhibet ὦ εὐηθέστατε [Σώκρατες] probante Nabero (Comm. Plat.
E 1862), optime, vide dicta ad 339 E. || J. Richter (Fleck. Jbb. 1867 bd. 95) ci. ὑπάρχει καὶ <κεῖται> εἰ μηδεμία ἄλλη κτλ, male; in altero quoque membro (τῷ δὲ ἀδίκῳ) unum ὑπάρχει sufficit. Post παρὰ τὸ δίκαιον recte alii media distinctione usi sunt. — Lege νυνδή.

344 A Lectionem Pari A[1] αὑτῷ (pro αὐτῷ) — quam Schneid. (in „Additam. ad Plat. Civit."), Bait. Campb. receperunt — recte Heller (Cur. p. 22) cum Herm° et Wohlr° improbavit. — Male editores (Stallb. Astio exceptis) Vam L. ἢ <τὸ> δίκαιον susceperunt, nam articulus tum tantum ferri poterit, si et <τὸ> ἄδικον legerimus (ut Bremius suasit). Stallb. cft 357 A
C ἄμεινόν ἐστι δίκαιον εἶναι ἢ ἄδικον. || Ch. F. Sehrwald (Fleck. Jbb. 1872 bd. 105) ci. ἐστὶν ἱκανῶς δεδηλωμένη pro ἐ. ἱ. γιγνομένη, quod nec palaeographia nec grammatica commendat. Praeterea οὕτως non „hac ratione s. hoc modo" significat, sed „has ob causas." Bene vulgatam Schneid. explicavit „iniustitia quae convenienter exsistit s. quae ita in lucem prodit ut debet." Heller annotat „gehörig, im grossen, nicht im kleinen." — Mox Herwerd. (Mn. 1883) ci. τὸ δ' ἄδικον <τὸ> ἑαυτῷ κτλ, quod probandum ne membrorum aequalitas [1]) pereat, quia sine articulo sic construendum: τὸ δὲ ἄδικον ἑαυτῷ λυσιτελοῦν τυγχάνει i. e. τὸ
D δὲ ἄδικον ἑαυτῷ λυσιτελεῖ. || Paris. A[1] ἀθρόον (sic Wohlr.) pro ἀθ., recte; saepe sic Par. A, vid. Tim. 64. Dele praeterea verba

---

[1]) Praecedit enim τὸ δίκαιον τυγχάνει ὂν τὸ τοῦ κρ. ξυμφέρον, non [τὸ] τοῦ κρ. ξ. cf. 367 C.

καὶ πολύν. Fortasse forma ἄθρουν Platoni non abjudicanda. — Mox Naber (Comm. Plat. 1862) ci. ὦ δαιμόνιε [Θρασύμαχε], non recte puto, quia post vocaticos ὦ φίλε, μακάριε, δαιμόνιε, alios, nomina propria ferenda sunt, si aut in initio sermonis (sive primum incepti sive integrati) aut in fine ponuntur. De adjectivis nominibus propriis praemissis vide Schanz. in „Festgruss d. Phil. G. z. Würzb. 1868" p. 106 sqq. Vide praeterea dicta ad
E 354 A. || Clar.um Groen v. Prinsterer (Prosop. Platon.) post ἄλλως ἔχειν signum interrogandi ponentem recte secuti sunt Stallb. (1858). Herm. Bait. Wohlr. (non Campb. nec Schneid). Campbellius vulgatam sic interpretatus „[There is no use in my remaining] for I am of a different opinion about the matter (i. e. about the nature and profitableness of justice)" mirificam vim vocabulo τουτί tribuit. Groenio et O. Apeltus (Weimar Gym. Jhrsber. 1880) obtemperandum esse censuit, inutilem simul coniecturam promens ἔγωγ' ἄρ' pro ἐγὼ γὰρ κτλ. — Pro οὔτοι fere omnes codd. (et omnes editt.) ἤτοι praebent, optime, dummodo cum eodem Groenio vocem divise scribas, quia in interrogationis disiunctivae altera parte ἤ, non ἤτοι in prosa saltem oratione poni solet. In 400 C ἤ[τοι] legendum (antecedens ἢ librarios in errorem duxerat), in 433 A cum Herwerdeno iterum τοι delendum (ἢ[τοι] τούτου τι κτλ). Illud ἀγνοοῦντες salse dictum est, sicut in 331 E ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ.

A Recte Campb. ad ἔστω μὲν ἄδικος mente supplet τις, nam vertendum est, „prorsus liceat alicui iniusto esse etc." Ridicule nonnulli ἀδικία ad ἔστω mente addunt, quasi iniustitiae non sit proprium iniustam esse. — Pro πείθει Bait. Madvig. c. uno cod. πείθεις legunt, sine causa, quum aut τις subiectum sit aut τὸ δύνασθαι ἀδικεῖν (Campb. „this supposed impunity
B of iniustice"). || Lege νυνδὴ hic et infra in § D (ᾤμην ἔγωγε
C νυνδή). || Pro ποιμαίνειν (sic Ast Bkk. Schn. Bait. Campb.) Par. A πιαίνειν exhibet (sic Herm. Wohlr. Eusebius) Cobeto Mn. 1881 probante. Nonnulli codd. παχύνειν (i. e. gloss. vocis πιαίνειν) praebent. Unum πιαίνειν verum est tam propter sequentia ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ κτλ (cf. Aniani poetae versum βοῦς δὲ π ι α ν θ ε ί ς, δοκέω μέν, καὶ μεσέων νυκτῶν ἡδὺς κἠμέρης) quam propter verba in 343 B παχύνειν καὶ θεραπεύειν. Omnis

pastoris, vel mali, proprium est ποιμαίνειν [1]), at τοῦ ὡς ἀληθῶς
ποιμένος (i. e. καθ' ὅσον ποιμήν ἐστιν) πιαίνειν, παχύνειν, θερα-
D πεύειν τὰ πρόβατα. || Pro (οὕτω) δή (sic Eusebius, Ast) fere
omnes codd. praebent δέ, minus recte, quum οὕτω valeat „has
ob causas." De verbo ἐστιν post καθ' ὅσον ἀρχή omisso vid.
E ad 342 E. || Legendum καὶ ἐν (i. e. κἀν) ἰδιωτικῇ ἀρχῇ. — Non-
nulli codd. τοὺς <ὡς> ἀληθῶς ἄρχοντας, quo non opus, vid.
quae Schanzius (Hermes XXI, 1886) de ἀληθῶς et de ὡς ἀληθῶς
disputavit. In Politia octies ἀληθῶς, duodetricies ὡς ἀληθῶς
occurrit. Sec. Schanzium ἀληθῶς recentior forma est quam
ὡς ἀληθῶς, quamquam iam ap. Aristoph. (ex. gr. Equit. 787)
ἀληθῶς exstat. Similiter formae τῷ ὄντι et τῇ ἀληθείᾳ antiqui-
ores sunt quam ὄντως et ἀληθείᾳ. In Politia semel et quadra-
gies τῷ ὄντι et tantum novies ὄντως, quinquiesdecies τῇ ἀληθείᾳ
occurrit (ἀληθείᾳ non invenitur). — De dativo Ionico αὐτοῖσιν
videatur C. Ritter (Untersuchungen über Plato. Stuttg. 1888),
qui illas formas in -σι exeuntes in V dialogis (Phaedro, Poli-
tico, Politia, Tim., Legg.) repertas esse docuit. Politiae loci
sunt hice: 345 E, 388 D (σμικροῖσι), 389 B (θεοῖσι), 468 D (νώτοι-
σιν ex Hom.), 560 E (μεγάλοισι), 564 C (αὐτοῖσι), 607 B (κενεα-
γορίαισι ex poeta aliquo). In „Legibus" dativus Ionicus frequens
est. In Politiae locis animadverti ubique (564 C excepto) litte-
ram ι aut praecedere aut sequi: 345 E οὐχὶ αὐτοῖσιν, 388 D
ἐπὶ σμικροῖσι παθήμασι, 389 B τῷ ὄντι θεοῖσι, 560 E μεγάλοισι
τέλεσι. Qui euphoniae causa Platonem sic scripsisse putant,
mihi ἀγνοοῦντες dicere videntur. Tres sunt res in textu Pla-
tonico, quae a viris doctis nondum satis explicatae sunt:
dativus Ionicus [2]) (praesertim in recentioribus dialogis obvius),
forma Ionica αἰεὶ (in omnibus dialogis; in Phaedonis papyro
saepe αἰεὶ occurrit), littera ξ in praeposit. ξυν- (ubique conspi-
cua). Quamquam Plato in adolescentia tragoedias scripsisse
fertur, non illis tamen poeticis studiis usum formarum epica-
rum et Ionicarum imputandum censeo, sed potius credo eum

---

[1]) Quamquam nonnunquam (ex. gr. Lysid. 209 A) ποιμαίνειν idem est ac θεραπεύειν, hic vero ποιμαίνειν proprio sensu accipiendum.

[2]) In voce Ἀθήνησι dativi Ionici forma mansit.

nonnulla antiquioris Atticae linguae propria relinquere noluisse.
A Pro ἑτέραν codd. A et Π ἑτέρα (sic omnes editt. Astio excepto), quod non probandum, quia facilius φαμὲν sive φημὶ quam ἐστὶν mente suppletur. Herwerdenus (Mn. 1883) ἑτέραν delere mavult, quod alioquin Plato <τῷ> ἑτέραν vel ἑτέραν <τῷ ἑτέραν> scripsisset. Egregie vir cl. errat putans Platonem, qui Thrasymachum monosyllabis, ut Franco-Galli dicunt, respondentem facit, <τῷ> ἑτέραν vel ἑτέραν <τῷ ἑτέραν> scribere potuisse.
B At eidem vocem ἑτέραν delenti assentior. || Deterr. codd. lectionem διὰ τὸ ξυμφέρειν (pro δ. τ. ξυμφέρον) recte receperunt omnes editt. (Schneidero et Stallb. exceptis). Licet dicere ὑγιὴς γίγνηται [διὰ τὸ] ξυμφέρον aut διὰ τὸ ξυμφέρειν, at tertium non datur. — Illam μισθωτικὴν τέχνην eandem esse ac τὴν μισθαρνητικὴν apparet ex hisce: in B in aequo ponuntur, cf. οὐδέ γ' οἶμαι τὴν μισθωτικὴν ἰατρικήν — τὴν ἰατρικὴν μισθαρνητικήν, in C (φαμὲν δέ γε τὸ μισθὸν ἀρνυμένους κτλ) τὸ μισθὸν ἄρνυσθαι non differt a τῇ μισθωτικῇ, in D ἡ μισθαρνητικὴ μισθὸν ποιεῖ, sicut in A ἡ μισθωτικὴ μισθὸν παρέχεται. Apud alios scriptores vocabulum non recurrit. Adverbium μισθωτικῶς obvium ap. Eustathium Odyss. p. 1695, 35. Valde miror Platonem eidem
D rei duo nomina indidisse. || Lege τῇ μισθωτικῇ [τέχνῃ]. || Carere possumus verbis ἡ τοῦ μισθοῦ λῆψις, quae cod. Malatest. m. pr.
E omisit. In Par. A λῆψις punctis notatum. Delenda censeo. || Lege ὦ φίλε [Θρασύμαχε], quia ὦ φίλε Θρασ. valet „o care, dilecte Thr.," qua appellatione Socrates nec παίζων nec σπουδάζων uti poterat, sed ὦ φίλε parum differt ab ὦ 'γαθέ, quo modo iam (345 A) eum appellavit. — Pro ἀνορθοῦντα Eusebius (Astio probante) ἐπανορθοῦντα exhibet. Cum saepius ἀνορθοῦν apud Platon. obvium sit, nil mutandum censeo; sic juxta ἐννοεῖν simplex νοεῖν nonnunquam ap. Platonem obvium. Mox corrige sis καλῶς τὴν τέχνην πράξειν (cf. 374 A τέχνην ἐργάζεσθαι); τέχνην πράττειν est artem exercere.

A Collato 348 E hic legendum censeo (ἐν μισθοῦ μέρει) τέθηκας pro εἴρηκας. Cf. Demosth. 626, 6 εἰς εὐεργεσίας μέρος καταθέσθαι, ibid. 668, 26 οὐ τίθημι ἐν ἀδικήματος μέρει. — Optimis codd. οὐ ξυνῆκα [πω] praebentibus fere omnes editt. recte obtemperarunt. — Pro ξυνίης Par. A exhibet ξυνιεῖς, sic recte Herm.

et Wohlrab. In § C rectius nonnulli editt. media distinctione
B post verba ἐθέλειν ἄρχειν usi sunt. || Eos qui μισθοῦ ἕνεκα
D ἄρχουσιν Aristophanes probrose vocat μισθαρχίδας. || Legendum puto κινδυνεύει <εἰ> πόλις....... [εἰ] γένοιτο. Interciderat haplographia εἰ, deinde a librario alieno loco insertum est. — Mox J. Richter (Fleck. Jbb. 1867 bd. 95) ci. ὅτι τῷ ὄντι ἀληθινὸς (= ὁ ἀλ-) ἄρχων probante Schanzio (Nov. Comm. Plat 1871), optime. Id quod e perpaucis codd. Steph. et Astius receperant (ὅτι <ὁ> τῷ ὄντι ἀλ.), iure a Bkk° et reliquis editt. improbatum. — Cum clar° Richards (Class. Rev. 1893) corrige ὁ γιγ.
E [τὸ] ὠφελεῖσθαι κτλ. || Astii transpositionem πότερον et ποτέρως [ὡς] ἀληθ. pro ποτέρως et πότερον ὡς probarunt Herm. Bait. Schmelz. Wohlrab, optime; ipsum enim Glauconis responsum (δοκεῖ μοι τὸν τοῦ δικαίου βίον κτλ) ut sic legamus suadet. Aliquot codd. [ὡς] ἀληθεστέρως exhibent. Interrogandi signum post αἱρεῖ recte vulgo omissum. Conferri potest e Phaedone 92 c πότερον αἱρεῖ κτλ.

348 A Legendum censeo πῶς γὰρ οὔκ [βούλομαι], quamquam Hirschigius formas verborum βούλεσθαι et μέλλειν servari oportere post πῶς γὰρ οὔ iudicabat. Vide autem ex. gr. Lysid. 207 D ult., Lachet. 194 B ult. βούλει οὖν..... ΛΑΧ: βούλομαι· πῶς
B γὰρ οὔ; || Herm. ci. ποτέρως οὖν....ἀρέσκει; recte ni fallor, quia ellipsis vocis εἰπὲ s. λέγε insolita est. Badhamus in Euthydemo 271 B <Λέγ'> ὁπότερον καὶ ἐρωτᾷς, ὦ Κρίτων; corrigendum censuit. In nostro loco fortasse ЄΙΠЄ ante ΟΠΟτέρως excidit. — Lectio Ven. Π [τὴν] τελέαν ἀδικίαν (sic Ast 1814) probanda est, nisi malis post οὔσης inserere <τῆς>. In § ult. corrige λυσιτελέστερον pro λυσιτελεστέραν, cf. ex. gr. 354 A, 344 C,
C etc. In § C corrigendum censeo περὶ αὑτοῖν pro περὶ αὑτῶν. || Verba εἰκός γ' vulgo cum risu dicta putant, at tum sententiarum nexus plane obscuratur. Itaque aut cum Benedicto corrige <οὐκ> εἰκός γ' aut cum Hirschigio (Philologus IX, 1854) <οὔκουν> εἰκός γ' („negatione enim opus est, cum ipse Thr. deinde diserte dicat se τοὐναντίον amplecti quam quod Socr. dixerat, δικαιοσύνην appellans ἀρετὴν et ἀδικίαν appellans κακίαν"). Utrum Plato dederit difficile certe diiudicatu: casu alterutrum excidisse neminem fugiet (in uno cod. pro

εἰκός γ' a m. s. οὔκουν scriptum; etiam 435 C et 451 A, ubi in optimis codd. negligentia librariorum οὐκ excidit, multi editt. scriptorem ironia usum esse absurde suspicati sunt). — Mox meliores codices post ἐπειδή voc. γε omittentes (sic editores quoque omnes) deserendos censeo, quia post ἔγωγε,
D εἰκός γ', δῆλον ὅτι γε, καὶ πάνυ γε saepissime γε iteratur. || In Par. A verba σὺ δὲ οἴει...... λέγειν Socrati tributa sunt uno Baitero probante, *recte*: ceteri enim editt. non intellexerunt Thrasymachum illis verbis (σὺ δὲ κτλ) a Socrate reprehensum quod a proposito aliena respondisset; respondere sophisten oportuerat δοκοῦσιν vel πάνυ γε, sicut infra (ἀλλὰ πάνυ οὕτω τίθημι) tandem aliquando fecit (verbis εἰ ἐν ἀρετῆς καὶ σοφίας τίθης μέρει κτλ Socrates iterat id, quod supra rogarat ἢ φρόνιμοι καὶ ἀγαθοὶ οἱ ἄδικοι;). Similiter 349 B (et 353 C) iterum Socrates fatuum hominem increpat: ἀλλ' οὐ τοῦτο, ἦν δ' ἐγώ, ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ κτλ. — Pro βαλλάντια Ast Herm. Stallb. (1858) βαλάντια scribunt, quod probandum, licet apud poetas hic illic voc. c. uno λ occurrat. Et Dindorf scripturam βαλάντιον probavit. Eadem ratione etiam βαλαντιοτόμος scribendum. Mox
E lege νυνδή (i. e. ἄρτι). || Voc. στερεώτερον „durius" „tractatu difficilius" Ast et Schneider verterunt, at rectius Campb. exposuit: „now you are on more substantial ground." Dicit enim Socrates „Non amplius ut modo (οἵ γε τελέως κτλ) a proposito aberrasti, sed certum et definitum responsum dedisti."

Voc. σκοπούμενον mihi spurium esse videtur (ἐπεξελθεῖν est *inquirere* s. σκοπεῖσθαι; τῷ λόγῳ est *disputatione*). — Mox H. Wolf [1]) (vixit ab anno 1516 usque ad 1580) ci. περὶ τῆς ἀδικίας, quod admodum friget. Herwerdenus (Mn. 1883) autem corrigendum censuit ἐπὶ τῆς ἀληθείας i. e. *vere*. At nulla mutatione opus est, modo coniungas τὰ περὶ τῆς ἀληθείας δοκοῦντα
B i. e. sententiam tuam de vera illarum ratione proferre. || Dele prave iterata verba ἂν ἡγοῖτο δίκαιον. Nonnulli codd. δίκαιον

---

[1]) H. Wolfii in Civitatem emendationes edidit A. Gennadius (Philol. 1855). Melius de Isocrate et Demosthene meruit ille Wolfius quam de Platone, cuius (?) Axiochum emendavit. Gennadius inscius multas V. V. L. L., quas Wolfius in exemplari suo annotaverat, pro coniecturis habuit.

omiserunt, unde mendi origo apparet. Librarii post ἢ οὔ dit-
tographia ἡγοῖτο inseruerant (ἢ οὔ <ἡγοῖτο>. Ἡγοῖτο ἂν κτλ),
C deinde correctores ἢ οὐκ ἂν ἡγοῖτο δίκαιον commenti sunt. || In-
terrog. signum post καὶ τοῦ ἀνομοίου (in D in.) sustulerunt Herm.
Stallb. (1858). Bait. Campb., optime. Pro λέγωμεν det. codd. λέγομεν
exhibent; utrumque rectum, melioribus igitur codd. (λέγωμεν)
D obtemperandum. || Hermannum Par^{i} A lectioni ὁ δὲ μὴ ἐοικέναι
patrocinatum nemo editor secutus est; opus enim est iterari
μή, quum praecesserit ὁ δὲ δίκαιος οὐκ ἔοικεν i. e. ὁ δίκαιος οὐ
τοιοῦτος. Madvigii c^{am} οἷοισπερ ἔοικεν pro οἷσπερ ἔ. recte Bait.
et Campb. repudiarunt collatis his locis: 350 C ᾧ γε ὅμοιος
ἑκάτερος εἴη κτλ et Phaedon. 92 B οὐ γὰρ δὴ ἁρμονία γέ σοι
τοιοῦτόν ἐστιν ᾧ ἀπεικάζεις. Invenustam Schneideri suspicionem
<οἷοι> οἷσπερ Liebholdus (Fleck. Jbb. 1893) repetiit, in sequen-
tibus iniuria ἀλλὰ τί <οὐ> (s. <ἄλλο>) μέλλει; ἔφη requirens. —
Pro ἐοικέναι lege Attice εἰκέναι et mox corrige ἑκάτερος αὐτοῖν
pro αὐτῶν, cf. 348 C τὸ μέν που ἀρετὴν αὐτοῖν καλεῖς κτλ. || Le-
E gendum ἐν τῇ ἐπιτάσει <τε> καὶ ἀνέσει, cf. dicta ad 334 E.
Verba, quae statim sequuntur ἢ ἀξιοῦν πλέον ἔχειν in Monac.
q punctis notata sunt; delenda putarunt etiam Heller (Fleck.
Jbb. 1875 bd. 111) et J. Nusser (Blätt. f. bayr. gymn. 1885)
utpote verborum ἐθέλειν πλεονεκτεῖν interpretamentum, optime.
350 B Dele verba τε καὶ ἐναντίον ne bis idem dicatur, nam ὁ ἐναντίος
C τῷ ὁμοίῳ σημαίνει τὸν ἀνόμοιον. || Par.^{um} A ὁ δὲ (pro δὴ) Θρασύμ.
praebentem secuti sunt Herm. Bait. Wohlr., *non* Schneid. *nec*
Campb., qui recte annotat „Δὴ marks the transition from a
dramatic to a descriptive passage." — Particulam δὲ post
ὡμολόγησε μὲν abesse non posse iam H. Wolf intellexerat,
recte coniciens [1]) οὐχ ὡς <δ'> ἐγώ. Minus feliciter res Stein-
bruechelo cessit οὐχὶ δ' ὡς ἐγὼ rescribenti. Illud δὲ in § D
(ἐπειδὴ δὲ οὖν) recte iam multi ad ὡμολόγησε μὲν referri non
oportere viderant. Herwerdenus (Mn. 1883) exspectasse se
dicens οὐχ ὡς ἐγὼ νῦν λέγω ῥᾳδίως non falli mihi videtur, in
D hac porro transpositione num ῥᾳδίως genuinum sit dubitans. ||
Post ἐρυθριῶντα satius est punctum finale poni. Impense Socrates

[1]) Saepius ap. Platonem δὲ non secunda sede ponitur.

delectari solebat impudentium illorum sophistarum confusione
ac rubore; vid. in Euthyd. 297 A καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἠρυθρίασεν.
Stobaeus hunc locum citans ἰσχυρότερον pro ἰσχυρὸν exhibet,
quod non recipiendum, quia in sequentibus (352 C ult.) Socrates
iniustitiam imbecillam esse demonstrans vocabulo ἰσχυρότερον
ei non omnem ἰσχὺν abiudicare videretur, quod non ita est.
Steinbrüchelio εἰ <δ'> οὖν conicienti obtemperandum puto
E omnibus invitis editoribus. || Bait. et Campb. ediderunt ὥστε
σοί (pro σοι), ἔφη, ἀρέσκειν, non opus, cf. 351 D ἵνα σοι μὴ
διαφέρωμαι.

A Corrigendum est <Ναί.> Νῦν δέ γ', ἔφην κτλ, sic demum
γ' ante ἔφην tolerabile neque amplius ipso illo ἔφην offendimur.
Secundum Baiterum Parisinus A ἔφη exhibet, Campb. vero
annotat „the breathing of εἴπερ has absorbed the sign ‾ for
ν." — Post verba ἀμαθία ἡ ἀδικία complures editt. colon recte
B posuerunt; praeterea corrige ἀμαθία <τε καὶ κακία> ἡ ἀδικία. ||
Cobeto verba καὶ καταδεδουλῶσθαι inducenti plane assentior,
quia si servarentur, bis idem Socrates diceret; καταδεδουλῶσθαι
interpretamentum est τοῦ „ἔχειν δουλωσαμένην." Frustra igitur
Heller (Fleck. Jbb. 1875 bd. 111) oblocutus est, nam absurdum
est καταδεδουλῶσθαι cum ἐπιχειρεῖν coniungere velle. — Non
male mox J. Richter (Fleck. Jbb. 1867 bd. 95) ci. ἡ κρατίστη
pro ἡ ἀρίστη, cum Thras. τὸ δίκαιον esse τὸ τοῦ κ ρ ε ί τ τ ο ν ο ς
ξυμφέρον diceret; cf. 344 A τὸν μεγάλα δυνάμενον πλεονεκτεῖν,
C alia. || Pro ἔχει Bekk. et Ast ex aliquot deterr. codd. ἔστιν
ediderunt, male, quia post sequens εἰ δὲ unice ἔχει cogitari
potest. Baiter, Stallb. post ἔχει inseruerunt εἰ, parum venuste;
J. Richter (Fleck. Jbb. 1867 bd. 95) Baiteri c^am improbans
ipse ἦ pro ἡ coniecit, quod item inelegans inventum. Campbellius et Wohlr. cum Hermanno vulgatam ἔχει, ἡ δικ. servarunt. Ego verba ἡ δικαιοσύνη σοφία ut interpretamentum delenda
censeo, quia nisi <εἰ> et <ἐστίν> supplentur in textu, gram-
D maticae adversantur. || Venetus Π cum Stobaeo καὶ [ἐν] ἐλευθέροις κτλ praebet; at ἐν ferri *posse* videtur, quum ἐγγίγνεσθαι
„oriri" „nasci" significat (omitti potest sicut in 351 E ᾧ ἂν
ἐγγεν.), omitti *oportet*, ubi „accidere" (cf. 341 B, 421 B) signi-
E ficat. In archetypo κἂν fuisse verisimile est. || Corrige κοινῇ

[*μετ' ἀλλήλων*], ut in § C legitur. In 352 B *μετ' ἀλλήλων* legimus, in 352 C cum nonnullis codd. *μετ' ἀλλήλων* [*κοινῇ*] legendum (in aliquot codd. et *μετ' ἀλλήλων πρᾶξαι κοινῇ* inventum, quae discrepantiae arguunt *κοινῇ* insiticium esse). Quare verba *καὶ μισήσουσι* delenda sint, ad 352 A dicemus. — *Μῶν μή* est *μῶν κίνδυνος μὴ ἀπολεῖ κτλ.*

352 A Verba *καὶ διαφέρεσθαι* (interpretamentum vocis *στασιάζειν*) delenda sunt; etiam 603 D in. post *ἐστασίαζε* futile interpretamentum irrepsit, nam verba *καὶ ἐναντίας εἶχεν .... περὶ τῶν αὐτῶν* spuria sunt. Post *στασιάζειν, νοσεῖν, μάχεσθαι* eiusmodi tantum verba ferri possunt, quae et ipsa imaginem aliquam contineant [1]; confer 603 D *στασιάζει τε καὶ μάχεται αὐτὸς αὑτῷ*, 556 E *νοσεῖ τε καὶ μάχεται αὐτὴ ἑαυτῇ*. Solum *στασιάζειν* nostro loco sufficit, ut in 556 E (*στασιάζει αὐτὸ ἑαυτῷ*). Fortasse aliquis me emblematum *θηρευτὴν* nominabit, at vide ipso Platone duce quid scribendum sit, quid non. In 351 D legimus *στάσεις* (*καὶ μάχας*) *καὶ μίση* ab iniustitia procreari, idem in 351 D ult. *μισεῖν καὶ στασιάζειν*. In 351 E pro *στασιάζειν* scripsit *διοίσονται*, pro *μισεῖν* autem *ἐχθροὶ ἔσονται*. Nullus igitur locus est verbis *καὶ μισήσουσι*, quae supra e textu eieci. Cum vero in 351 D ult. *στασιάζειν* solum posuerit (quia *στασιάζειν* et *διαφέρεσθαι* non discrepant), cur in 352 A verbo *στασιάζειν* isodynamum *διαφέρεσθαι* subiunxisset? Tria verba quae in 351 D leguntur *μισεῖν, στασιάζειν, ἀδυνάτους πράττειν*, iterantur in 352 A (*ἀδύνατον πράττειν, στασιάζειν, ἐχθρὸν εἶναι* i. e. *μισεῖν*). — Mox verba *καὶ τῷ δικαίῳ* dele, non modo quia post *παντὶ* nihil desiderari potest, sed quia illud *αὐτὸ* (*ᾧ ἂν ἀδικία ἐγγένηται*) factum est *ἄδικον*, ita ut ad *ἑαυτῷ* cogitandum sit *ἀδίκῳ ὄντι* et in *τῷ ἐναντίῳ παντὶ* etiam *τὸ δίκαιον* contineatur. In 351 E *ἀλλήλοις τε καὶ τοῖς δικαίοις* dixerat, nunc (352 A) ne oratio uniformitate peccaret pro *τῷ δικαίῳ* posuit *τῷ ἐναντίῳ*. Sexcenties post *τὸ ἐναντίον* (in omnibus cass.) librarii textum interpolarunt, vide ad 335 D. In 339 D post *καὶ τοὐναντίον* verba *τὸ μὴ ξυμφέρον*

---

[1]) Nequeo enim probare Schanzii (Specim. crit. 1867) verba „Graeci saepe verbum translatum et proprium coniungunt." — Verba in § ult. *καὶ οὐχ ὁμονοοῦντα* non spuria sunt, quia Graece bis idem dicere licet, modo id quod iam dictum est ita iteretur ut indicetur non ea fieri, quae fieri oporteret.

servari possunt, quia illic emphasi opus est. — Pro ἔστωσαν lege Attice ἔστων. Naber (Comm. Platon. II 1864) in „Legibus" tantum imperativi formam in -ωσαν exeuntem ferendam censet. In 354 A item corrige ἔστων. || Legendum censeo τοισδὶ pro τοῖσδε. Verba ὅτι μὲν γὰρ usque ad οἷοί τε a λέγομεν suspensa Schneider putabat, a μανθάνειν (in D) Heller et Campb., qua ratione vis particulae γὰρ prorsus perit. Puto ὅτι coniunctionem causalem esse „Quoniam enim sapientiores etc iustos esse liquet, iniustos vero nihil agere posse, at tum et illud sane non vere dicimus etc." Ita oratio minime contorta fit. Liebhold (Fleck. Jbb. 1893) ci. ἔτι pro ὅτι. Cornarii (et Stephani) cum φαίνεται pro φαίνονται Badhamus (Phaedri praef.) probavit. Praestat autem nil mutare. || Lege μετ' ἀλλήλων [κοινῇ], vide ad 351 E. Cobeto ᾖσαν pro ᾔεσαν corrigenti (Mn. 1860) nemo, pro pudor, paruit. || Par. A^{I} ὥστέμοι (A^{II} corr. ὥστ' ἐμοὶ) exh. sec. Campb., sed ὡς ἐμοὶ sec. Duebnerum. Baiter et Campb. ὡς ἐμοὶ δοκεῖ ediderunt, sed Stephan. Herm. Wohlr. ὥς γέ μοι δοκεῖ. Ego Stallb. sequar coll. Gorg. 470 E ὥς γε ἐγὼ λέγω. Illud γ' in formula ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ ad ἐμοὶ pertinet (saepius γε traicitur). Hermannum (Vol. IV p. IV), qui Stallbaumium hic ἐμοί, sed 329 A μοι legentem vituperat, fugit inter hos duos locos magnum discrimen esse. || Astio requirenti ἀκούσαις <ἂν> recte nemo paruit, at utique legendum ἀκούσειας [ἄλλῳ] ἢ ὠσίν;

Ex Stobaeo Steph. et Ast. ediderunt τῷ ἐπὶ τούτῳ ἐργασθέντι, quod probandum puto coll. 341 E ἐπὶ τούτῳ παρεσκευάσθη ἡ τέχνη, 341 D ἡ τέχνη ἐπὶ τούτῳ πέφυκεν. Paulo ante corrigere malo ἀλλ' οὐδ' ἂν ἑνί γ' coll. § D οὐδὲ ἂν ἑνί, 359 B etc. Mox corrige ἢ μόνον [τι] ἢ κτλ, illud ΤΙ aut ex Η ortum est aut ex τις, quod aliquis nesciens ἕκαστο subiectum esse verbi ἀπεργάζηται inseruisset. — Quum illud ἑκάστου (in § A) neutrius sit generis, in B in. vox πράγματος delenda est. || Optimos codd. φαμέν, ἔστιν ἔργον (pro ἔστι τι ἔργον) exhibentes fere omnes editt. (necnon Stallb. 1858) secuti sunt. Ego cum Stobaeo, Astio ἔστι τι legam, quia statim sequitur ὤτων ἦν τι ἔργον. Haplographia τι excidit. — Par. A οὕτω; οὕτω, optime; vid. dicta ad 331 c. — Heindorfius ci. ἀπεργάσαιτο (sic Bait.) improbante Astio. At infra bis singularem Plato adhibuit, quocirca et ἀπεργάσαιτο

legendum. Litterae *τ'* lineola transversa super praecedens iota
nimis producta effecit ut librarius sibi litterae *ν* compendium
(‾) cernere visus sit. In scriptura unciali litt. *τ* saepe invenitur
C scripta sic ˥. || Pro *οὐ γάρ πω*, quae sententiam pessumdant —
nam verba *ἥτις .... ἀρετὴ* in aere suspensa sunt — lege *οὔ τί*
πω et totum locum sic scribe: *ἥτις, ἦν δ' ἐγώ, αὐτῶν ἡ ἀρετὴ*
οὔ τί πω [*τοῦτο*] [1]) *ἐρωτῶ, ἀλλ' εἰ κτλ.* Postquam *τί* in *γὰρ* abierat,
librarii inserendo *τοῦτο* textum fulserunt. Vulgo viri dd. (Camp-
bellio [2]) excepto) post *ἀρετὴν* cogitant *ταύτην νῦν λέγω* (sc.
τὴν οἰκείαν), at eos [3]) fugit post Thrasymachi verba *τυφλότητα*
γὰρ κτλ Socratem hoc unum tantum „*οὐδαμῶς*" respondere
potuisse. — Mox Steinbrüchelio verba *τὰ ἐργαζόμενα* delenti
utique obtemperandum, quia *τὰ ὄμματα* subjectum est; praeterea
D *ἀπεργάσεται* (pro *ἐργ.*) legendum. || Pro *ἐκείνης* (in aliquot codd.
ἐκείνης ἴδια exaratum) alii codd. *ἐκείνου* exhibent. Lectio *ἐκείνου*
correctorum est, at *ἐκείνης* insiticium esse (quod iam instabilis
sedes arguit) optime Madvigius intellexit. Thrasymachi respon-
sum *οὐδενὶ ἄλλῳ* Madvigii c[am] comprobat. — Fortasse scriptura
ἐπιμέλεσθαι pro *ἐπιμελεῖσθαι* Platoni reddenda est. Dindorfius
utramque formam scriptoribus Atticis tribui oportere iudica-
E bat. || Omnes codd. omnesque editt. (Astio excepto) praebent
οὐκοῦν ἀρετήν γε (pro *μὲν*, sic Stobaeus); at *γε* sanum esse et
Stallb[o] (1858) visum est, recte. Cf. 354 A *ἀλλὰ μὴν ἄθλιόν γε*
κτλ, Politic. 287 B *οὔκουν ἀπό γε τῶν*, ibid. 299 A ult. Illud
μὲν facilior lectio est quam *γε*, sicut et 328 E Stobaeus *ὁποία*
pro *ποία* exhibet. — Mox voc. *ψυχῆς* interpolatori quantocius
reddendum. Nusquam in D et E (*συνεχώρησαν*) concesserant
δικαιοσύνην esse *ἀρετὴν ψυχῆς*, concesserant tantummodo 1[0] *εἶναί*
τι ἔργον ψυχῆς 2[0] *εἶναί τινα ἀρετὴν ψυχῆς*, at quaenam (*τίς*) esset
illa *ψυχῆς ἀρετή τις* ne indagaverant quidem (sicut nec *τὴν τῶν*
ὀμμάτων ἀρετὴν nec *τὴν τῶν ὤτων ἀρετὴν* definierant). Nullo
igitur modo Socrates dicere potest *οὐκοῦν ἀρετήν γε συνεχωρήσαμεν*

---

[1]) Fortasse *τοῦτο* ferendum est, cf. 477 D ult. *ἐπιστήμην πότερον ..... αὐτήν*,
ubi *αὐτὴν* prorsus abundat.

[2]) Campb: „Say rather, whatever their virtue is, for I have not come to
that question yet."

[3]) Wohlrab vertit „was nur immer ihre Fähigkeit ist", quod nihil est.

ψυχῆς εἶναι δικαιοσύνην κτλ. In proximis vero (cpp. XX, XXI) διωμολογήσαντο (cf. 350 D) τὴν δικαιοσύνην ἀρετὴν εἶναι, τὴν δὲ ἀδικίαν κακίαν (cf. et 348 c), qua conventione nunc utitur ad demonstrandum justos ἄμεινον ζῆν (cf. 352 D) quam iniustos. Si igitur in verbis (E) ἀνάγκη ἄρα κακῇ ψυχῇ κακῶς ἄρχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι (i. e. ζῆν) κτλ pro κακῇ substitueris ἀδίκῃ, obtinebitur conclusio ἡ μὲν ἄρα δικαία ψυχὴ εὖ βιώσεται, κακῶς δὲ ὁ ἄδικος. Legendum igitur censeo sic: Οὐκοῦν ἀρετήν γε συνεχωρήσαμεν εἶναι δικαιοσύνην κτλ.

Nabero (Comm. Plat. I 1862) corrigenti ὦ μακάριε [Θρασύμαχε] non assentior, quia post vocativos ὦ μακάριε, ὦ θαυμάσιε, ὦ δαιμόνιε nomina propria ferri posse iudico. Ex Aristophane (quem is qui Platonem legit, recordetur necesse est) nonnulla exempla promam: in Acharn. ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη; in Equit. 147 ὦ μακάριε ἀλλαντοπῶλα; in Av. 1638 ὦ δαιμόνι' ἀνθρώπων Πόσειδον. Raro quidem eiusmodi vocativis nomina (eaque per appositionem, ut ita dicam, aliquando) adduntur, at exempla tamen occurrunt. Similiter ap. Aristophanem fere semper ὦ κακόδαιμον, ὦ πονηρὲ obvia sunt nullo nomine addito, at in Vesparum init. ὦ κακόδαιμον Ξανθία, in Ranis ὦ πονήρ' Εὐριπίδη. Etiam vocativis ὦ πότνια, ὦ πότνιαι nonnunquam nomina adduntur. Nihil refert sitne ironice dictum necne; an putas illa ὦ τρισμακάρι' Εὐριπίδη, ὦ γλυκύτατ' Εὐριπίδη in Acharnensibus serio dicta esse? Non infitias ibo plerumque post ὦ δαιμόνιε, ὦ μακάριε, alia, nomina propria abesse et saepe post ὦγαθέ, ὦ βέλτιστε, ὦ φίλε, ὦ ἄριστε prave a librariis inserta fuisse, at non concedam ubique post ὦ δαιμόνιε et ὦ μακάριε [1]) nomina delenda esse, sicut Cobetus [2]) et Naber putarunt. Per me licet illud (in 344 D) ὦ δαιμόνιε Θρασύμαχε per appositionem dictum esse arbitrari, sed necesse non est. Post ὦγαθέ, ὦ ἄριστε, ὦ φέριστε, ὦ βέλτιστε sedulo nomina exstirpanda sunt, post σοφώτατος, φίλτατος, alia ferri possunt. Post convicia qualia ὦ εὐηθέστατε, ὦ ἀμαθέστατε, alia, praestat nomina deleri. Cf. quae ad 339 E

---

[1]) Cf. Euthyd. 303 C ὦ μακάριοι σφὼ τῆς θαυμαστῆς φύσεως.

[2]) Quem et Schanzius (Festgr. d. Phil. Ges. z. Würzb. 1867) ob eam rem reprehendit.

disputavimus. — Mox meliores codd. *ἐπειδή* [*γέ*] *μοι* exhibent, sic omnes editt. Astio excepto; ego illud *γε* recipiendum duco, cf. dicta ad 348 *c*. Deteriorum codicum bonae lectiones mihi non omnes (quae Cobeti [1]) opinio fuit) doctis lectoribus deberi videntur, sed earum magna pars correctoribus s. *διορθωταῖς* bonis
B *ἀντιγράφοις* usis. || Legere malim *ἐπὶ τοῦτο ἐλθεῖν* [*ἀπ' ἐκείνου*], *ὥστε κτλ.* E praegressis verba, quae delevi, moleste iterata sunt; cogitatione facillime suppleri possunt. — Ad vim praepositionis *ἐκ* in verbis *ἐκ τοῦ διαλόγου* cognoscendam confer 343 E *ἐκ τοῦ δημοσίου μηδὲν ὠφελεῖσθαι*, 347 B *ἐκ τῆς ἀρχῆς λαμβάνοντες*.

---

[1]) A J. S. Kroschelo (Fleck. Jbb. 1881) improbata.

LIBER SECUNDUS.

pag.

Codex Venetus t (append. 1. 4) secundi libri argumentum continet; cf. Schanzii „Ueber d. Plato Codex d. Mark. Bibl. in Ven. 1877."

B Recte Bekker interrog. signum demum post *ἔχοντα* posuit et comma post *ἀσπαζόμενοι*. Optimi codd. praebent (sic Schn. Herm. Bait. Campb.) *καὶ μηδὲν....γίγνεται* (pro *κἂν....γίγνηται*), *recte*; etenim pro *καὶ δι' ὅσας μηδὲν....γίγνεται* Plato notissimo usu scripsit *καὶ μηδὲν....διὰ ταύτας γίγνεται*. Ap. Homerum pro illo *καὶ* saepe *δὲ* occurrit. — H. Wolf *ἔχοντι* (pro *ἔχοντα*) correxit, male, quia tum *τῷ ἔχοντι* scriptum oportuerat.

A Herwerd. (Mn. 1883) ci. *τιθεῖς....ἀλλὰ τοῦ ἐπιπόνου εἴδους, ὃ μισθῶν τε <μὲν> ἕνεκα....εὐδοκιμήσεων [διὰ δόξαν] κτλ.* At cod. Par. A praebet *μισθῶν ἕνεκα*, cod. Ven. *Π μισθῶν θ' ἕνεκα* quumque in 357 D *μισθῶν τε χάριν* legatur et Par$_1$ A (sive eius codicis, unde Par. A fluxit) librarius haplographia multos errores commiserit, verisimile est genuinam lectionem fuisse *μισθῶν Θ' "Ενεκα*, ita ut Herwerd. *μὲν* ante *ἕνεκα* interponens falsus sit. Si <*μὲν*> requiritur, ante *μισθῶν* inseri potest; at si huc *μὲν* infertur, et 357 C (*ἐπίπονα <μὲν> φαῖμεν*) eo opus est. Verba *διὰ δόξαν* et mihi spuria videntur, cum ea nec „propter gloriam" vertere liceat (is enim, qui *εὐδοκιμεῖ*, semper *δόξαν* adipiscitur) neque, ut Schmelzer (c. Astio) putavit, *διὰ τὸ δοκεῖν δίκαιον εἶναι* significare possint (nusquam enim *ἡ δόξα* idem est ac *τὸ δοκεῖν*, „videri") — In cod. Par. A, Ven. t, aliis verba *ἀδικία δ' ἐπαινεῖται* desunt probantibus Herm. et

Baitero. Ego (c. Schneid. Schmelz. Campb.) ea servari velim
propter verba in D ἀδικίαν μὲν ψέγοντος, δικαιοσύνην δὲ ἐπαι-
νοῦντος, quae opponuntur hisce δικαιοσύνη ψέγεται, ἀδικία δ'
B ἐπαινεῖται. Casu ea verba in Par. A exciderunt. || Cum Astio
scribe πρῳαίτερον. Ad illud κηληθῆναι cf. Phaedr. 267 D (de
Protagora) ὀργίσαι.... καὶ πάλιν ὠργισμένοις ἐπᾴδων κηλεῖν. —
D Ven. Π et Ξ exhibent ἐάν σοι ταῦτα δοκῇ. || Unus cod. βουλο-
μένῳ <εἴη> ἃ λέγω, male; Ast autem et Cobetus (nota ms. in
eius Plat. exemplari Lugd. B. asservato) <ἐστὶν> requirebant [1].
Utique mente ἐστὶν supplendum, non λέγω ut Campbellio
E visum est. || Herwerdeno (Mn. 1883) verba τί ὄν τε καὶ ὅθεν
γέγονε δικαιοσύνη eicienti prorsus assentior. Ex § C (οἷόν εἶναί
φασι καὶ ὅθεν γεγονέναι) repetita sunt ea verba, in aliis codici-
bus aliter scripta: Par. A τί ὄν τε, Ven. Π τί οἷόν τε (sic
Herm. Schmelz.), Flor. x ἄκουε οἷόν τε καὶ etc. (sic Stallb. 1858,
Baiter, Campbell, qui ipse ci. τί ἐστι καὶ ὅθεν γέγονε). Aliquis
ad ὃ annotaverat τί οἴονται καὶ ὅθεν γεγονέναι δικαιοσύνην (sic
Bkk. edidit ex paucis codd. probante Schneidero) vel simile
quid, quae verba deinde mutilata in textum illata sunt. Ego
ut ea spuria esse putem eo adducor quod post ἐρεῖν, non post
ἄκουε collocata oportuerat. Herwerdeno praeterea <ἃ> ἄκουε
i. e. <πρῶτον> ἄκουε corrigenti non adversor. Lege πλείονι
(V. L.), vide dicta ad 330 A.

359 A Illud (αἱρεῖν) δοκεῖν (pro δοκεῖ, codicum lect.) Astius coniecit
probantibus solis Stallb. et Baitero, optime; etiam 360 C ult.
optimorum codd. lect. ἀδικεῖν, ἀδικεῖν in ἀδικεῖν ἀδικεῖ deterr.
codd. mutarunt. Temere Schneider in „Additamentis ad Plat.
Civit." dixit „ter autem deinceps positus (infinitivus) minus
suavem redderet orationem." — Optimorum codd. lectionem
αυτῶν Bekk. Ast. Schneid. Bait. Campb. (sec. Herm. Par. A
αὐτῶν praebet) recte probarunt, item Heller (Cur. Crit. p. 22).
Parum recte Herm. et Schmelz. αὐτῶν ediderunt. — Herwerd.
(Mn. 1891) ci. ἀδικῶν et ἀδικούμενος, *fortasse* recte, nam et
τις mente addere licet. — In § B ult. corrige sis τοιόνδε <τι>
C ποιήσαιμεν, cf. dicta ad 331 C. || Recte Stallb. (1858) c. reli-

---

[1] Verbum ἐστὶν omitti non solet, cf. Crat. 384 B, Gorg. 448 D, alia.

quis editt. praetulit V^am L νόμῳ δὲ βίᾳ (pro <καὶ> βίᾳ) coll. 552 E ἐπιμελείᾳ βίᾳ. Abesse malim mox vocem δύναμιν, quae
D interpretamentum est vocabuli ἐξουσίας. || Optimorum codd. lectio est τῷ Γύγου τοῦ Λυδοῦ προγόνῳ (sic Bkk). Wiegandus autem (probantibus Herm. Bait. Campb.) Γύγου delevit, recte ni fallor, cum in Lib. X c. 12 legatur τὸν Γύγου [1]) δακτύλιον et ex Herodoto sciamus Croesi πρόγονον fuisse Gygen. Bekkeri lectionem antiquam esse demonstrant Procli verba in eius commentatiuncula Εἰς τὸν ἐν Πολιτείᾳ μῦθον (Procli comm. in Rempubl. partes ineditae, ed. R. Schoell et G. Studemund. 1886) p. 60^30 ὡς καὶ τῇ Μαντινικῇ ξένῃ καὶ τῷ κατὰ τὸν Γύγου πρόγονον διηγήματι. Stallbaumii c^am τῷ Γύγῃ (V. L.) [τοῦ Λυδοῦ προγόνῳ] unus Schmelzer probavit; cum vero illud Γύγῃ deterr. codd. sit lectio Proclusque c. optimis nostris codd. consentiat, non dubito quin verum Wiegandus viderit. — Codicis Ven. Π lectionem <ἃ> μυθολογοῦσι soli Bekk. Schneid. Campb. probarunt; ego autem malim μυθολογοῦσι delere, cum constet hunc locum interpolatoris manum passum esse. — Mox cod. Par. A ἔχειν omisit probantibus Herm. Bait. Schmelz., quasi ellipsis verbi ἔχειν ferri possit. Bekker, Schneid. Stallb. Campb. ex Ven. Π ἔχειν addiderunt, rectissime. Mire Madvigius ci. ἄνθρωπον, πλούτου δὲ οὐδέν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ κτλ, quam c^am Liebhold (Fleck. Jbb. 1888 bd. 137) improbans ipse ci. ἄνθρωπον, κόσμου δὲ ἄλλο μὲν ἔχοντ' οὐδέν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ κτλ. H. Jackson (Cambridge Philol. Society 9 March 1882) denique ci. τούτου δὲ ἄλλο μὲν οὐδέν, περὶ δὲ τῇ χειρὶ χρυσ. δακτύλιον [ὃν] περιελόμενον ἐκβῆναι, parum docte. H. Wolfius coniecerat ἐπὶ pro περὶ, quo non opus. Herwerdenus autem (Mn. 1883) scribit „permire dictum pro περὶ δὲ τῷ δακτύλῳ"; at etiamnunc homines ita loquuntur. Cf. praeterea ap. Aristoph. Vesp. 703 λόγισαι.... ἀπὸ χειρός.

A Illud ἀεὶ Bekk. et Stallb. e deterr. codicibus receperunt. Quum Ven. Π exhibeat αὐτῷ οὕτω καὶ οὕτω, puto Platonem scripsisse αὐτῷ<καὶ>οὕτω ξυμβαίνειν (καὶ est hic „revera"). Veneti cod. librarius in mg. sui codicis (id quod conieci prae-

[1]) In mg. Cod. Malatest. legitur ἱστορία τοῦ γύγου.

bentis) γρ. οὕτω inveniens, utramque lectionem in textum
B recepit. || Verba ὡς δόξειεν (sc. ἡμῖν) interposita sunt ut Glaucon declaret sibi de ea re aliquid dubii adhuc in animo remansisse, itaque sine causa ea Baiter abesse maluit. Astii c^am ὡς δόξειεν <ἂν> probavit H. Jackson (Journ. of Philology 1872) praeterea ὃς [ἂν] μείνειεν κτλ requirens. Astium vero iam Schneid. et Campb. recte refutarunt; et illud ἂν post ὃς ferri potest, quamquam necessarium non est: cf. ex. gr. Arist. Acharn. 737 τίς δ' οὕτως ἄνους ὃς ὑμέ κα πρίαιτο, φανερὰν ζαμίαν; Pronomen ὃς pro ὥστε hic usurpatum. Malim delere verba καὶ μὴ ἅπτεσθαι
D ex § D petita. || Optimi codd. ὡς φήσει praebent, quod Schneid. Herm. Bait. Campb. recte receperunt. Sicut enim in praegressis ἂν φαίη τις legimus, ita et hic φήσει opus est. Ille τις in § C non differt a τῷ περὶ τοῦ τοιούτου λόγου λέγοντι. Mox Muretus ci. ὥς φησιν ὁ <πατὴρ> περὶ τοῦ τοιούτου λ. λέγων, quam mendosam esse c^am et alii et Herwerdenus (Mn. 1883) intellexit, ipse corrigendum censens ὥς φησιν ὁ πατὴρ [περὶ] τοῦ τ. λόγου [λέγων] coll. Theaet. 164 E, Symp. 177 D. Cum ille λόγος sit τῶν πολλῶν opinio „iniustitiam prodesse, iustitiam nocere", me vulgata non offendit nec Campbellio (coll. 362 D ἱκανῶς εἰρῆσθαι περὶ τοῦ λόγου) arbitrato περὶ hic ab ὑπὲρ non discrepare assentior. Badhamus (ed. Philebi 1878) ci. ὁ ὑπὲρ (pro περὶ) τοῦ τ. λ. λέγων i. e. „the advocate of this view." Contra saepe ὑπὲρ idem ac περὶ significat. — Paulo post O. Apelt (Fleck. Jbb. 1893 bd. 147) sollerter ci. ἠλιθιώτατος pro ἀθλιώτατος. Saepius ἠλίθιος et ἀνόητος (eorumque substantiva) copulantur, cf. Phaedon. 95 C, Theaet. 176 E. Ego conferri iubeo locum e Gorgia 491 E, ubi Callicles exclamat ὡς ἡδὺς εἶ! τοὺς ἠλιθίους λέγεις τοὺς σώφρονας. Nihilominus c^a *non* probanda est, cum tam τῷ ἀθλιώτατος δοκεῖν quam τῷ ἠλιθιώτατος δ. opponi possit τὸ ἐπαινεῖν (i. e. τὸ εὐδαιμονίζειν) coll. 344 A καὶ ἀδικῆσαι οὐκ ἂν ἐθέλοντας ἀθλιωτάτους.

361 B Corrige sis (vid. dicta ad 334 *E*) καὶ <διὰ> ῥώμην. Quam facile *ΔΙΑ* post *ΚΑΙ* excidere potuerit, neminem, opinor, fugiet. Mox Herwerd. (Mn. 1883) ci. εἶναι [ἀγαθὸν] ἐθέλοντα, male, nam et in 362 A ἄδικον post τὸν ἄδικον iteratum, itaque nostro loco post εἶναι adjectivo opus est. Pro ἀγαθὸν potius δίκαιον

exspectaveram et fortasse Plato scripsit *δοκεῖν δίκαιον, ἀλλ' εἶναι ἐθέλοντα.* Scholiastes Platonis in hunc modum Aeschyli versum citat: *οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλων.* Postquam *δίκαιον* post *δοκεῖν* periit, librarii *ἀγαθὸν* (vocis *γενναῖον* inter-
C pretamentum in mg. adscriptum?) in textum intulerunt. || Madvigius (Baitero probante) correxit *τοιοῦτος* [*εἴη*], non male, quamquam et *ἄδηλον* <*ἂν*> *οὖν* emendare licet; saepius *εἴη, ἦν* etc Plato omittere solet, vid. Schanzium in „Novis Comm. Platon. 1871" (errat Schmelzer putans *ἂν* et *εἴη* simul omitti posse). Post sententiam conditionalem *εἰ δόξει κτλ* mihi indicativus post *τοιοῦτος* (*ἐστίν* Madvigius supplet) displicet. V^{am} L *ἄδηλον ὂν* (pro *οὖν*) recepit Herwerd. (Mn. 1883) commate post *εἶναι* posito, quod ferri potest dummodo c. Madvigio *εἴη* deleatur. — Mox E. Mehler (Mn. 1854) recte ci. [*ὑπὸ*] *κακοδοξίας* propter Phrynichi (Bekk. Anecd. 1814 p. 6. 13) verba *ἄτεγκτος παρηγορήμασιν· Αἰσχύλος. δοτικῇ ἀντὶ γενικῆς Ἀττικῷ ἐχρήσατο ἔθει. Πλάτων γενικῇ κέχρηται· μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας.* Patet Platonem scripsisse *τέγγεσθαι κακοδοξίας* omissa praepositione. *Τέγγεσθαι* (vid. Photium) idem est atque *εἴκειν*. Ut *ἡττᾶσθαι* (et *κρατεῖσθαι*) c. genitivo construitur (i. e. „cedere", *εἴκειν*), ita Plato *τέγγεσθαι* adhibuit. Pro *ἴτω* in codd. *ἤτω* scriptum; de Par. A Campb. annotat „By A^{1} is *ἴτω* corrected to *ἤτω*." Sexcenties in Par. A *η̄* pro *ῑ* modo scriptum, modo correctum
D est. || V^{am} L *περιμένει* pro *ἐπιμένει* recte (cf. 365 A) probarunt
E Ast et Hirschig (ed. Phaedonis 1853). || Mox corrigendum censeo *κἂν δὴ καὶ ἀγ.* pro *καὶ δὴ κἂν ἀγ. κτλ.* — V^{am} L *δεθήσεται* recte probarunt H. Wolfius et Herwerd. (Mn. 1883). — Pro *ἐκκαυθήσεται* antiquitus (testibus Clemente Alex., Eusebio, Theodoreto) *ἐκκοπήσεται* legebatur (sic et nonnulli codd.), unde Astius suspicatus est Platonem scripsisse *ἐκκαυθήσεται καὶ ἐκκοπήσεται*, quam sententiam Herwerdenus (l. l.) comprobans praeterea correxit [*ἐκ*]*καυθήσεται* [*καὶ*], *ἐκκοπήσεται κτλ.* Prorsus assentior Herwerdeno, quamquam non infitior etiam *τὸ ἐκκάειν τοὺς ὀφθαλμοὺς* (Gorg. 473 C, Herod. 7. 18) inter suppliciorum genera (iuxta *ἐκκόπτειν, ἐξορύττειν τοὺς ὀφθαλμοὺς*) referendum esse. Ciceronis aetate nondum corruptus hic locus fuisse videtur, quum in eius de Republica Lib. III° exhibeatur „bonus ille

vir..... effodiantur oculi, vinciatur, uratur etc." Pag. 613 E
quoque Herwerdenus malit [ἐκ]καυθήσονται.

362 B Cobeti c[am] ξυμβάλλειν [κοινωνεῖν] nemo recepit, male, quia
illa verba inter se non differunt (cf. 333 A ξυμβόλαια δὲ λέγεις
κοινωνήματα, 343 D πρῶτον μὲν ἐν τοῖς πρὸς ἀλλήλους κτλ) omnia-
que iniusti emolumenta in hac sententia per unum tantum
verbum enuntiantur. Propter verba in Legg. 738 A τὰ ξυμβό-
λαια καὶ κοινωνήματα vir doctus A. Platt (Class. Rev. 1889)
malebat ξυμβάλλειν <καὶ> κοινωνεῖν. Possunt sane (quis nega-
bit?) verba illa copulari (cf. ex. gr. Procli Ἐπίσκεψις τῶν ὑπ'
Ἀριστοτέλους ἐν δευτέρῳ τῶν Πολιτικῶν πρὸς Πλάτωνος Πολιτείαν
ἀντειρημένων p. 129[10] edit. Schoell: πᾶσα γὰρ πόλις κοινωνούν-
των ἐστὶν ἀλλήλοις ἀνθρώπων καὶ ξυμβαλλόντων), at hic periodi
C structura id non patitur. || Richards (Class. Rev. 1893) ci.
ἀμεῖνον' (s. ἀμείνονα) ἢ τῷ κτλ, quo non opus est. Praeterea
Plato tantum formis per -νω utitur (sicut -ους pro -ονες, -ονας),
ut non liceat vitiosis formis bonas commutare librariorum
D more. || Cod. Par. A, Venetus t, alii omittunt ἔφη (probante
uno Bait.), male. Scholiastes legisse videtur ἀδελφὸς ἀεὶ παρείη,
quod minus placet (videtur ἀεὶ e male lecto compendio ΑΡΙ
i. e. ἀνδρὶ prodiisse). Non ex Homero, sed ex aliquo poeta
haec sumpta esse Astius putavit immemor consimilis in „Pro-
tagora" loci p. 339 E 340 A.

363 A Optimi codd. non τῷ ἀδίκῳ (sic Muretus, Herm. Schmelzer, Campb.), sed τῷ δικαίῳ praebent, quod ferri nequit. Unius codicis lectionem ἀπὸ τοῦ εὐδ. ὄντα. ἐπὶ πλέον κτλ probarunt Ast (1814), Madvig, Baiter, rectissime. Madvigius autem falsus est annotans „non aptissimum hoc τῷ ἀδίκῳ est; neque enim Glauco iniusto simpliciter haec evenire dixerat, sed iniusto, qui iustus videretur;" cf. enim 362 C ult. οὕτω φασίν, ὦ Σώκρατες, κτλ, ubi τῷ ἀδίκῳ simpliciter dictum est pro τῷ ἀδικῷ τῷ δοκοῦντι δικαίῳ εἶναι. — Cobeto corrigenti ἀγαθά, <ἃ> τοῖς ὁσίοις [ἃ] κτλ nemo paruit: cum emphasi verba τοῖς ὁσίοις pronomini relativo praeposita esse Campbellius dixit comparans 377 E ὃ τε αὖ Κρόνος ὡς ἐτιμωρήσατο, 413 C τοῦτο ὡς ποιητέον. Facio cum Cobeto dicenti „fieri non potest ut dativus e verbo sequenti suspensus illi pronomini praemittatur. Scriptum erat ΑΓΑΘΑΑ

et altero *A* omisso sciolus necessarium pronomen alieno loco
B inseruit." || Hesiodi versus sunt

τοῖσι φέρει μὲν γαῖα πολὺν βίον, οὔρεσι δὲ δρῦς
ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας,
εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι,
τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα τοκεῦσι.

Illum pluralem ἄκρας et μέσσας Plato ad τὰς δρῦς accommodavit, sicut in 362 A ult. καρπούμενον scripserat pro καρπούμενος. Illud in secundo versu interpositum φησί (s. φησίν), quod aliquot codd. omittunt, abesse malo. Iis, qui φησίν retinent, versuum formam servare non licet, quamobrem recte 388 C Herm. verba ὢ πόποι φάναι a versibus secrevit. In Alcibid. II p. 143 A quoque φησί sic interpositum est, item Ion. 537 A
C 538 A. || Par. A^{I} ὑὸς praebet sicut fere ubique, Par. A^{II} (aut A^{I}) correxit ὑ'ὸς. Et in Veneto *t* ὑ'ὸς occurrit. In aliis quoque vocabulis iota superscriptum in Par. A cernitur: ἀ'ει (fere semper), ῥᾳστώνη, ἅ'δην, alia. Non dubito quin forma ὑὸς Platoni reddi debeat. Iota superscripti Bastius exemplum dedit in voce αἴδεσθαι. — Mox legendum censeo ἀγαγόντες [τῷ λόγῳ], quia per totum hunc locum res fictae narrantur et statim sequens ποιοῦσι facit ut illo additamento carere possimus. In § D quoque
D legitur κατορύττουσι omissis verbis τῷ λόγῳ. || Cobet (Mn. 1878 p. 351) correxit διάγειν [μεθύοντας] κτλ, quod probandum, quia ex ipsa rei natura est ut ii, quibus coronatis convivium apparatum sit, bibant. Vocem μέθην non in malam partem accipi oportet. — Campbellius putat Platonem in συμπόσιον τῶν ὁσίων lusum verborum obvolvisse, sicut in 495 E λελυμένον—λελουμένον, 540 C δαίμοσιν—ὡς εὐδαίμοσι, 614 B Ἀλκίνου—ἀλκίμου, 621 C ἐσώθη—σώσειεν, Symp. 185 C Παυσανίου δὲ παυσαμένου (διδάσκουσι γάρ με λέγειν οὑτωσὶ οἱ σοφοί), Phileb. 16 C δηλῶσαι μὲν οὐ πάνυ χαλεπόν, χρῆσθαι δὲ παγχάλεπον, Rep. 580 C ὁ Ἀρίστωνος ὑὸς τὸν ἄριστον ἔκρινε.

A In Veneto *t* verba τε καὶ δικαιοσύνῃ in mg. adscripta sunt manu recentissima, in Par. A et Veneto Ξ omissa sunt. — V^{am} L ἀτιμάζειν [τε] καὶ recte Herm. Bait. Stallb (1858). Campb.
B receperunt, quia praegressum est εὐδαιμονίζειν καὶ τιμᾶν. || Speciosa Richardsii (Class. Rev. 1893) dubitantis c^{a} ὡς ἄρα

C *καὶ θεοὶ πολλάκις τοῖς μὲν κτλ* non necessaria est. || Optimorum codd. lectionem *βλάψει* solus Campb. adhuc tuetur. Lectionem *βλάψειν* Schn. Herm. Bait. Schmelzer amplexi sunt. Nullus autem locus futuro est, sed aoristo, quia praemissum *ἀκεῖσθαι* praesens est. Ipse scholiastes *ἀκεῖσθαι* per *θεραπεύειν* explicans ostendit se *ἀκεῖσθαι* praesens habuisse. Cum praesenti aoristus, non futurum copulari potest, cf. ex. gr. 365 D *οὔτε λανθάνειν οὔτε βιάσασθαι*, 442 A B *ἀλλὰ καταδουλώσασθαι καὶ ἄρχειν ἐπιχειρήσῃ*. Optimo igitur iure Mureti c^am^ *βλάψαι* recepit Astius. Postquam *βλάψαι* in *βλάψειν* abierat, iterum vocabulum corruperunt librarii, sicut in 359 A *αἱρεῖν δοκεῖ* pro *ἁ. δοκεῖν* scripserant. — Mureti c^am^ *ᾄδοντες* pro *διδόντες* probarunt Schaefer (ad Dionysii Comp. verb. p. 246), Cobetus, Madvigius, Baiter, optime. Quamquam *διδόναι* nonnunquam significat *διδάσκειν*, „tradere," is sensus hic minime idoneus est, quia Homerus dici non potest *κακίας πέρι* praecepta dedisse. Solum *ᾄδοντες* genuinum est. Eodem modo, quo hic, librarii in 398 D *διδομένου* pro *ᾀδομένου* tradiderunt. Madvigius praeterea *περὶ* pro *πέρι* scripsit, quam emendationem iniuria non recepit Campbell *εὐπετείας* pro acc. plur. accipiens *διδόντες* servato. Inepte Liebhold (Fleck. Jbb. 1888 bd. 137) ci.

D *περὶ εὐπετείας διελθόντες*. || Post *ἀνάντη* Par. A^{II} mg. adscripsit *καὶ τραχεῖαν*. — Veneti Π^{I} lectionem *στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοὶ* probarunt Bekker, Ast, Campbell. Par^us^ A^{I} vero praebet *λιστοὶ δὲ στρεπτοί τε*, unde Schneider (probantibus Herm. Bait. Schmelz.) effinxit *λιστοὶ δέ [στρεπτοὶ] τε καὶ θεοὶ κτλ.* Videntur (quamquam fieri etiam potuit ut memoriae errore Plato sic scriberet) antiquitus ante Alexandrinam Homeri recensionem duae lectiones (*λιστοὶ* et *στρεπτοί*) pervulgatae fuisse, quarum vero alteram ut minus elegantem propter sequens *λισσόμενοι* Alexandrini missam fecere. Non dubito quin Plato *λιστοί* scripserit. In sequentibus Homeri codd. exhibent *καὶ τοὺς μὲν θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσιν*. Permulta documento sunt Platonem poetas memoriter citasse. In praegressis Hesiodi versibus codd. Hesiodi non *λείη*, sed *ὀλίγη* exhibent. Nescimus an memoriae lapsui illud

E *λιστοὶ* debeatur. In Hom. Θ 488 legitur *τρίλλιστος*. || Hemsterhusius (nota ms., vide ad 330 B) dub. ci. *ὅρμαθον* (pro *ὅμαδον*), quod quidam Vaticani Mureti praebebant. Cum vero nomen

ὅμαδος possit significare „multitudinem" (Hesych. ὅμαδον· ἄθροισιν. στρατόν, Schol. Platon. συναγωγήν), nil mutandum censeo. Apud Themist. (Orat. II p. 32 B) cf. ἀλλὰ βιβλίων ὅμαδος ὅλος κτλ. Cum Astio lege ἐκγόνων pro ἐγγόνων. Madvigii c^am^ παιδιᾶς [ἡδονῶν] unus Bait. recepit, iure ni fallor, quod in § C (ἡδονῶν τε καὶ ἑορτῶν) vocabulum ἡδονῶν non differt a παιδιά. Ut pro διὰ θυσιῶν quidam codd. praebent μετά τινων ἑορτῶν τε καὶ θυσιῶν (ipse Venet. Π exhib. non διὰ θυσ., sed καὶ θυσιῶν), quod ex § C petitum est, ita ad παιδιᾶς librarii ἡδονῶν adscripserant. Astius vertit „cum ludorum oblectamentis," Campb. „and sportive delights." Complures codd. exhibent καὶ μετὰ παιδιᾶς ἡδονῶν, quod e § C petitum.

A Cobeti c^am^ περιμένειν nemo recepit, recte, nam indicativus ab ὡς pendet. Mox corrigere praestat ἀρετῆς <τε> πέρι καὶ κτλ. — Illud τί.... ποιεῖν (i. e. quo animo esse) bene Campb. illustravit his locis: 330 *c*, 360 *c*, 416 B, 494 C, 432 A, 523 E, aliis. Parum igitur hic ποιεῖν a νοεῖν discrepat. — Attici scriptores scribunt ἐπτόμην, πτέσθαι, πτόμενος. Per ᾱ scribunt Homerus et tragici (vid. et Schanzium Op. XII praef. p. 18). Par. A^II^ mg.
B exhibet καὶ ἐπιπτώμενοι. || Post ἀπάταις ap. Pindarum (Christ. fr. 233) sequuntur haecce: ἀναβαίνει (quod accommodationis gratia in ἀναβάς Plato mutavit, vid. dicta ad 363 B) ἐπιχθόνιον γένος ἀνδρῶν, δίχα μοι νόος ἀτρέκειαν εἰπεῖν. Astius ci. κατὰ μὲν γὰρ τὰ λεγόμενα pro τὰ μὲν γὰρ κτλ, quo non opus est. Recte Schneider hic anacoluthon esse statuit, cum τὰ λεγόμενα subiectum vocis φασιν esse nequeat. Ita vertam Latine: „Secundum ea quae volgo (μὲν) dicuntur, nam quomodo res ipsa (δὲ) comparata sit nescio, mihi nullum commodum erit, ut dicunt, etc." — Optimorum codd. lect. ἐὰν καὶ μὴ δοκῶ tutati sunt Bekk. Ast. Schneid. Campb., prave ut demonstravit Hermann, qui cum Dobraeo (Advers. crit.) ἐὰν μὴ καὶ δοκῶ e deterr. codd. recepit probante Baitero. Mihi neutra lectio placet, quamobrem lego ἐὰν καὶ δοκῶ. Quod sola *iustitiae species* i. e. iniustitia iustitiae insignia furata, commoda affert, inde efficitur cuique, nisi sit iniustus, vel iustitiae speciem nocere. Verba igitur ἐὰν μὴ καὶ δοκῶ (i. e. nisi etiam iustus videar) cum vero pugnant; cf. ex. gr. (343 C)

Thrasymachi dictum *ἡ μὲν δικαιοσύνη ἀλλότριον ἀγαθόν, οἰκεία δὲ βλάβη, ἡ δὲ ἀδικία τοὐναντίον.* — V^{am} L *παρασκευασαμένῳ* probarunt Schneid. Hermann. Stallb. (1858) Bait. Campbell; ego propter praegressum (361 A) *παρεσκευακέναι* perfectum prae-
C feram. || Mox lege *πρόθυρα μὲν [καὶ σχῆμα] κύκλῳ κτλ.* Vox *σχῆμα* interpretamentum est verbi *πρόθυρα* (et Phileb. 64 C obvii). Versus Archilochi sunt hice: *τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλέη συνήντετο ¦ πυκνὸν ἔχουσα νόον* (Bergk. Anthol. Lyr. fr. 88 a). Pro *φησὶ* Ven. *Π φήσει* praebet, quod recte Bkk. Ast receperunt;
D cf. in responso *φήσομεν* et 366 A *φήσει.* || Cum paucis codd. legere malo *ἐπὶ γὰρ τῷ* (pro *τὸ*) *λανθάνειν*, cf. Phaedr. 245 B *ἐπ' ὠφελείᾳ . . . ἐπιπέμπεται* et *ἐπ' εὐτυχίᾳ . . . . δίδοται.* Mox optimorum codd. lect. *μέλει, καὶ ἡμῖν μελητέον* recepit Herm. (Schmelz.) mutato *οὐκοῦν* in *οὔκουν*, prave, cum ex adversarii verbis *ἀλλὰ δὴ θεοὺς κτλ* nulla conclusio duci possit neque *οὔκουν* (partic. negativa) demonstrationi aptum sit. Bekker et Campbell V^{am} L *οὐδ' [καὶ] ἡμῖν μελητέον* probarunt. Cum vero *οὐδ'* non facile in *καὶ* abire potuerit, maxime probanda est tertia lectio, quam Steph. Ast. Schneider susceperunt, nempe *καὶ ἡμῖν* <*οὐ*> *μελητέον.* Baiteri c^{am} (quam Madvigius probavit) *καὶ ἡμῖν ἀμελητέον* recte refutavit Campb. dicens „the meaning is not: We *ought* not to attend to concealment, but we *need* not attend to concealment." Stallbaumii lectio correctoribus debetur, qui
E *οὐ* omisso ruenti sententiae *τί* inserendo subsidio venerunt. || Malo cum paucis codd. *ἴσμεν καὶ* (pro *ἢ*) *ἀκηκόαμεν* legere. Pro *λόγων* (i. e. fando audire) vir doctus Montijn (vid. ad 327 A) requirebat *μυθολόγων*, quod non probandum, quia *λόγοι* sunt *μῦθοι.* De *λόγοις* multus est Plato in III° Civitatis libro. — Mox corrige sis *καὶ ἐκ* (i. e. *κἀκ*) *τῶν γενεαλογησάντων κτλ.* Licet dicere *ἐκ τῶν λόγων καὶ τῶν γ. π.* sive *ἔκ τῶν τε λόγων καὶ κτλ*, non vero *ἔκ τε τῶν λόγων καὶ τῶν.* — V^{am} L *ἀγαναῖσι* recte Stallb. (1858) probavit. Cum enim modo Adimantus Homeri versus citans *εὐχωλαῖς ἀγαναῖσιν* dixerit (Homeri codd. *εὐχωλῇς ἀγανῇσιν* exhib.) eademque verba nunc iteret, verisimile est *ἀγαναῖσι* (Ionica forma igitur hic offendi nos non oportet, vid. ad 345 E) a Platone scriptum esse, sed superscripto *ἀγανῇσι* e textu pulsum esse, sicut in 364 D super *λιστοὶ* altera lectio

στρεπτοὶ superscripta fuerat. — Lege παράγεσθαι [ἀναπειθόμενοι]. Suspicor aliquem interpretem ἀναπείθεσθαι in mg. adscripsisse, quod deinde in textum devenit et ad orationem accommodatum est.

A Pro μόνον (quod Par. A om.) Muretus (probantibus Cobeto Mn. 1862 et Campb.) ci. μὲν, optime. Mox Richards (Class. Rev. 1893) transposuit κερδανοῦμέν τε ὑπερβαίνοντες καὶ ἁμαρ. καὶ λισσόμενοι πείθοντες κτλ. Mihi locus interpolatus esse videtur et delenda censeo verba (e 364 E repetita) λισσόμενοι....... ἁμαρτάνοντες, quod ipsa τῶν ἀδίκων natura fert ut peccent. Certe verba ὑπερβ. καὶ ἁμαρτάνοντες spuria sunt. Paulo post verba φήσει λογιζόμενος transponenda sunt post ἀλλὰ γάρ. Ubi nunc leguntur, ferri nequeunt, quod Herm. sentiens coniecerat ἀλλ' ὠφελήσουσιν ἀγνιζομένους αἱ τελεταὶ κτλ (omissis cum Par. A verbis αὖ μέγα δύνανται), quod solus Schmelz. probavit. Paulum aliter M. Vermehren (Plat. Stud. 1870) ci. ἀλλ' ὠφελήσουσιν αἱ νομιζόμεναι τελεταὶ κτλ. Mea transpositione omnes difficultates evanescunt, quarum maxima haec est ut iniustitiae defensionem Adimantus alii tradat. Verba αὖ μέγα δύνανται in Par. A casu excidisse etiam Madvigio visa sunt. — Paulo ante Baiter dub. ci. ἢ αὐτοὶ <ἢ παῖδες> ἢ παῖδες παίδων, male, nam verbis παῖδες παίδων „posteri" (i. e. liberi, nepotes, etc) indicantur; cum Nabero

B (Mn. 1873) autem scribatur καὶ αὐτοὶ καὶ παῖδες π. κτλ. || Madvig (probante Bait.) delevit post γενόμενοι pronomen οἵ, optime; emendationem perficies si mecum induxeris verba τῶν θεῶν γενόμενοι, quod tam ποιηταὶ quam προφῆται deorum filii sunt. Postquam illa tria verba in textum irrepserant, postrema participii syllaba geminata est. — Post pauca corrigendum censeo <τῆς> μεγίστης. Mox malim ὡς ὁ <ὑπὸ> τῶν πολλῶν κτλ.; quodsi praepositio omittitur ad λεγόμενος parum venuste ὑπ'

C ἐμοῦ supplendum erit. || Astii [1]) c^am^ εἴ τις <καὶ> ἔχει (post τIC facillime vocis καὶ compendium in scriptura unciali excidere potuit) probandam censeo, quod εἴ τις ἔχει parum differt a

D „quicunque." Sic verto „Ita ut, licet aliquis etc." || Parum recte Stallb. et Bait. imprimendum curarunt ὅτι Ὦ θαυμάσιε

[1]) Coniecit praeterea καὶ τις ἔχει κτλ.

pro ὅτι ὦ θαυμάσιε. Ad ὥρμησε ... εἰπεῖν Campb. apposite con-
tulit Herod. 6. 81 τοῦ δὲ ἕνεκα ὁ λόγος ὅδε, ὦ Ἀθηναῖοι, ὡρμήθη
E λέγεσθαι ἐς ὑμέας, εἰρήσεται. || Post λελειμμένοι Stallb. prave
comma omisit. Malo c. Richardsio (Class. Rev. 1893) ante δόξας
praep. διὰ inserere quam ad δόξας mente supplere ἐπαινῶν et
ψέγων. In 367 D quoque (ὡς ἐγὼ τῶν μὲν ἄλλων κτλ) post οὕτως
participia (ἐγκωμιαζόντων καὶ λοιδορούντων) non desunt, quam-
quam οὕτως ἐπαινούντων iam significat δόξας τε καὶ μισθοὺς
περὶ αὐτῶν ἐπαινούντων. Pro ἀπ' αὐτῶν malim ἀπ' αὐτοῖν. Invi-
diam verborum καὶ λανθάνον θεούς τε καὶ ἀνθρώπους jure Adi-
mantus infra minuit dicendo ἐάν τε λανθάνῃ ἐάν τε μὴ θεούς
τε καὶ ἀνθρώπους.

367 A Veneti Π lectionem ἕκαστος <ἄριστος> recte Bekk. et Ast
receperunt. In Par. A propter homoeoteleuton ἄριστος excidisse
videtur. Mox recte Campb. et Baiter ὥς γ' ἐμοὶ δοκεῖ servarunt,
B vid. ad 352 D. || Corrige οὐ τὸ δοκεῖν <εἶναι> φήσομεν κτλ,
quod ad sequens δοκεῖν verbum εἶναι suppleri nequibit, nisi
praecesserit, quam omissionem iam Stallb. (1829) aegre tule-
C rat. || V^am^ L τὸ δὲ ἄδικον αὐτῷ (pro αὐτῷ) recte Schn. Herm.
Heller (Cur. Crit. p. 22) Bait. Campb. probarunt. Illud δὴ post
ὑγιαίνειν non male Schanz. (Nov. Comm. Platon. 1871) per
D „denique" vertit conferens Menon. p. 87 E. || Verba καὶ ἀδικία
βλάπτει delenda sunt, quia ex ἐπαίνεσον nullo modo per zeugma,
ut grammatici dicunt, ψέγε (s. ψέξον) extrahi potest. Scioli est
annotatio. E nonnullis codd. Stephanus edidit (probante Astio)
καὶ ἀδικίαν ὃ βλάπτει, quod saltem καὶ ἀδικίας ὃ βλάπτει esse
debuerat, ad quae, etiamsi genuina essent, ne εἰπὲ quidem ex
ἐπαίνεσον petere liceret, quod statim diserte οἱ ἐπαινοῦντες
τοῖς ψέγουσιν opponuntur. Praeterea verba πάρες ἐπαινεῖν
documento sunt post ὀνίνησι nihil addidisse auctorem de
iniustitia. — Legitur in Veneto t ἀποσχοίμην (sicut in Par. A);
να
in mg. ἀποσχοίμην (litterae να manu recentissima superscriptae
sunt). In Veneto Π ἀποδεχοίμην legitur. Scholiastes et Venetus
Ξ ἀνασχοίμην exhibent. Verisimile est in Par^o^ A antiquioribus
ἀποδεχοίμην
codd. sic scriptum fuisse ἀνασχοίμην, unde novam lectionem
ἀποσχοίμην ortam esse. — Mox lege περὶ αὐτοῖν (pro αὐτῶν).

Sec. Campb. Par. A praebet κελεύοις (ι in erasure; it *never* was κελεύεις). Aliquot codd. κελεύεις exh. probantibus Astio („significantior est indicativus") et Baitero. Ipse Campb. in notis recte
E optativum cum Bekkero probavit. || In Veneto Π legitur ἀλλὰ <καί> τι, quod probandum est, quia Adimantus ea, quae in § B dixerat, non ad verbum (μόνον sedem mutavit et ἐάν τε λανθάνῃ κτλ addita sunt) iterat.

L Stallbaumium verba ἐκείνου τἀνδρὸς ad illum fictum (358 C—367 A) iniustitiae laudatorem ac defensorem referentem optimo iure refutarunt Schmelzer et Campbellius. Mox Herwerd. (Mn. 1883) bene emendavit θεῖόν <τι> πεπόνθατε, vid. ad
) 331 C. || Galenus δοκῶ μοι pro δοκεῖ μοι exhibet, quod probandum, modo corrigatur ποιήσεσθαι pro ποιήσασθαι. Statim post legendum puto <τὴν> ζήτησιν. Ad ἕρμαιον in cod. Veneto t idem scholion adscriptum, quod ad Sympos. 217 A (τὸ ἀπροσ-
C δόκητον usque ad κατεσθίουσιν), Gorg. 486 C, Phaedon. 107 C. || Galeno ἂν εἴη pro ἐνείη praebenti fortasse obtemperandum, quia εἶναι ἔν τινι aeque bene, si non melius, dicitur atque ἐνεῖναι ἔν τινι. Mox corrigendum censeo πρῶτον <μὲν> ἐν κτλ.

L Optimorum codd. (et Galeni) lectionem ζητήσωμεν et ἐπισκεψώμεθα omnes editt. (Stephano et Bekkero exceptis) recte secuti
B sunt. In 372 E quoque coniunctivus (θεωρήσωμεν) obvius est. || Magnus Porsonus (vide eius animadversiones ad Euripidis Hecubam 782) probante Nabero (Comm. Platon. II 1864) recte emendavit ἡμῶν <ὢν> ἕκαστος; vid. ad 333 E. Apud tragicos et comicos (cf. Arist. Eccl. 1141) nonnunquam τυγχάνειν sine participio occurrit. Possis etiam πολλῶν <ὢν> emendare. Ubicunque per homoeoteleuton ap. Platonem participium excidere potuisse
C videtur, inculcari oportet. || Cum paucis codd. Herwerd. (Mn. 1883) verba τὸν δ' ἐπ' ἄλλον delenda esse optime censuit;
D cf. 370 B ἄλλος ἐπ' ἄλλον ἔργον πρᾶξιν. || Monuit Richards (Class. Rev. 1894) ne quis pro αὐτόσε corrigeret αὐτοῖς conferens Demosth. Ol. 2. 14. — Pro θεραπευτὴν aliquot codd. θεραπευτῶν praebent; utrumque rectum esse docent hi loci (497 B) ἀλλὰ τὴν προσήκουσαν αὐτῇ τίνα τῶν νῦν λέγεις πολιτειῶν et μηδεμίαν ἀξίαν εἶναι τῶν νῦν κατάστασιν πόλεως φιλοσόφου φύσεως. Mox corrigendum censeo εἴη δ' <ἄρ'> ἂν

E κτλ. || V^{am} L ἑαυτῷ μόνον (pro μόνῳ) recte (cf. ex. gr. 371 A) Schneid., Hermann, Stallb. (1858), Baiter, etc. susceperunt. Paulo ante corrige καὶ <τοῖς> ἄλλοις, item 370 A, cf. ex. gr. 375 B.

370 A Cum modo ἐπὶ σίτου praecesserit, recte mihi Herm. Bait. Campb. Par^{i} A lectionem σίτου (pro σιτίου) recepisse videntur; cf. 372 A. Praestat fortasse emendare τούτου [τοῦ σίτου]. Mox Dobraeus (Advers. crit.) annotat „respondisse videtur ἐκείνως ῥᾷον ἢ οὕτως vel certe hoc sensu;" Campb. (Vol. II p. 192) autem: „οὕτω and 'κείνως refer to the order in which they occur to the mind or which is more familiar in use and experience." De 'κείνως (pro ἐκείνως) vid. ad 337 A. — Veneti Π lect. μὲν <ἡμῶν> φύεται susceperunt Bekk. Ast. Stallb. (1858), fortasse
B recte, quia 369 B quoque ἡμῶν ἕκαστος scriptum est. || Recte Steph. et Astius V^{am} L πράξει receperunt; cum ad ἄλλος mente supplendum sit πεφυκώς, praepositio ἐπὶ c. dativo (cf. 341 D) construenda est. Male Stallb. (1858) τί δαί; edidit; vid. dicta ad 343 A. — Mox lege ὅταν μίαν [εἷς] et ὅταν, ᾗ δ' ὅς, [εἷς] μίαν. Verba εἷς ὢν significant „simplex, ἁπλοῦς ὤν." Subjectum
C verbi διόλλυται est ἔργον τι. || Corrige ὅταν τις ἓν vel dele εἷς; vid. ad 453 B. Recte Ast. c. aliquot codd. [καὶ] ἐν καιρῷ edidit; cum vero nonnulli codd. (*non* Ven. Π sec. Campb.) <ἢ> κατὰ φύσιν praebeant, suspicari licet Platonem scripsisse: καὶ κατὰ φύσιν καὶ ἐν καιρῷ. Mox legendum censeo αὐτὸς ποιήσεται [ἑαυτῷ]
D aut α. ποιήσει ἑαυτῷ coll. 369 E ult. || Post σκυτοτόμος Ven. Π ἢ οὔ; addit probantibus Bekk. Astio; mihi illa voc^{a} spuria videntur. — Optimorum codd. lect. εἴη, εἰ αὐτοῖς κτλ recte Bekk. Schn. Bait. Schmelz. Camp. probarunt. Interpolatorum codd. lect. εἰ <μὴ> αὐτοῖς inepte Steph. et Ast. receperunt. Hermanni c^{a} <οὐδ'> εἰ plane inutilis viris dd. visa est, etsi valde elegans vocari potest (cf. v. c. 376 D οὐκ ἄρα ἀφετέον,
E οὐδ' εἰ κτλ). || Stallb. (1858) (probante Herwerd. Mn. 1883) ci. γε αὖ[τὴν] τὴν πόλιν, quod iure Heller (Cur. Crit. p. 26) improbavit. Hic αὖ ferri nequit. Ipse Heller ci. γε ταύτην τὴν πόλιν. Mihi verba τὴν πόλιν spuria videntur. Non sententia, sed sola palaeographia Stallb^{i} c^{a} commendatur: sic in 373 B pro αὖ τὴν aliquot codd. αὐτὴν vel τὴν αὐτὴν exhibent. —

V[am] L κομιοῦσιν (cf. 372 C ult. σποδιοῦσι) recte probarunt Bkk. Ast Cobet (nota ms.) Stallbaum 1858. Ad κενὸς Campb. annotat „ε in space of four letters in Par[o] A." Pro ἴῃ optimi codd. pessime εἴῃ. De permutationibus verborum εἶναι ἰέναι ἱέναι in Politia cf. Helleri Cur. Crit. p. 6.

A De verbo ᾖ post χρεία omisso vide Schanzium in Nov. Comm. Plat. (1871); cf. ad 416 D. — Dubitanter Astius (coll. 443 D) ci. τὰ οἰκεῖα pro τὰ οἴκοι. Illud ὧν (post ἐκείνοις) masc. gen. est. Plato fortasse scripsit ἀλλὰ καὶ οἷα καὶ ὅσα ἐκείνοις <παρ' ὧν ἂν κομίζωνται> ὧν ἂν δέωνται. Postquam per homoeot. verba ὧν ἂν κομίζωνται exciderant, vox παρ' punctis notata evanuit.

B Mox corrige καὶ <τῶν> ἐξαξόντων c. compluribus codd. || Hermann et Schmelz. (c. Astio) prave sic interpunxerunt Τί δὲ δὴ ἐν αὐτῇ τῇ πόλει; Mox c. paucis codd. corrige πωλοῦντές τε καὶ ὠνούμενοι coll. § D ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν. — Parum recte Campb. verba νόμισμα [1]) ξύμβολον κτλ vertit „and a money-token for purposes of exchange." Melius vertit Gallicus interpres Grou „et une monnaie, signe de la valeur des objets échangés." Cum ἐκ τούτου significet τοῦ ἀλλήλοις πωλοῦντες καὶ ὠνούμενοι μεταδιδόναι ἕνεκα i. e. τοῦ ἀλλάττεσθαι ἕνεκα, verba τῆς ἀλλαγῆς ἕνεκα prorsus abundant, quocirca vocabulum ἕνεκα (in Vindob. Φ post γενήσεται collocatum) delendum censeo, ut verba νόμισμα ξύμβολον τῆς ἀλλαγῆς significent nummum pretium mercium commutandarum indicantem. Saepe enim ξύμβολον significat „indicium", cf. Soph. Phil. 403 ἔχοντες ....
C σύμβολον σαφὲς λύπης. || In § ult. dele verba περὶ τὴν ἀγοράν, quae post αὐτοῦ (i. e. ἐν ἀγορᾷ) plane frigent. Praeterea non „circum forum" caupones versari solent, sed „in foro", ut in
D § D diserte legimus (ἱδρυμένους ἐν ἀγορᾷ). || Par[1] A lect. πλάνητας iure probarunt Schneid. (Additam. in Civit. libros), Cobetus (Mn. 1875 p. 342 „πλανήτης est poetarum"), Bait. Campb. — Paulo ante Herwerd. (Mn. 1891) requirebat διαλλάξαι pro διαλλάττειν, non opus, quia saepe praesens c. aoristo copulatur, vid. ad 364 C. Traiectionis voculae αὖ multa exempla apposuit Camp. (393 D, 424 A, 499 D, 577 B, alia).

---

[1]) De voce νόμισμα cf. Politic. 289 E.

372 A V^am L πρῶτον <μὲν> οὖν recte Astius tenuit. Par. A[1] exhib.
B διαιτήσωνται (pro fut.), sicut Vindob. D. || In cod. Malatest. hoc scholion legitur

κριθῶν ἄλφιτα — πέψαντες
πυρῶν ἄλευρα — μάξαντες.

Post μάξαντες editt. interrog. signum omittunt, quod probari potest modo c. Stephano et Astio καὶ ante μάζας inseratur, quia θρέψονται de victu quotidiano dictum est, at εὐωχήσονται de diebus festis (ἐστεφανωμένοι καὶ ὑμνοῦντες). Cum illi cives non cotidie μάζας γενναίας esuri sint, participium παραβαλλόμενοι cum θρέψονται coniungi nequit, itaque de asyndeto cogitare non possumus. Malo autem cum Stallbaumio interrog. signum servare quam καὶ inserere, etsi facillime corrigere possis μάξαντες μάζας <ΤΕ> ΓΕνναίας (cf. Legg. 904 D κάλλιστ' εἶπες ποιῶμέν τε ὡς λέγεις, Rep. 458 C οἵ τε τούτοις ἐπίκουροι, 365 D ult., 363 D ult., alia). Mox Naber (Mn. 1877 p. 208) sibi elegantem chiasmum promere visus est emendando <ῥυπαροὺς> ἄρτους (coll. Polyb. 37. 3. 12), quae c^a mihi displicet, quia adjectiva γενναῖος et ῥυπαρὸς parum recte copulari possunt neque eiusmodi panes diebus festis apponi solent. Si quid mutandum sit, malim καὶ <γενναίους> vel καὶ <ἀμύλους> ἄρτ. vel simile
C quid. || Recte Bekk. Ast. Schneid. post ὄψον ἕξουσιν comma tantum posuerunt, quia ad ἅλας et τυρὸν mente ἕξουσι addendum est. Porro corrigendum est καὶ λάχανα καὶ οἷα δὴ ἐν ἀγροῖς ἑψήματα [ἑψήσονται]. Non erat cur Plato forma media uteretur, sicut statim post σποδιοῦσι, non σποδιοῦνται (in suum usum torrere) scripsit. Per ἑψήματα οἷα ἐν ἀγροῖς ἐστιν intelligenda sunt τὰ ἄγρια ἑψήματα, de quibus vid. Athen. II 57 Διοκλῆς ὁ Καρύστιος κτλ. — Mox emenda τῶν γε (pro τε) σύκων, post που sexcenties γε inseritur. Par. A σύκων, non συκῶν ex-
E hibet. || Cum paucis codd. corrige καὶ <τὴν> ἀδικίαν, cf. 371 E ἥ τε δικ. καὶ ἡ ἀδικία et dicta ad 334 E. Paulo post (coll. 369 A εἰ οὖν βούλεσθε,.... ζητήσωμεν) Richards (Class. Rev. 1893) interpunxit εἰ δ' αὖ βούλεσθε <,> καὶ φλ. π. θεωρήσωμεν· οὐδὲν ἀποκωλύει, fortasse recte, quia *in rogando* tantum βούλει s. θέλεις c. coni. aor. coniungi solet. Par. A^II sec. Campb. „point erased after βούλεσθε and: οὐδὲν ἀποκωλύει: as Glaucon's."

A Pro ἑταῖραι, quod J. Vahlen (Index Lection. per sem. hib. 1875—6, Berol.), A. Hug (Hermes X 1876 p. 253), alii tutati sunt, viri dd. alii alia excogitarunt. Nitzschii c[am] (Mus. Rhen. 1857) ἀθῆραι (coll. Arist. Plut. 673) recte Stallb. (1858) refutavit coniciens καὶ ἕτερα [καὶ] πέμματα i. e. suffimenta ac praeterea (ἕτερα) bellaria. Stallb[i] autem c[am] improbavit Madvigius emendans ἐσχαρῖται pro ἑταῖραι. J. Richter denique (Fleck. Jbb. 1867, bd. 95) ci. ἐραῖα coll. scholio ad 455 C (ἕψημα δέ ἐστιν ὃ ἔνιοι ἐραῖον καλοῦσιν, οἱ δὲ γλυκύ). Praeter Stallbaumium omnes egregie falsi sunt, quia neque ἀθήρης neque ἐσχαριτῶν multa genera (παντοδαπὰ) sunt. Non vero est cur vulgatam ἑταῖραι abiciamus, si consimilem locum in 404 C D nobis in memoriam revocamus, ubi omnia quae hic enumerentur, sanitati et valetudini nocere demonstrat Socrates. Inter Συρακοσίαν τράπεζαν et Σικελικὴν ποικιλίαν ὄψου et τὰς τῶν Ἀττικῶν πεμμάτων εὐπαθείας apparet Κορινθία κόρη i. e. ἑταίρα ut J. Vahlen (l. l.) et alii recte arbitrati sunt. Reperti vero sunt nonnulli viri dd., qui ne mentionem quidem eiusmodi puellarum apud Platonem ferri posse putarent, quam ob rem R. Ausfeld (Genethliacon Gottingense XXIV 1888 p. 65 sq) verba (404 D) ψέγεις ἄρα καὶ Κορινθίαν κόρην .... παντάπασι μὲν οὖν e textu eiecit. Mihi et illa verba sanissima videntur et nostro loco vocabulum ἑταῖραι. Minime igitur assentior Ausfeldo eiusmodi „verba ne per se quidem digna quae Platoni tribuantur" putanti; cf. enim 420 A οὐδ' ἑταίραις διδόναι, Theaet. 173 D καὶ δεῖπνα καὶ σὺν αὐλητρίσι κῶμοι οὐδ' ὄναρ παρίστανται (sic Cobet correxit) αὐτοῖς. Iure Campb. vulgatam defendens addidit „a link of association is supplied by the mention of the rich perfumes and other sensual delights." Qui iocos ac facetias a Platone abiudicant, eius scriptorum intimam cognitionem non habent. Rectissime A. Hug ex Aristophan. Acharnensibus hosce versus contulit:

τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἐστὶν παρεσκευασμένα·
κλῖναι, τράπεζαι, προσκεφάλαια, στρώματα
στέφανοι, μύρον, τραγήμαθ', αἱ πόρναι πάρα,
ἄμυλοι, πλακοῦντες κτλ.

Paene παρὰ προσδοκίαν illarum puellarum mentio fit, sicut alibi ap. Aristophanem:

σκορόδων, ἐλαῶν, κρομμύων ἐν δικτύοις
στεφάνων, τριχιδίων, αὐλητρίδων, ὑπωπίων κτλ.

Stallbaumii emendatio καὶ ἕτερα πέμματα admodum friget. Non male Ast. et Bkk. Veneti Π lectionem <καὶ> ἕκαστα receperunt („Et quidem singula istorum varii generis"). — Verba καὶ τὴν ποικιλίαν, quae Par. A om., eiecerunt Herm. Bait. Schmelzer. At recte Schneider et Campb. verba servarunt memores crebrarum Parisini A codicis omissionum. Ποικιλία praesertim de arte acu pingendi intelligenda est, cf. ex. gr.
B Euthyp. 6 B C, Rep. 401 A. || J. Richter (Fleck. Jbb. 1867) ci. μείζονα τοιαύτην (s. ταύτην) τὴν πόλιν, Heller (Cur. Crit. p. 33) autem requirebat μείζονά τε αὐτὴν τὴν πόλιν κτλ, uterque graviter lapsus. Αὖ necessarium est ut Socrates declaret nova accretione opus esse, verbis autem τὴν πόλιν vera et sana civitas, quam modo condiderant (cf. C ἐν τῇ προτέρᾳ πόλει), indicatur. Obiter corrige μείζω pro μείζονα. — De illis θηρευταῖς G. Benseler (Fleck. Jbb. 1881 bd. 123) perdocte disputavit vocabulum illud proprio sensu accipiendum esse monens. Astius enim per πάντας metaphorice etiam sophistas designari putabat, qui ap. Platonem (Soph. 231 D) νέων καὶ πλουσίων ἔμμισθοι θηρευταὶ audiunt. Recte Stallb. venatores cuius libet generis intelligit, non multitudinis gratiam ac, dominatum, sed bestias venantes. Nonnulla venatorum genera in Legibus (823 D 824 B) enumerantur. Campbellius quoque metaphoram huc non admittit. — Per μιμητὰς περὶ τὰ σχήματά τε καὶ χρώματα Campb. recte intelligit tam sculptores (statuarios) quam pictores; Benseler (l. l.) pictores tantum intelligi vult propter 601 A ὁ ζωγράφος σκυτοτόμον ποιήσει .... τοῖς μὴ ἐπαΐουσιν (sc. περὶ σκυτοτομίας), ἐκ τῶν χρωμάτων δὲ καὶ σχημάτων θεωροῦσιν, „farben und umrisse." Ego *omne genus* sculptorum et pictorum (cf. 420 C) intelligo. In cod.
D Ven. t ad ῥαψῳδοί idem scholion legitur, quod ad Ion. 530 A. || Recte Cobetus (nonnulli codd. χρεία exhibent) correxit χρείᾳ pro χρείαις coll. 410 A, 567 A. Campbell χρείαις defendit voce εὐπετείας in 364 C (legit enim πέρι, non περί). Littera σ ex dittographia nata est (*ΧΡΕΙΑΙΕϹΟΜΕΘΑ*). — Pari A[I] lectionem ἢ πῶς λέγωμεν receperunt soli Bait. et Campb. cum Bekkero. Indicativus est interrogantis, coniunctivus deliberantis.

Mihi Socrates Glauconem interrogare videtur, sicut mox (§ E)
iterum rogat ἢ πῶς ἔσται. — Par. A^I exhib. ἐκείνης αὖ pro
E ἐκείνοις αὖ. || Optimo iure Herwerd. (Mn. 1883) verba ἐξ ὧν
μάλιστα........ γίγνηται ad marginem relegavit, utpote cum
praegressis μηδέν γέ πω λέγωμεν μήτ' εἴ τι κακὸν κτλ plane pug-
nantia. Mox idem (l. l.) pro ἀλλ' ὅλῳ requirit ἀλλὰ μεγάλῳ,
quam c^{am} probare non possum, quia ὅλος hic significat „iustus",
„perfectus", „omnibus numeris expletus."

A Lege νυνδὴ i. e. ἄρτι. — Fere omnes editt. τί δέ pro τί δαί
ediderunt, quod improbandum censeo, vide dicta ad 343 A.
Fortasse τί δή a Platone scriptum fuit. Ut τί δαί, πῶς δαί,
B sic et τί δή, πῶς δή admirantis est. || Pro πεφύκει c. paucis
codd. ἐπεφύκει legendum est. Etiamsi augmenti aphaeresis a
Platonica oratione non aliena esset, tamen hic, quoniam nulla
longa syllaba praecedit, admitti nequiret. Quam facile in scriptura
unciali *E* post *O* excidere potuerit (πρ*OCOE*πεφύκει) neminem
C fugiet. || Venetum *Π* ἀπεργάσεσθαι praebentem secuti sunt
Bkk. et Astius; cum vero hac in parte codex interpolatus
D sit, non temere eius lectiones recipiendae sunt. || Herwerd.
(Mn. 1883) ci. ὅπλων [τε καὶ ὀργάνων], quod probandum esse duco,
quia sexcenties ὅπλον nihil aliud quam „instrumentum" sig-
nificat, non solum ap. Homerum, sed etiam apud alios scriptores.
Non modo rudentes, vela, τὰ ναυτικὰ ὄργανα vox ὅπλον indicat,
sed etiam cuiuslibet fabri et artificis instrumenta (cf. Hom.
Il. 18, 409, Odyss. 3, 433 ὅπλα χαλκήϊα). Si usitato sensu
vocabulum ὅπλα hic adhibitum esset, illud πολεμικὰ plane frigeret.
Nolo autem ὅπλων τε καὶ delere, quia ὁπλιτικῆς sequitur. Mox
idem (l. l.) dubitanter malit ἦ δ' ὅς, [τὰ ὄργανα] ἦν ἄξια, optime.
Fortasse ne opus quidem ut vox mente suppleatur, ita ut verba
significent „si res ita comparata esset, tum sane beati essemus."
Saepius pluralis adjectivorum et gerundivorum pro singulari
E adhibetur. || Heller (Cur. Crit. p. 26) ci. εἰς τοῦτο τὸ ἑ pro
εἰς αὐτὸ τὸ ἑ. Praestat vero corrigere εἰς αὐτὸ <τοῦτο> τὸ ἑ.
Herwerdeno voc. δύναμις delenti assentior coll. Symp. 187 E
καθ' ὅσον παρείκει, φυλακτέον, etsi non semper παρείκειν imper-
sonaliter adhibetur, cf. Theaet. 150 D, Legg. 934 C.

A Secundum nonnullos in verbis σκύλακος εἰς φυλακὴν parono-

masia inest, quod iniuria ni fallor Montijn (Quaest. et Explic.
Plat. 1864) negavit arbitratus hanc figuram tantum sophistarum
ridendorum causa a Platone adhibitam. De lusu verborum vid.
ad 363 D. — Sec. Cobetum Par. A[I] (fol. 21) praebet *διωκαθεῖν*,
quod Herwerd. quoque recte requirit. Mox recte Baiter *ζῷον*
pro *ζῶον* edidit, sicut ipse Par. A hic illic (p. 401 B *ζώιων*)
exhibet. Vid. Etym. Mag. 413. 17, Simonidis fragm. *οἶον τόδ' ἡμῖν ἕρπετον παρέπτατο | ζώιον κάκιστον*. Clar. J. La Roche
(Zeits. f. österr. Gymn. 1865 p. 89 sq.) nonnulla iucunde de
Iota subscripto disputans contulit Theognostum Can. 130. 15,
Etym. M. 413. 14, Aratum 544 *ζωΐδιον δέ ἑ κύκλον κτλ*, denique
inscriptiones, ubi illud iota (*ΖΟΙΑ. ΖΩΙΑ*) adest. Multi etiam
ζῳγράφος scribunt Etym[i]. M[i]. (413, 2 *τὸ ζωογράφος πρῶτον ἀποβάλλει τὸ ῑ, καὶ οὕτω ποιεῖ τὴν κρᾶσιν τοῦ ω̄ καὶ ō εἰς ω̄ χωρὶς τοῦ ῑ*) verba non nauci facientes. Scribendum est *ζωγράφος*,
nam ex *ζῳο* fit *ζω*, sicut *τῷ ἐμῷ* fit *τὠμῷ*, *καὶ ἐγὼ κἀγώ*, *οἱ ἄλλοι ὦλλοι*, etc. In voll. Herculan. *ζωων* sine *ι* reperitur. Ego probo
B has scripturas ap. Platonem: *ζῷον*, *ζῴδιον*, *ζωγράφος*. || Ven. *Π*
exhibet *ἄφοβός τε καὶ ἀήττητος* omisso *ἐστι* (probantibus Bekk.
et Astio). Mox recte aliquot codd. c. Stobaeo *ἀλλήλοις* <*τ'*>
C *ἔσονται* exhibent. || Cum paucis codd. lege *ἅμα πρᾷόν τε καὶ*
et mox argumentationis corroborandae causa probandam censeo
(c. Astio) Stobaei lectionem *ἀλλὰ μέντοι τούτων* <*γ'*> *ὁποτέρου*.
Pro *ταῦτα δὲ ἀδυνάτοις ἔοικε* Heusdius (Ini. Phil.) requirebat *ταῦτα δὲ* <*ἀμφότερα ἔχειν*> *ἀ. ἐ.*, quo non opus est, quia *ταῦτα* idem
est ac *τοῦτο* (i. e. *αὕτη ἡ σύμμιξις*) ut sexcenties; cf. 380 B
D ult. || Lege *μεντἄν* pro *μέντ' ἂν* et sic ubique, quia hic crasis,
non elisio adhibetur. Paulo ante Bkk. Ast. Campb. c. paucis
deterr. codd. et Stobaeo *ἐνενοήσαμεν* ediderunt. Vulgatum autem
ἐνοήσαμεν recte defendit Schneider („nobiscum non perpendimus"');
E *νοεῖν* et 440 D ult. occurrit. || Stephanus maluit *ἔτι πρὸς γενέσθαι φιλόσοφος τὴν φύσιν*, quod sine dubio ineptum est. Herwerd.
(Mn. 1883) requirebat *ἔτι* [*προσ*]*γενέσθαι*. Si quid mutandum
sit, potius *ἔτι* deleverim, quam voculam aut super *προσ*-
explicandi gratia superscriptam fuisse suspicor aut dittographia
natam esse (*θυμοειδΕΙΠροσγεν.*).

A *Ven*[i] *Π* lectionem <*ὅτι*> *ὃν μὲν ἂν* (sic Stobaeus) probarunt

Bkk., Ast., Schneider; recte ni fallor (sic paulo post B in.
Πῇ δή; Ἦι, ἦν δ' ἐγώ κτλ), nam *τὸ ποῖον* referendum est ad *ὃ*
ἄξιον θαυμάσαι (*non* ad *τοῦτο*) idemque valet ac si *Διὰ τί τὸ*
θηρίον ἄξιον θαυμάζεσθαι dixisset; respondet *ὅτι ὃν μὲν κτλ.* —
Optimi codd. *οὐδὲν δὲ* exhibent, sic Herm. Fere omnes editt.
οὐδὲν δὴ e deterr. codd. susceperunt. Stobaei lect. *οὐδὲν κακὸν*
probarunt Cobet (Var. Lect^{II}. *οὐδὲ ἓν* emendans *ἀττικιστί*) et
Baiter, optime. — Par. A' exhibet *προ ÷ πεπονθώς*. Illo signo
(÷) librarius Parisini A ad rasuras explendas (ex. gr. p. 150^{7}
ed. Bait. VII pro *τῶν* quinquies deinceps ÷ scriptum est)
utebatur, quo modo iam librarius exemplaris, unde Par. A
fluxit, lacunas et rasuras implere solebat, quum in Par. A
nonnunquam nulla rasura conspicua illud signum adhibitum
sit. Vid. Schanzium in Mus. Rhen. 1878 et Schneid. in „Ad-
ditam. ad X libr. Civit." Quum Par. A^{I} *μηδὲ* pro *μηδὲν* ex-
B hibeat, suspicor Platonem scripsisse *μηδὲ ἕν*. || V^{am} L *φίλην*
τε καὶ ἔχθραν probandam censeo propter sequentia *συνέσει τε*
D *καὶ ἀγνοίᾳ*. || W. Teuffel (Mus. Rhen. N. F. VII p. 469) e
variis lectt. conflavit *ἵνα ἢ ἐῶμεν συχνὸν λόγον ἢ ἱκανὸν διεξίωμεν*.
Herwerd. (Mn. 1883) ci. *ἵνα μὴ* <*ἢ*> *ἐῶμεν ἱκανὸν λόγον ἢ οὐχ*
ἱκανὸν διεξίωμεν (*ΟΥΧΙΚΑΝΟΝ* factum esse *ΣΥΧΝΟΝ*). Recte
autem Campbellius vulgatam defendit dicens nonnunquam in
voce *συχνὸς* taedii notionem inesse; cf. ex. gr. Theaet. 185 E
μάλα συχνοῦ λόγου, Soph. 217 D, Phileb. 23 B *βαβαί*.........
συχνοῦ μὲν λόγου τοῦ λοιποῦ, Gorg. 519 E *νῦν γοῦν συχνοὺς*
ἀποτείνω τῶν λόγων, ἐπειδή μοι οὐκ ἐθέλεις ἀποκρίνεσθαι. Teuffelii
transpositio interpolatis codd. nititur, Herwerdeni autem c^{a}
neque elegantia nec palaeographia commendatur. Propter se-
quentia *οὐδ' εἰ μακροτέρα τυγχάνει οὖσα* (sc. *ἡ σκέψις*) vocabulum
συχνὸν dimitti nequit. Par. A, qui illa verba (*ἵνα μὴ*......
διεξίωμεν) sec. Campb. in mg. habet, primitus *διεξιῶμεν* praebe-
E bat. || Herwerden. (Mn. 1891) recte (cf. 410 C) requirebat
σώματι—ψυχῇ (vel *σώμασι—ψυχαῖς*. „Utrum dederit difficile dictu
est. Pluralis obvius 377 C"). — V^{am} L *εἰπὼν* pro *εἶπον* (sic
Ast Bait.) probarunt Bekker, Schneid. Herm. Campbell. At *εἰπὼν*
(i. e. *οὕτως εἰπών*) insulsissimum est. Ut hic Par. A *εἶπον*
in *εἰπών* corrupit, sic contra supra 366 D ult. m. pr. pro *εἰπεῖν*

exhibet εἶπεν. Muretus probante J. Richtero. Fleck. Jbb. 1867) coniecerat εἶδος pro εἰκὼν [1]. De litteris ο̄ et ω̄ in Par. A confusis vide dicta ad 399 C ult. — Recte aliquot codd. θάτερον pro ἕτερον exhibent. De Platonica educatione egerunt inter alios: C. C. E. D'Engelbronner De vi gymnastices in republica Platonis. Amstelod. 1839, Ribot L'éducation Platonicienne (Rev. Philosoph. 1880), R. L. Nettleship The theory of education in the republic of Plato (Hellenica 1880), Kanter Plato's Anschauungen über Gymnastik (Graudenz. progr. 1884), L. Packard On Plato's system of education in the republic.

377 A Cum Adimantus non intellexisset quare pueros prius ἐν τοῖς ψευδέσι λόγοις erudiri oporteret, Socrates ei explicat λόγους
B ψευδεῖς non aliud quid esse quam μύθους. || Non male Richards (Class. Rev. 1893) ci. ἐνδύεται τύπον (pro τύπος), quia τύπος non ut ἔρως vel εὔνοια (cf. Legg. 642 B, Theaet. 169 B) res „agens" est. Si τύπος genuinum, verbum ἐνδύεται potius passivum quam activum esse ob eandem causam puto. Recte
C aliquot codd. c. Eusebio exhibent πρῶτον <μὲν> δὴ ἡμῖν. || In § fin. Venetus Π post καλὸν addit μῦθον et in § E post κακῶς voc. οὐσίαν; utrumque additamentum glossam sapit. Ad Platonis de fabulis sententiam Montijn (Quaest. et Expl. Plat. 1864) omnino conferri iussit Proclum Theol. Platon. I. 4
D p. 10. || De Platonis super poetis iudicio videantur inter alios Th. Heine „De ratione quae Platoni cum poetis Graecorum intercedit qui ante eum floruerunt, 1880 Uratisl.", et E. Grünwald „Die Dichter, insbesondere Homer im Platonischen Staate,
E Fortschrift des Französ. Gymn. 1890." || Lege Attice εἰκότα pro ἐοικότα. Stephani lectionem λέγωμεν pro λέγομεν Cobetus Mn. 1874 (p. 382) reprehendit. Optimorum codd. lect. ὁ εἰπὼν pro ὃ εἰπὼν recte Bkk. Herm. Schneid. et ceteri editt. receperunt, quamquam sic Plato significat se primum huius fabulae auctorem non Hesiodum habere, quamobrem Hesiodi nomen a mg. in textum irrepsisse puto. Socratis enim auditoribus fabulae auctor ignotus esse non poterat neque ut eum nomi-

[1] Dubit. ipse conicio (pro δ' εἶπον) δέ που s. δήπου. Sic contra 377 D aliquot codd. pro τε εἶπον exhibent τέ που.

naret necesse erat: sic et infra (378 D) nomen auctoris fabulae de Iunone et Vulcano non additum est, sed θεομαχιῶν tantum auctoris; Homerus enim Ἥρας δεσμοὺς ὑπὸ υἱέος non narrat. Si vero Plato hanc de Iunone fabulam memorans nihilominus de Homero cogitavit et memoriae lapsu (vid. similem errorem 405 E, ubi Eurypyli mentio fit) verba ὑπὸ υἱέος scripsit, lectorem benevolum rogo et oro ut ea, quae a me supra post „necesse erat" usque ad „non narrat" scripta sint, non dicta esse putet.

A Cur hic <τὰ> πάθη legendum iudicem iam ad 334 E
B dixi. || Inepte J. Richter (Fleck. Jbb. 1867 bd. 95) ci. οὐδὲν
C ἀδικοῦντα pro οὐδ' αὖ ἀδικοῦντα. || Post ἀπεχθάνεσθαι recte nonnulli editt. punctum posuerunt. Theodoretum πολλοῦ γε δεῖ praebentem secutus est Ast, quod probandum est, etsi potius πολλοῦ οὖν δεῖ vel πολλοῦ δὴ δεῖ exspectaveram, quia illa verba explicandi causa adiecta sunt. Ad μυθολογητέον mente supple εἶναι, quod verbum nonnunquam omittitur (vid. Schanzii Nov. Comm. Plat. 1871), cf. Euthyd. 288 D φιλοσοφητέον ὡμολογήσαμεν, Rep. 467 B, Gorg. 517 B (δοκοῦσι..... οἷοί τε), alia. Hanc verbi omissionem aegre ferens Herwerd. (Mn. 1883) legendum censuit aut μυθολογητέον <εἶναι> aut πολλοῦ γε δεῖν.... μυθολογητέον (sc. ἐστί). — Mox legendum puto αὑτῶν pro αὐτῶν, sicut Theodoretus praebet. Herwerdeno (Mn. 1891) πολίτης delenti assentior, ut haec in universum dicantur. Suspicor, nisi vox e mg. invecta, ex πώποτε dittographia (πό = πολίτης) natum esse πολίτης. — Par. A λεκτέα om. probantibus Herm. Madvigio Bait. Schmelzero. Omnes autem reliqui editt. recte vocem servarunt, quia alioquin aut μυθολογητέον e praegressis mente supplendum (quod quomodo fieri liceat non sentio) aut textus mutandus est. Madvigius ergo in μᾶλλον latere suspicatus est φατέον vel ᾀστέον (cf. 390 E οὐδ' ᾀστέον αὐτοῖς κτλ) praeterea καὶ ante τοὺς ποιητὰς delens commate post γιγνομένοις sublato. D. Peipers (Philol. Anzeiger III, 1870) post γιγνομένοις inseri vult λεκτέον. Liebholdus (Fleck. Jbb. 1888 bd. 137) pro μᾶλλον μελητέον excogitavit καὶ cum Madvigio delens. Baiter porro et Campb. post γραυσί, non post γιγνομένοις interpunxerunt (sicut et J. Richter et M. Vermehren, quibus

καὶ valet „etiam"), Herwerdeno (l. l.) autem verba καὶ πρεσβ. γιγνομένοις spuria esse visa sunt. Aut vulgata interpunctio servanda est (ita ut ille dativus valeat πρὸς αὐτὰ πρεσβύτερα γιγ., quasi non πρὸς τὰ παιδία, sed τοῖς παιδίοις dixisset [1])), quod ego propter voc. εὐθὺς necessarium duco aut tria illa verba cum Herwerdeno expungenda. Omnis interpunctionis mutatio vituperanda est, quia illi senes et aniculae λέγουσιν ἃ οἱ ποιηταὶ λογοποιοῦσιν. Optime Stallb. (1829) ci. ἐγγύς <τι> τούτων
D κτλ. || De verbis δεσμοὺς ὑπὸ ὑέος vid. dicta ad 377 E. Pauci codd. Διὸς pro ὑέος exhibent, quae V. L. iam antiquitus pervulgata erat. Campb. vulgatam (ὑέος) cum Astio defendit. De illa fabula audi Clementem ap. Suidam in voce Ἥρα (παρὰ Πινδάρῳ γὰρ — sc. Ἥρα — ὑπὸ Ἡφαίστου δεσμεύεται ἐν τῷ ὑπ' αὐτοῦ κατασκευασθέντι θρόνῳ. Ἡ ἱστορία καὶ παρὰ Ἐπιχάρμῳ ἐν Κωμασταῖς ἢ Ἡφαίστῳ), Photium et Pausaniam I 20 (λέγεται δὲ καὶ τάδε κτλ.). V^am^ L ἀμυνεῖν Bekker recepit, sicut 374 C ἀπεργάσεσθαι patrocinatus erat. Post μέλλειν (si „velle" valet) praesens et futurum promiscue usurpantur. Eusebius ὅ τι μὴ pro
E ὃ μὴ praebet. || Venetum Π αὐτὰ ἅττα (pro ταῦτα ἅττα) exhibentem secuti sunt Bekk. et Astius, quod recte reliqui editt. improbarunt.

379 A Verba ἐάν τε ἐν μέλεσιν cum Par.^o^ A omiserunt Herm. Bait. Schmelzer. Videtur autem librarius Parisini cod. negligentia ea verba omisisse, sicut paulo post (B) A¹ omisit μὴ βλάπτει, κακόν τι ποιεῖ; Οὐδὲ τοῦτο. Ὃ δέ γε (μ η δὲν κακὸν κτλ). Exempla ex Homero petita (ἔπη) statim quidem excipit exemplum ex Aeschylo (τραγῳδία), sed in 381 D praeter Homerum (Odyss. 17. 485) et tragicos etiam alii poetae memorantur: μηδ' ἐν τοῖς ἄλλοις ποιήμασιν. Campbellius igitur recte ea verba (quae et Eusebius habet) servat arbitratus iam hic tria poesis genera, de quibus in III° libro (p. 392—4) fusius agitur, respici.
B Paulo ante corrige περὶ θεολογίαν coll. 380 C. || In mg. cod. Malatestiani hoc scholion legitur: πρῶτος τύπος θεολογίας, ὅτι

---

[1]) Similis constructionum mixtura occurrit Sophist. 248 A σώματι μὲν ἡμᾶς γενέσει, δι' αἰσθήσεως κοινωνεῖν, διὰ λογισμοῦ δὲ ψυχῇ πρὸς τὴν ὄντως οὐσίαν, et Symp. 203 A διὰ τούτου πᾶσα κτλ.

οὐκ αἴτιος τῶν κακῶν ὁ θεός. Ad 380 D: δεύτερος τύπος θεολογίας ὅτι ὁ θεὸς ἀμετάβλητος. Ad 382 A: τρίτος τύπος θεολογίας ὅτι ἀληθὴς ὁ θεός. || Lege [καὶ] λέγοντος. Paulo post lege θάτερα pro τὰ ἕτερα, quia fere semper cum crasi τὰ ἕτερα pronuntiatur cum in malam partem adhibetur. Bekk. et Herm. non male τὸν δὲ sequenti versui adjunxerunt, quamquam Homeri codd. omnes praebent καί ἑ κακὴ βούβρωστις κτλ. Baiter et Campbell τὸν δὲ a versu secernunt, at saepe Plato poetarum versus mutat accommodationis gratia, vid. dicta ad 363 B. || Mox autem Ast et Herm. (non reliqui editt.) verba ἀγαθῶν τε κακῶν τε τέτυκται, quae in Homero non reperiuntur, ab orationis continuata serie non separarunt. Mihi videtur Plato, qui in § C τοὺς πολλοὺς vituperabat quod deum πάντων αἴτιον esse putarent, minus [1]) mentem noti versiculi Ζεὺς ὅς τ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται cum praegressis congruentem interpretari voluisse (quo factum est ut poetice locutus sit) quam — quae et Campbellii opinio est — memoriae lapsu sic scripsisse praegressa cum illo versiculo, quem modo laudavi, confundens ut fecit 389 E. Ex alio poeta Platonem recitasse putavit Schneider. Tenendum est Platonem semper memoriter versus citasse (quo factum est ut nonnunquam erraret), nunquam autem poetae partes agentem temere Homeri versus commutasse. — Multo maiorem controversiam subsequentia οὐδὲ θεῶν ἔριν τε καὶ κρίσιν κτλ moverunt, quia parum verisimile est Platonem de deorum pugna, quae in XX° libro Iliadis descripta sit, cogitasse cum haec scriberet. Primum Homerus in Iliade non narrat per Themida et Iovem ἔριν (rixam) inter deos ortam esse, sed eos vetere odio exacerbatos (βὰν δ' ἴμεναι πόλεμόνδε θεοί, δίχα θυμὸν ἔχοντες) ad consilium venisse. Deinde κρίσις ap. Platonem non de *bello* usurpari solet, vid. ex. gr. Menex. 237 C μαρτυρεῖ δὲ ἡμῶν τῷ λόγῳ ἡ τῶν ἀμφισβητησάντων περὶ αὐτὴν (Atticam) θεῶν ἔρις τε καὶ κρίσις (iudicium). Tum ap. Homerum deorum pugna non Themidos opera et consilio efficitur: nuncii tantum munere dea fungitur. Consentaneum igitur est putare Platonem hic non τὴν Θεομαχίαν respexisse, sed dearum rixam

---

[1]) Πόλεμος enim inter mala tantum referri potest.

Paridisque iudicium. Non necesse est ut existimemus Platonem solius Homeri peccata et errores ostendere voluisse, cum ipse in proximis dixisset ἐάν τις φῇ δι' Ἀθηνᾶς τε καὶ Διὸς γεγονέναι et supra οὔτε Ὁμήρου οὔτε ἄλλου ποιητοῦ. W. R. Hardie (Class. Rev. 1890) Platonem Cypria respexisse suspicatus est, sed illud carmen (memoriae lapsu?) Homero attribuisse, non Stasino (ut vulgo fit, vid. Müller. Griech. Lit. I, 118). Argumentum autem, quo maxime adducor ut Schneidero et Cambellio acriter vulgatam opinionem (Θεομαχίαν hic respici) defendentibus adverser, hoc est: culpat Plato Homerum (aliosque poetas) quod deos auctores *malorum* esse dixerit; at non deorum pugna hominibus nocuit, sed illa saepe celebrata dearum rixa, quam Paris diiudicavit. In θεομαχίᾳ dii non rixantur, sed pugnant, vide v. 66 κτύπος ὦρτο θεῶν ἔριδι ξυνιόντων, v. 184 οὐκ ἂν ἔγωγ' ἐθέλοιμι θεοὺς ἔριδι ξυνελάσσαι. Si nihilominus Plato Iliadem respexit, cuique concedendum est eum hic perobscure et parum accurate locutum esse.

380 A Vir doctus A. Platt (Class. Rev. 1889) verba ἐν οἷς ταῦτα τὰ ἰαμβεῖα ἔνεστι ut glossema delenda censet, male ni fallor. — Stallb. (1858) cum paucis codd. ἐξευρητέον pro ἐξευρετέον legere malit, quo non opus coll. Politic. 287 A εὑρετικός, ibid. 287 B διαιρετέον. Sequens (B) διαμαχητέον servarunt uni Ast Schmelz. Campb. cum Eusebio et Theodoreto, recte: cf. μαχητής, μαχητός, μαχητικὸς iuxta εὑρετής, εὑρετικός, αἱρετός, αἱρετικός. Mihi forma μαχετέον (sicut μαχεστέον, cf. aor. ἐμαχέσθην) recentiorum esse videtur, quamquam magis ex analogia facta est verborum vocalium, quae vocalem non in omnibus temporibus producunt, cf. ἐπῄνημαι, ἐπαινετικός, ἐπαινετέος, ἐπαινέτης; τέθειμαι, θετέος;
B ἔσχημαι, ἑκτέος; ᾕρημαι, αἱρετός; εὕρημα, εὑρετής. || Recte Stallb. (1858) et Herm. comma post ἀλλ' (εἰ μὲν κτλ) delerunt. — Statim post ad ὡς ἄθλιοι οἱ κακοὶ mente supple non ὄντες ut Astius (post λέγοιεν Bekk. et Ast comma sustulerunt) iubebat, sed εἰσι, quia si ὄντες mente suppletur, verba οἱ κακοὶ necessario subiectum fiunt verbi ἐδεήθησαν, quod verborum ordo non sinit. Si Plato ὡς ἀθλίους τοὺς κακούς scripsisset, vera
C Astius dixisset. || Pro μυθολογοῦντα Astius μυθολογούμενα requirebat, Herwerdenus autem (Mn. 1883) vocem delebat. Pos-

terius probandum est, quia minime opus est ut post *λέγειν* addatur *μυθολογοῦντα*, cum per totum hunc locum de fabulis sermo sit; non modo *ταῦτα* ad utrumque verbum *λέγειν* et *ἀκούειν*, sed etiam *μήτ' ἐν μέτρῳ μήτ' ἄνευ μέτρου* pertinet. In § B autem corrige sis *κακῶν δὲ αἴτιον* [*φάναι*] *θεὸν κτλ*, quia infinitivus *φαναί*, cum neque a *λέγειν* neque ab *ἀκούειν* pendere possit, tanquam in aere suspensus est. In § C ult. sic interpungatur *τί δὲ δή; ὁ δεύτερος ὅδε;* — Paulo ante fere omnes editt. *τοὺς λέγοντας λέγειν* tuentur; at <*τε*> defendi potest verbis in 383 A *καὶ λέγειν καὶ ποιεῖν*. Eusebius et Theodoretus illud *τε* exhibent.

D Deinde corrige *ἀποχρῇ* pro *ἀπόχρη*. || Astius et Benedictus ci *τότε μὲν ἄλλον γιγνόμενον* pro *τότε μὲν αὐτὸν γιγ.*, quos recte Stallb. refellit. Quamquam igitur *αὐτὸν* servandum est, textus tamen sanus non est, quia *γίγνεσθαι* nude positum nunquam „mutari" significare potest. Herwerdenus (Mn. 1883) ideo ci. *αὐτὸν* <*παντοδαπὸν*> *γιγνόμενον* coll. 381 ult., 389 init., qua c^a^ recepta inelegans tautologia nascitur; Richards (Class. Rev. 1893) dubit. ci. *τότε μὲν* <*ἄλλον*> *αὐτὸν γιγνόμ.*, quod propter sequens *ἀλλάττοντα* male sonat. Mihi videtur *τι* excidisse ante *γιγνόμενον* (*ΤΙΓΙγνόμενον*). Non necesse est coll. 381 E ut verbi *δοκεῖν* subiectum sit *ἡμᾶς*, etsi illic (381 E) aliquot codd. c.
E Eusebio *ἡμᾶς* pro *ἡμῖν* praebent. || Eusebii lectiones *ὑγιέστατόν* <*τε*> *καὶ* et in 381 A *ἀνδρειοτάτην τε καὶ* Astius probavit.

Pro *οὐ τὴν* Ven. *Π* exhibet *αὐτήν*. Suspicor Platonem scripsisse *ψυχὴν δ' αὖ οὐ τὴν κτλ.* Verba *καὶ ἀμφιέσματα*, quae cum Par^o^ A (ubi procul dubio propter homoeotel. [1]) exciderunt) Bait. et Herm. omiserunt, recte servarunt Schneider et Campbell; cum per *ξύνθετα* intelligi oporteat omnes res quae fabricentur, vestimenta quoque iis adnumerari possunt. *Σκεύη* vero non modo sunt vasa (ut Ast Schneid. verterunt), sed etiam supellex; vid
B 373 A *κλῖναί* [2]) *τε καὶ τράπεζαι καὶ τἆλλα σκεύη*. || Pro *ἀμφοτέροις* legendum puto *ἀμφότερα* coll. Gorg. 524 C in. *φύσει ἢ τροφῇ*
C *ἢ ἀμφότερα*. || Lege *ἔμοιγε δοκεῖν* pro *ἐ. δοκεῖ*, quia ad *ἅπασα*
D *ἀνάγκη* cogitandum est *ἐστίν*. || De Thetide cf. Sophoclem in

---

[1]) Sic paulo ante A[I] ob eandem causam omisit verba *καὶ κινεῖται; οἷον σῶμα ὑπὸ σιτίων τε.*

[2]) Sic Par. A sec. Campb. exhibet.

Troilo τῇ παντομόρφῳ Θέτιδι συμπλακείς ποτε et Sophoclis Achillis Amatores. Bekkerum cum Valckenario (qui versum paroemiacum putavit — ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις —) παισὶν pro παισὶ [1]) scribentem fere omnes editt. secuti sunt, ita ut verba Ἰνάχου Ἀργείου ποταμοῦ παισὶν βιοδώροις in hexam. dact. formam redigi possint. Dindorfius illud Aeschyli Xantriae fragmentum (n⁰ 170) sic constituit ὀρεσσιγόνοισι | νύμφαις κρηνιάσιν κυδραῖσι [2]) θεαῖσιν ἀγείρω | Ἰνάχου κτλ. Herwerdenus (Mn. 1883) ci. βιοδώρου, quamquam et scholiastes Aristophanis ad Ran. 1344 βιοδώροις exhibet. Paulo ante legendum censeo ἠλλοιωμένην εἰς ἱέρειαν pro ἡ. ὡς ἱ., quum in vulgata lectione Ἥραν ἠλ. ὡς vox ἠλλοιωμένην prorsus abundet. Fortasse vulgata servanda est participio ἠλλοιωμένην

E deleto. || Recte Cobetus (nota ms.) correxit ψευδέσθων pro ψευδέσθωσαν. Quam insolitae Graeculis Atticae formae imperativi essent, luculenter ostendit scholion ad sequens voc. ἐκδειματούντων: ἀντὶ τοῦ ἐκδειματούτωσαν, ΑΤΤΙΚΩΣ. Hi igitur viri docti, qui ἔστωσαν (352 A. 354 A), ψευδέσθωσαν (381 E) — Macedonicas formas — servant, tacite profitentur Platonem non Attice scripsisse. Corrigendum puto τί δαί; (vide dicta ad 343 A), quum verisimile sit Socratem Adimanti responsum aliquantulum miratum esse.

382 B Par. A^I om. propter homoeotel. verba καὶ ἐψεῦσθαι (eadem m. add.). — Dele foedissimum emblema καὶ ἀμαθῆ εἶναι, quia in sequentibus (ἀλλὰ μὴν ὀρθότατά γ' ἂν .... τοῦτο ὡς ἀληθῶς ψεῦδος καλοῖτο ἡ ἐν τῇ ψυχῇ ἄγνοια) demum illud ψεῦδος definitur. Si verba illa genuina essent, sine dubio Plato scripsisset ἔχειν τ. κ. κεκτῆσθαι τὸ ψεῦδος καὶ τὴν ἀμαθίαν et ἀμαθεῖς pro ἀμαθῆ, sicut in § A ἑαυτῶν, non ἑαυτοῦ scripsit. — Dubitanter Herwerd. (Mn. 1883) ci. μισοῦσι μάλιστα αὐτὸ ὂν τοιοῦτο pro μ. μ. ἀ. ἐν τῷ τοιούτῳ (Campb. „in such a case"), sed vulgata clarius Platonis mentem (μισοῦσι μάλιστα αὐτὸ ὅταν ἐν τῇ ψυχῇ ᾖ) quam Herwerdeni cª aperit. — Mox lege νυνδὴ i. e. ἄρτι, quum Socrates ea, quae supra (§ A in. οὐκ οἶσθα ὅτι κτλ.) dixisset, respiciat. Deinde dele verba ἡ τοῦ ἐψευσμένου, quia

---

[1]) Sic et scholiastes.

[2]) Caesura vitiosa. Num κυδραῖσιν θεαῖσιν?

I° abundant (nam τοῦ ἐψευσμένου idem valet ac τοῦ ἀμαθοῦς) II° instabilem sedem habent (Eusebius enim cum paucis codd. ἡ ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἐψ. ἄγνοια exhib.). Tenemus igitur eundem sciolum, qui supra ἀμαθῆ εἶναι in mg. annotaverat. || Steph. Ast Bekker pro τῷ cum paucis libris τί scripserunt i. e. κατὰ τί, ut in D legitur (κατὰ τί δὴ.... χρήσιμον;); optime. Cum Socrates non inquirat „cui" mendacium prosit, sed „quid" (exemplis enim aliquot τοῦ τὸ ψεῦδος χρήσιμον εἶναι positis in § D rogat κατὰ τί δὴ οὖν τούτων.... τὸ ψεῦδος χρήσιμον), non potest dubitari quin τῷ — vel ποτε καί τῳ ut Vermehren Stud. 1870 coniecit — pravum sit. — Mox Herm. pro ὅταν ci. οἷ ἂν probante Herwerdeno (Mn. 1883). Cum vero praecesserit πρός τε, post καὶ omitti non potest alterum πρὸς, quod, si οἷ ἂν corrigitur, non commode potest inseri. Duabus constructionibus usum esse Platonem πρός τε τοὺς πολεμίους et ὅταν τῶν καλ. φίλων (sc. τινὲς) ἐπιχειρῶσι optime Schneider docuit. Baiteri in Hermanni c^am^ objectioni „cui medelae (οἷ ἂν) adversari videtur quod sequitur τότε" Herwerdenus (l. l.) obviam ivit coniciendo τοῦτο pro τότε. Hermanni c^a^ (quam unus Schmelz. prob.) tum demum ferri poterit, si c. paucis codd. πρός γε et c. Herwerdeno τοῦτο emendatum erit. Praestat nil mutare. In § ult. lege νυνδὴ i. e. ἄρτι. || Auctore Moeride (coll. Scholiasta ad Arist. Ran. 6) praestat γέλοιον pro γελοῖον scribere — γέλοιος Ἀττικῶς, γελοῖος Ἑλληνικῶς —; Etymol. Magno inter γέλοιος et γελοῖος discrimen statuenti fides abiudicanda est. — Marklandi c^a^ ταύτῃ μὲν ἄρα ψεῦδος κτλ pro ποιητὴς κτλ placuit Ruhnkenio et Stallbaumio. Recte autem omnes editt. vulgatam tutati sunt, cum illa verba lepide significent „deus non mendax est ut poetae sunt." Noli igitur textum sollicitare ex. gr. προφήτης (quod ad manum est) coniciendo. || Optime Cobetus post τοὺς ἐχθροὺς verbum ψεύδοιτο expunxit. Elegantes breviloquentias corrumpere librarii solent. — Verba οὔτε κατὰ φαντασίας — quae in Par° A casu exciderunt, sicut in § B verba καὶ ἐψεῦσθαι — servarunt omnes editt. praeter Herm. (Schmelz.) et Baiterum. Cum enim verba οὔτε κατὰ φαντασίας per se bona sint, recipienda mihi videntur.

Sec. Campb. Par. A partic. ὄντας post γόητας *non* omisit.

Quia verba ὡς μήτε αὐτοὺς γόητας ὄντας acc. absolutus sunt, male Stallb. vertit „ut statuamus neque ... neque." Hanc ob causam Richardsii (Class. Rev. 1893) emendationem παράγοντας prorsus necessariam duco. Collato autem consimili loco in 380 C (οὗτος ... εἷς ἂν εἴη τῶν ... τύπων, ἐν ᾧ δεήσει τοὺς ... λέγειν καὶ .... ποιεῖν, μὴ πάντων αἴτιον τὸν θεόν sc. εἶναι) suspicor Platonem hic scripsisse ποιεῖν, [ὡς] μήτε αὐτοὺς γόητας (sc. εἶναι)
B τῷ μεταβάλλειν κτλ. || Recte Ast (Schneid. Bait. Campb.) verba ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐὰς εὐπαιδίας [1]) a continuata orationis serie non secrevit. Sec. Campb. Par. A παιῶν' cum cod. Malat. et Ven. Ξ exhibet.

---

[1]) Versus sunt apud Dindorf Aeschyl. fr. 281 (ἐξ ἀδήλων δραμάτων).

LIBER TERTIUS.

teph.

Veneti cod. t argumentum lib[i] III non ultra p. 389 D procedit, quia inde ab *ὑμῖν ταῖς νεανίαις πῶς* m. sec. incipit.

B Stallb. (1858) cum Schneid. Herm. et ceteris editt. recentibus *ἀδεῆ* pro *ἀδεᾶ* male defendit. Platonem Attice scripsisse iam saepe monuimus. — Recte mox Schneid. *περὶ τούτων τῶν μύθων* cum *λέγειν*, non cum *ἐπιστατεῖν* coniunxit, ut Campb. fecit. Delenda autem sunt verba *τῶν μύθων*, cum poetae non de fabulis *τὰ ἐν Ἅιδου* describentibus *λέγειν* soleant, sed ipsi

C Orci territamenta narrent. || Herm. Bait. Stallb.(1858) Camp. cum paucis codd. (Par. A, Ven. t, aliis) verba *ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη* omiserunt. Casu ea excidere potuisse *ἀκλήρῳ ᾧ ..... εἴη ᾗ* recte Schneid. monuit. Lectionem *λιποῦσ' ἀνδρότητα* (sic Bkk. Herm. alii) pro *ἁδροτῆτα* omnes Platonis et fere omnes Homeri codd. exhibent.

C Usus verbi *ὀνομάζεσθαι* c. genit. i. e. „referri inter numerum" hisce exemplis illustretur: Isocrat. 18. 49 *ᾗ τῶν φυγόντων ὀνομάζεσθαι*, Sophocl. O. R. 1042 *τῶν Λαΐου δήπου τις ὠνομάζετο.* — Optimorum codd. lect. *ὡς οἴεται* pro *ὡς οἷόν τε* nemo iure recepit. Si vulgo suscepta lectio *ὡς οἷόν τε*, quam Herm. et Stallb. (1858) „languidam" iniuria vocarunt, non sana est, cum M. Hertz[o] (Fleck. Jbb. 1872 bd. 105) verba *ὡς οἴεται* ut exclamationem lectoris declarantis ipsi illa nomina nullum terrorem incutere, delenda erunt. Virorum dd. coniecturis a Baitero enumeratis accessit Campb[i] *ὡς ἐτεά.* — Voc. *θερμότεροι*

nonnullis editt. minus idoneum visum est, quod factum non esset, si meminissent loci memorabilis in Phaedro 251 A *ὁ δὲ ἀρχιτελής...... ὅταν θεοειδὲς πρόσωπον ἴδῃ..... πρῶτον μὲν ἔφριξε..... ἰδόντα δὲ αὐτόν, οἷον ἐκ τῆς φρίκης, μεταβολή τε καὶ ἱδρὼς καὶ θερμότης λαμβάνει. θερμανθέντος δὲ ἐτάκη τὰ περὶ τὴν ἔκφυσιν κτλ.* Horrore illo mens perturbatur et aestuat, quo fit ut animi robur sicut ferrum candefactum molliatur. Recte Campb. vertit „*too heated* i. e. nervous, excitable, not cool enough." Astii c[a] *ἀθυμότεροι* inepta est, quum *ἀθυμία* vitium sit, non vero iusta ac temperata *μαλακία* (dixit enim *μαλακώτεροι τοῦ δέοντος*). Mox corrige *καὶ ὀρθῶς γ', ἔφη* [*φοβού-*
E *μεθα*]. || Ex *ἥκιστα δεινὸν* per zeugma *εἰκὸς* ad *ὀδύρεσθαι* cogitandum est, quod fieri potest cum *ἥκιστα δεινὸν* idem sit atque *ἥκιστα εἰκὸς αὐτὸν δεδιέναι*, itaque non recipiam pravam (nam ex Adimanti responso *πολύ γε* i. e. *πολύ γε εἰκὸς μὴ ὀδύρεσθαι* patet Stallb[um] falsum esse) Stallb[i] c[am] *ὀδύρεται, φέρει δὲ κτλ* nec Richards[i] (Class. Rev. 1893) *ὀδύρεσθαι* <*ἔοικε*>. Incidit mihi olim suspicio ante *καὶ* excidisse *δεῖ*, quod non tam improbabile est reputanti saepe ante *καὶ* voc. *δή*, quocum sexcenties librarii *δεῖ* confundunt, excidisse. Confer in 388 E *δεῖ* (sc. *ὀδυρμοὺς ᾄδειν*) *δέ γε οὔχ, ὡς ἄρτι ἡμῖν ὁ λόγος ἐσήμαινεν.*

388 A Recte Herm. Homeri verba (exceptis *τοτὲ δ' ὀρθὸν ἀναστάντα*) in versuum formam redegit. Plato saepe poetarum verba mutat accommodationis gratia, vid. dicta ad 363 B. Videtur praeter *δινεύεσκ'*, ut nunc Homeri codd. tradunt, antiquitus altera lectio fuisse *πλωΐζεσκ' ἀλύων ἐπὶ θῖν' κτλ*, ut 364 D *λιστοὶ* pro *στρεπτοί*, 424 B *ἐπιφρονέουσ'* pro *ἐπικλείουσ'*, 379 D *κηρῶν ἔμπλειοι ὃ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὃ δειλῶν* pro *δώρων οἷα δίδωσι, κακῶν, ἕτερος δέ τ' ἐάων*; quamobrem *πλωΐζοντ'* sollicitatum non oportuerat a viris dd. aliis alia excogitantibus: Liebhold (Fleck. Jbb. 1888 bd. 137) ci. *πρῴ ἰύζοντ'*, Herwerd. (Mn. 1891) et Naber
B *αἰάζοντ'*. || Par[o] A[I] *ἀμφοτέραισι* (sic) exhibenti obtemperandum
C est coll. 364 D *εὐχωλαῖς ἀγαναῖσιν* pro *εὐχωλῇσ' ἀγανῇσι*. || Male Baiter c. Par[o] A dedit *ᾦμοι*. Recte editt. (praeter Bait. et Campb.) verba *ὢ πόποι φάναι* a versibus separarunt, vid. dicta
D ad 363 B (*φησίν*). || Sec. Campb. Par. A *σχόλῃι* exhib. „with gloss *ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς*." Ante Bekkerum legebatur *τις αὐτὸν*

ἄνθρωπόν, quod αὐτὸν dittographia ex ανον natum esse videtur. Lege τοιοῦτόν <τι> ἢ λέγειν aut <τὸ> τοιοῦτον, ut infra (389 A) τὰ τοιαῦτα legitur. De dativo Ionico σμικροῖσι vid. dicta ad 345 E. || Pro ἐφιῇ (sic Ast. Bkk. Schneid.) unus cod. ἐφῇ praebet probantibus Herm. Bait. Campb. Codicum principum lectiones (Par. A ἔφην, Ven. Π ἔφη) aoristum flagitare videntur. — Pro ζητεῖ H. Wolf ci. ποιεῖ, Herwerd. (Mn. 1883) autem τίκτει vel ἐντίκτει (in scriptura unciali *T* et *Z* nonnunquam confusa sunt). At recte Campbell (vertens „requires," „demands") vulgatam tuetur τὸ τοιοῦτον dicens προσωποποιεῖσθαι, itaque si ζητεῖ per „requirit" vertitur, optimum sensum nanciscimur. Similis prosopopoeia occurrit 370 B οὐ γάρ, οἶμαι, ἐθέλει τὸ πραττόμενον .... περιμένειν. — Cobeto dudum (Mn. 1854, 1860) οὔτἄρα i. e. οὔτοι ἄρα poscenti nemo paruit. Viri dd. vulgatam defendunt dicendo ut nonnunquam τε — δέ, sic hic οὔτε — δὲ adhibitum esse; cum autem vehementi (cf. supra B et C μήτοι) negatione hic opus sit, praestat Cobeto obtemperare.

A Hermanno (probante Nabero 1864 Comm. Plat. II) οὔκουν legenti deletis ἀποδ. περὶ θεῶν ne balbutiret oratio, nemo assensus est, *prave;* videtur aliquis ἀποδεξόμεθα inculcasse non intelligens ἀποδεκτέον c. accusativo construi posse. Verba περὶ θεῶν et Herwerd. (Mn. 1883) expunxit (servato ἀποδ.), optime, quia non refert utrum de deis necne haec dicta sint, sed utrum vera an falsa. Hermanno igitur omnino parendum est. Post ποιπνύοντα neutiquam interpungendum est. Naberum (l. l.) praeterea versum alterum ὡς ἴδον κτλ „utpote nihil ad rem facientem" eicientem non falsum esse puto, cum Plato non risus causam, sed ipsum risum effusum reprehendat neque probabile sit Platonem indicare voluisse se potius de Iliadis
C (*Α* 599) loco quam de Odysseae (θ 326) cogitasse. || Voc. τοιούτους ante ἄρχοντας omiserunt Stobaeus, Par. A^{I}, alii codd., optime, quia non adversus quosdam rectores, sed adversus quoslibet rectores mentiri non licet. E praegresso τοῦ τοιούτου natum est τοὺς τοιούτους. In notis Campb. mecum facit. Porro aut c. Stobaeo legendum τοὺς ἄρχοντας <τῷ> ἰδιώτῃ aut πρός γε δὴ [τοὺς] ἄρχοντας ἰδιώτῃ coll. 390 A. Prius mihi magis placet. — Madvigius sub finem λέγοντι expunxit (nemo assensus

est), at sic non modo λέγειν mente supplendum, sed etiam τινι vel τινα (verbi λέγειν subiecto) aegre caremus ne sequens αὐτὸς referatur ad ἀσκοῦντι. Praeterea Madvig proposuit ἢ <πλέοντι> πρὸς κτλ (deleto nimirum λέγοντι). Vulgata autem bene se habet, licet structura mutata sit: λέγοντι scilicet scriptum est tanquam non ψεύσασθαι, sed ψευδομένῳ praecessisset. Mox Stobaeus τῶν ante ναυτῶν omisit, fortasse recte, cf. Legg. 737 B τῆς γῆς
D τε καὶ οἰκήσεων, Ion. 538 E τοῦ μάντεώς τε καὶ μαντικῆς. || Par[1] A lect. δημιουργοὶ receperunt Stephanus, Schneid., Herm., quod minus probandum. Recte fere omnes editt. τί δέ pro τί δαί ediderunt. Pro ἐάν γε Stobaeus et aliquot codd. ἐάνπερ exhibent, quod Ast iure commendavit. — Verba ὡς πλήθει aliter alii explicaverunt: Schneid. Campb. („for a body of men") intelligunt „respectu multitudinis", Ast vero et Stallb. „in universum;" posterius placet, quia non modo plebs et milites, sed etiam ipsi magistratus cupiditatibus imperare et eas compescere debent. Ὡς πλήθει Plato dixit non diverse ab ὡς ἐπὶ τὸ πλῆθος. Praestat vero vertere „omnibus hominibus," ut appareat quomodo plur. num. ὑπηκόους sequi possit. Duplex σωφροσύνη est: civilis et privata (s. domestica). Πολιτικὴ σωφ. ad unos ἀρχομένους pertinet (cf. exempla in § E), ἰδιωτικὴ autem σωφ. ad summos et infimos, quamobrem in 390 A B sq. vel Ulyxis, Jovis, Martis (virorum minime plebeiorum) intemperantia vitu-
E peratur. || Prius hemistichium ἴσαν.... Ἀχαιοί delerunt Wiegand, Herm., Naber (Comm. Plat. II), Baiter, male ni fallor; solent enim interpolatores immutata neque e longinquo petita, sed statim antecedentia vel subsequentia verba ad locum adornandum (?) inserere. Mihi Plato videtur memoriae lapsu duos locos inter se non dissimiles confundens sic scripsisse, etsi propter verba τὰ τούτων ἐχόμενα constat eum de libro IV° cogitasse. Recte igitur Schmelz. et Campb. vulgatam servarunt. Versus in 379 E ἀγαθῶν τε κακῶν τε τέτυκται simili errori tribuendus est.

390 A Cum Bekkero suspicor verba παράπλειαι ὦσι τράπεζαι ab orationis serie separari oportere. Editiones vulgares (δημώδεις) mirum quantum ab Alexandrina recensione discrepabant, vid. in 379 D κηρῶν ἔμπλειοι ὃ μὲν ἐσθλῶν, αὐτὰρ ὃ δειλῶν pro δώρων

ῖα κτλ, 388 A πλωΐζεσκ' pro δινεύεσκ', Legg. 777 A ἥμισυ γὰρ κτλ (ex Odyss. 17, 322), alia. Vide, si tanti est, perantiqui papyri fragm. Iliadis *Λ* 402—537 continens, ubi post v. 513 duo nobis ante ignoti versiculi sequuntur (cf. Leeuwenium in Mnem. 1892 p. 127). In Hesiodi carminibus non minor (vid. interpretes ad 469 A) discrepantia apparet. — Aliquot codd. νεανισκεύματα exhibent, quod melius quam νεανικεύματα (sic Par. A). || Vulgatam ὡς μόνος ἐγρηγορὼς ἃ ἐβουλεύσατο τούτων..... ἐπιλανθανόμενον e recentibus editt. Bait. Schmelz. Campb. servarunt non intelligentes ὡς prorsus hic ineptum esse, ut demonstravit (Mus. Rhen. IV) Hermannus, prave tamen ipse καὶ pro ὡς coniciens. Absurde Campb. construendum censet ἀκούειν Δία ὡς ἐπιλανθανόμενον. Non male H. Jackson (Journ. of Philol. 1872) ci. εἷς μόνος ἐγρ. ἃ ἐβ. κτλ.; at non τὸ μόνον ἐγρηγορότα βουλεύσασθαι urguendum est, sed τὸ ἐπιλανθάνεσθαι, unde patet pronomen ἃ sine causa postpositum esse. Itaque optime Herwerd. (Mn. 1888) probante Richardso (Class. Rev. 1893) ci. ὅσα μόνος ἐγρ. [ἃ] ἐβουλ. κτλ. Deinde optime Eusebius c. aliquot codd. ἐπιλαθόμενον tradidit, quod necessarium est cum participia ἐπιλαθόμενον et ἐκπλαγέντα coordinata sint. || Porro participium βουλόμενον expungendum est, post ἐθέλειν non modo otiosum, sed ne tolerabile quidem. Cum perpaucis codd. eice praeterea καὶ ante λέγοντα, quia ea verba excusationem τοῦ ἐθέλειν humi consuescere continent. Mox c. Herwerdeno (Mn. 1883) corrige παρ' pro πρὸς (ἀλλήλους), cf. v. c. 328 D. Πρὸς et παρὰ confundi docuit Bastius. — Optimis codd. Ἄρεως exhibentibus recte paruerunt Schneid. Herm. Bait. Campb. || Dele post ἀξίωσομεν futile interpretamentum οὐδ' ὁμολογήσομεν.

Recte Bait. 'θέλειν scripsit. Et Dindorfius ap. Platonem formam ἐθέλειν requirit. In Phaedonis papyro 80 D θεὸς θέλει exstat, sed in nostris codd. θεὸς ἐθέλει. Facillime prima littera verbi ἐθέλειν ante Θ excidere poterat, sicut sexcenties ante θεὸς articulus ὁ. Etiam M. Schanz (Nov. Comm. Plat. 1871) ἐθέλειν in Clarkiano frequentius quam θέλειν inventum docuit. Hic Campb. ἐθέλειν recepit, quamquam non dubito quin ἐθέλειν sicut ἐκεῖνος aphaeresin pati possit ante vocales longas, praecipue ἢ vel μή. — Par. A δὴ pro δι' (Ὅμηρον) praebet; Campb. „δὴ with accent over erasure;

B perhaps δή'." || Herwerdeno (Mn. 1883) corrigenti τὰς [τοῦ]
ἑτέρου ποτ. [Σπερχειοῦ] non obtemperandum esse puto. Artic.
τοῦ utique servandus, de nomine proprio delendo ambigi potest,
D cum etiam 390 E nomen Φοίνικα additum sit. || Sec. Campb.
Par. A ὥρμησAN, *non* ὥρμησεν exhibet. Pluralem recte receperunt Bkk. Ast Campb., etsi singularis non habet cur improbetur, vid. v. c. 401 D καταδύεται ὅ τε ῥυθμὸς καὶ ἡ ἁρμονία.....
φέροντα (neutr. plur.). Par. A exhibet μηδέ τιν' ἄλλον. -- Frustra
Heller (Cur. Crit. p. 28) αὐτὰ ἔργα dici non posse contendit
neque eius c^{a} (coll. 391 E) τοιαῦτα ἔργα mihi placet. Ego delendum puto ἔργα, sicut 370 E post αὐτὴν librarii τὴν πόλιν male
inseruerant. Εἶναι τούτων αὐτὰ exquisitius dictum mihi videtur
quam εἶναι αὐτὰ τούτων ἔργα. Mox optime Cobetus ci. θεοὶ κακοὺς
E γεννῶσι, cum γεννᾶν hic translaticiam vim non obtineat. ||
Bekkero auctore Schneid. Stallb. Bait. Campb. οἵ ante Ζηνὸς
addiderunt, optime; excidit οἵ haplographia. — Mox Strabo
οἷς pro ὡς praebet, quod sane facilius intellectu. Vocem καὶ
ultimi versus Ast et Campbell Socratis orationi dederunt arbitrati verba οὔ πω κτλ cum proximis non cohaerere.

392 A Voc. ἡμῖν post ἦν δ' ἐγὼ in Par° A (cuius librarius vocis ἡμῖν
omissionem resarsit scribendo περιορίζομεν· οἷς) omissum est
prob. Herm. et Baitero. Codicis Π lectionem ἦν δ' ἐγώ, ἡμῖν
optime probarunt Stallb., Schneider, Schmelzer. Tertiam lectionem ἡμῖν, ἦν δ' ἐγώ Bkk. Ast Campb. (ante ἦν in Par° A
ἡμῖν excidisse ratus) receperunt. — Interpolatorum codd. lect.
περὶ <μὲν> γὰρ θεῶν κτλ. iniuria Stallb. (1858) probavit. Valde
miror Astium et Stallb. V^{am} L ἀδύνατον δὲ non improbasse:
illud δὴ indicat Socratem non punctum temporis dubitasse quin
et Adimanto idem visum esset. Λογοποιοὶ hic eidem sunt qui
in § D μυθολόγοι vocantur, sicut λόγους Socrates hic a μύθοις
B non distinguit. || In § ult. recte Hermann praeeunte Stallbaumio (prob. Bait. Campb.) coll. 420 C ζητοῦμεν pro ἐζητοῦμεν
C correxit. || V^{am} L τὰ δὲ λέξεως pro τὸ δὲ λ. recipiendam duco;
eandem et Ammonius ad Aristot. p. 99. a. 17 Brand. — praeterea
ἐσκεμμένον ἔσται pro ἐσκέψεται exhibens — tradidit.

393 B Illud ποιῆσαι (μὴ Ὅμηρον δοκεῖν) illustratur verbis in 381 E
ἡμῖν δὲ ποιοῦσι δοκεῖν σφᾶς κτλ, quare non opus est V. L.

πεῖσαι. — Sine causa Herwerdenus transponendum censuit (Mn. 1891) τὸν πρεσβ. ἱερέα ὄντα et mox delenda verba (Mn. 1883) περί τε τῶν ἐν Ἰλίῳ ..... παθημάτων, quae verba ut minime suspecta neque otiosa utique servanda sunt. Richards (Class. Rev. 1893) ci. κἀν (i. e. καὶ ἐν) ὅλῃ τῇ Ὀδυσσείᾳ, quo non opus, non modo quia non necesse est praepositionem iterari si res inter se non contrariae copulentur, sed etiam quia dativus
D ille temporalis esse videtur. || Socrates hic dixit ποιητικός, non ποιητής, sicut in Phaedon. 61 D dixit καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολογικός,
E non μυθολόγος. || H. Wolfius ci. ἀπολῦσαι pro λῦσαι, quo non opus coll. λυθῆναι in § ult. Valckenarii c^{am} μή ἑ ἐρεθίζειν nemo recepit, *male*, nam et mihi „duplex ellipsis hoc in loco videtur durior; ἑ (i. e. se) ponit et Lib. I init. et X 617 E ἓ δὲ οὐκ ἐᾶν."
B Recte Herwerd. (Mn. 1883) ci. τὰς τραγῳδίας <τε καὶ κωμῳδίας>, quod Adimantum respondisse Socratis (in § C) verba ὥ σ π ε ρ σ ὺ λ έ γ ε ι ς, τραγῳδίᾳ τ. κ. κωμῳδία demonstrant. Post
C pauca Herm. vitiose edidit οἷός τ' ἦν pro ο. τ' ᾖ. || Heindorfii (praeeunte Stephano coll. Phil. 51 C εἴ μου μανθάνεις) c^{am} εἰ μου (pro μοι) μανθάνεις Herm. Baiter Schmelzer receperunt. Bekker autem, Schneid. Campb. recte vulgatam defendunt dicentes μοι esse dativ. ethicum coll. 343 A ὅς γε αὐτῇ ..... γιγνώσκεις, Legg. 644 C καί μοι δι' εἰκόνος ἀποδέξασθε (etsi δέχεσθαι nonnunquam c. dativo construitur), aliis. Optime igitur Ficinus mihi vertisse videtur „si modo intelligis.". Saepe μανθάνειν absolute ap. Platonem adhibetur. Εἴ μου μανθάνεις significat „si me i. e. ea, quae dico, intelligis"; εἴ μοι μανθάνεις autem „si rem intelligis." Dixit igitur εἴ μοι μανθάνεις ut
E saepe dicit εἰ μανθάνομεν. || Pessime Ast, Bekker, Schneid. (Hermann et Schmelz. interrog. signum post οὔ ponentes structuram non intellexisse videntur) post φύλακας ἢ οὔ punctum finale apposuerunt non intelligentes hanc esse sententiam: ἄθρει τόδε ἢ τὸ „πότερον μιμητικοὺς δεῖ εἶναι ἢ οὔ" τοῖς ἔμπροσθεν ἕπεται κτλ. Verba ὅτι εἷς ἕκαστος ἓν κτλ ideo non ad τοῦτο, sed ad τοῖς ἔμπροσθεν pertinent. Verba πολλῶν ἐφαπτόμενος mihi spuria videntur, quia τοῦτο ἐπιχειροίη significat πολλὰ ἐπιτηδεύειν s. πολλῶν ἐφάπτεσθαι. — Herwerdeno (Mn. 1883) verba ὥστ' εἶναί που ἐλλόγιμος delenti plane assentior, cum absurdum sit c.

Astio contendere *ὥστε εἶναι* idem significare quod *τοῦ εἶναι*. *Τὸ*
enim *ἀποτυγχάνειν πάντων* efficit *τὸ μὴ ἐλλόγιμος εἶναι*, nunquam
τὸ ἐλλ. εἶναι.

395 A Stallb. (1858) c. Bekkero, Astio *ἐπιτηδεύσει τέ τι ἅμα* dedit,
quod ferri potest, quamquam et vulgata se bene habet. Lect.
δύναιντ' ἂν male Stallb. e. deterr. codicibus recepit pro vulgato
δύνανται. — Mihi voc. *δύο* ante *μιμήματα* spurium esse videtur,
quia in universum haec dicta sunt, itaque utrum de duobus
an de pluribus imitandi generibus cogitemus nihil interest.
C Plato sine dubio *τὼ δοκοῦντε* scripturus fuerat. || Optime Astius
correxit *τὸ εἶναι ἀπολαύσωσιν* (pro *τοῦ ε. ἀ.*), quod unice verum
esse vel sola sequentia *αἱ μιμήσεις .... εἰς ἔθη τε καὶ ΦΥCIN*
καθίστανται demonstrant. Ceteri editt. *ἀπολαύσωσιν* absolute
positum esse dicunt non reputantes eos, qui *τοῦ εἶναι* (sc.
αἰσχροὶ) *ἀπολαύσωσιν*, iam *esse* turpitudine *infectos*, quod ipsum
D vitandum esse Socrates monet. || Pessime J. Richter (Fleck.
Jbb. 1867 bd. 95) ci. *φωνὰς καὶ κατασκευὴν καὶ διάνοιαν* non
intelligens hic opponi animo corpus, itaque alterum *κατὰ* omitti
non posse. Iam Stallb. (1858) articulo *τὴν* offensus e paucis
codd. deterr. V^am^ L *κατὰ διάνοιαν* recipiendam iudicabat, male,
quamquam et mihi locus non sanus videtur. Puto *φωνὰς* inter-
polatori deberi, qui sequentia (397 B) iam hic respici arbitra-
retur; itaque deletis *καὶ φωνὰς* legendum censeo *καὶ κατὰ*
<*τὸ*> *σῶμα καὶ κατὰ τὴν διάνοιαν*. Verba enim *κατὰ τὸ σῶμα*
E generatim indicant gestus, habitus, *vocem*, vultum, similia. ||
Optimis codd. *πολλοῦ* [*γε*] *καὶ δεήσομεν* praebentibus recte omnes
editt. paruerunt. Lege *νυνδὴ* i. e. *ἄρτι*.

396 A Corrigendum puto [*ἢ*] *καὶ ἄλλα ὅσα οἱ κτλ*, quia verba *καὶ*
ἄλλα κτλ ad *πράττοντας* pertinent: *δειλούς τε καὶ τἀναντία πράτ-*
τοντας ..... καὶ ἄλλα; de copulandi ratione per *τε καὶ—καὶ* vid.
dicta ad 329 A ult. Praegressum *ἢ καὶ* librarium in errorem
induxerat. Ad iteratam praepositionem in verbis *εἰς αὑτούς τε*
B *καὶ εἰς ἄλλους* cf. Phil. 50 B *ἐν θρήνοις τε καὶ ἐν τραγῳδίαις*. ||
Verbis *τί δέ; ἵππους χρεμετίζοντας κτλ* Th. Heine (de quo vide
C ad 377 D) dithyrambicos poetas perstrictos putat. || Dele post
D *τούτῳ* voc. *εἶδος*, cum *τούτῳ* iam significet *τούτῳ τῷ εἴδει*. || Verba
καὶ ἧττον expungantur, sicut 417 B ad *πολὺ πλείω* aliquis *μᾶλλον*

adscripsit. Ἐλάττω idem esse atque ἧττον locus in Gorg. 512 B lucide demonstrat. Ut πλεῖστον et ἐλάχιστον nonnunquam adverb. loco adhibentur, sic ἐλάττω et πλείω. Astius et Schneid. verterunt „rarius vero et minus", male, cum μάλιστα valeat „maxime, potissimum", *non* „saepissime, permultum." Erunt tamen, qui hic σχῆμα ἐκ παραλλήλου adhibitum esse dicentes mihi fidem abiudicaturi sint, quasi non maxima eiusmodi dictionum pars librariis et sciolis debeatur.

A Optimorum codd. lect. μᾶλλον διηγήσεται iure a recentioribus editt. improbata est, quia cum conclusione in B in. (καὶ ἔσται δὴ ἡ τούτου λέξις... ἢ σμικρόν τι διηγήσεως ἔχουσα) pugnat. Cum enim non amplius de λόγων argumento, sed de λόγων forma sermo sit, unice vera est varia lect. μιμήσεται a Schneid. Herm. Schmelz. recepta. Illud μᾶλλον ad praecedens ὅσῳ ἂν φαυλότερος ᾖ referendum est, ita ut is, qui minus vilis sit, minus πάντα imitaturus sit, qui autem magis, magis. Quod non perspiciens Madvigius (prob. Bait. Campb. Hellero Cur. crit. 14) ci. μιμήσεται ἢ διηγήσεται. Quamquam haec c[a] prorsus improbanda est, tamen ad mendi originem indicandam utilis est: adscripserat aliquis ad μιμήσεται verba ἢ διηγήσεται eodem modo quo Madvigius errans, quo factum est ut librarii rati V[am] L se invenisse interpretamentum in genuinae lectionis locum substitu-
B erint. Obiter corrige νυνδή i. e. ἄρτι. || Ad verba πρὸς τὴν αὐτὴν (λέγειν) sine dubio λέξιν, non χορδήν, ut Campb. putat, mente supplendum. Dici quidem potest πρὸς τὴν αὐτὴν χορδὴν ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι, at tum non, hercle, opus est ut addatur ἐν μιᾷ ἁρμονίᾳ, quasi μονοτονία variari possit. Πρὸς τὴν αὐτὴν λέξιν λέγειν significat λέξιν, qua initio utaris, usque ad finem servare. Deinde male Steph. et Astius e paucis codd. καὶ δὴ καὶ ἐν ῥ. pro καὶ δὴ ἐν ῥ. ediderunt; δὴ hic idem valet ac
C „denique." || Fortasse corrigendum κομιδῇ μὲν οὖν, ἔφη [οὕτως ἔχει]. In § ult. certo spuria sunt verba οὕτως ἔχει, cum post γε plane frigeant. Mox Richards (Class. Rev. 1893) ci. παντ. μορφὰς <ἐκ> τῶν μεταβολῶν, quia inusitate μορφὰς pro εἴδη (genera) scriptor dixerit. Et mihi vulgata corrupta videtur, sed magis tolerabilis quam Richardsii c[a], qua recepta verba ἐκ τῶν μεταβ. prorsus abundant. Delenda censeo verba τῶν μετα-

βολῶν ab aliquo addita, qui non intelligeret *παντοδαπὰς μορφὰς*
ἔχειν (cf. 389 A *παντοδ. γίγνεσθαι καὶ πάντα μιμεῖσθαι*) idem esse
ac *παντοδαπὰς μεταβολὰς ἔχειν*. Dubitanter praeterea propono
παντοδαπὰς [*μορφὰς*] *τῶν μεταβολῶν ἔχειν*, cf. 347 C *τῆς δὲ ζημίας*
μεγίστη. — Dele post *τῆς λέξεως* verba *ἢ τῷ ἑτέρῳ*, cf. in D *τῶν*
D *ἀκράτων τὸν ἕτερον* i. e. alterutrum. || Cum Par. A aliisque
codd. Herm., Baiter, Schmelzer *τὸν* post *μιμητὴν* omiserunt,
male, ut iam Astius demonstravit.
398 A Non male Richards (Class. Rev. 1893) dubit. ci. *προσκυνοῖμεν*
<*μὲν*> *ἂν κτλ.* Bekkerum *οὐδὲ θέμις* corrigentem pro *οὔτε θέμις*
C recte secuti sunt Herm. Bait. Schmelzer. || Platonis de musica
sententiam et alii et R. Westphal (Plato's Beziehungen zur
Musik. Berl. Philol. Wochens. IV 513—18, etc.) exposuit. Le-
gendum puto (coll. 399 E *τὸ περὶ ῥυθμούς*) *τὸ περὶ ᾠδῆς τρόπον*
(pro *τρόπου*). Vox *τρόπου* s. *τρόπον* etiam ad *μελῶν* pertinet. —
Verba *οἷα δεῖ εἶναι* spuria sunt et sensu vacua. Suspicio mihi
aliquando incidit aliquem pro *ἃ* coll. sequentibus *ποῖ' ἄττα*
δεῖ..... λέγειν requiri *οἷα* ratum in mg. annotasse *οἷα δεῖ εἶναι*,
quod dein in textum sit illatum. — Stephanus e paucis codd.
<*τούτων*> *τῶν πάντων* edidit, quo additamento articuli vis
D perit. || Sec. Campb. Par. A *οὐ γὰρ οὖν* exhibet et in § E in.
A[II] *συντονολυδιστί* (sicut Ven. Π *σύντονοι λυδιστί*). De harmoniis
vid. quae disputavit C. v. Jan in Fleck. Jbb. bd. 95 (p. 815—26)
E „die Tonarten bei Platon im 3en Buche d. Rep." || Doctissi-
mus A. Platt (Class. Rev. 1889) putat verbis *ἄχρηστοι γὰρ καὶ*
γυναιξίν, ἃς δεῖ ἐπιεικεῖς εἶναι Sappho — quam Aristoxenus (ap.
Plutarch. de musica 16) *πρώτην εὑρέσθαι τὴν μιξολυδιστὶ* tra-
didit — tecte a Platone notatam. Idem iam supra (387 E ult.)
„*ὀρθῶς ἄρ' ἂν ἐξαιροῖμεν τοὺς θρήνους...., γυναιξὶ δὲ ἀποδι-*
δοῖμεν καὶ οὐδὲ ταύταις σπουδαίαις" dixerat Plato. Argivi
quoque ap. Plutarch. (l. l. 37) traduntur *ζημιῶσαι τὸν ἐπιχειρήσαντα*
πρῶτον τοῖς πλείοσι τῶν ἕπτα χρήσασθαι παρ' αὐτοῖς χορδῶν καὶ
παραμιξολυδιάζειν ἐπιχειρήσαντα. — Stephanus (non dissentiente
Richardso in Class. Rev. 1893) requirebat <*ἡ*> *μιξολυδιστί*,
<*ἡ*> *ἰαστί* et in 399 A <*ἡ*> *δωριστί*, sed etiam ap. alios
scriptores illa nomina absque articulo occurrunt. In § ult.
Richards (Class. Rev. 1893) verba *αἵτινες χαλαραὶ καλοῦνται* ut

interpretamentum eicienda putavit, quod ap. bonos scriptores Atticos ὅστις et ὅς non promiscue usurpentur; sine causa, nam in 399 C ταύτας δύο.... αἵτινες, in 618 E χείρω μὲν καλοῦντα, ὅς...., ἀμείνω δ' ὅστις κτλ. legimus, sicut saepe ὅ τι pro ὅ et ὅτου pro οὗ (cf. Gorg. 453 B αὐτὸ τοῦτο, περὶ ὅτου ὁ λόγος ἐστίν) usurpatur. Mire Campb. annotat „the indefinite relative suits with Plato's affected ignorance." Par. A^{I} αυτινες, in mg. m. vet. αὖ τινες (sicut Ven. Π), A^{II} αἵτινες exhibet.

A Fere omnes editt. recte probarunt formam κατάλειπε et in § C λεῖπε pro formis aoristorum; vid. Hellerum (Cur. Crit. p. 4) de
B confusis ει et ι in Politiae libris. || Astii c^{am} παρατεταμένως etiam Cobetus (Mn. 1860 p. 244) improbavit. — Verba μὴ βιαίῳ non significant „nec violenta" (sic Ast Schneid.), sed „coactus," propterea quod iis ἑκούσιος oppositum est. Etiam αἱ βίαιοι πράξεις esse possunt ἑκούσιοι, vid. Legg. 874 D. Quominus ἑκούσιος per „amicus" vertamus, linguae usus, opinor, prohibet. Praestat igitur etiam in § A (ἐν πάσῃ βιαίῳ ἐργασίᾳ), in § C, in 603 C voc. βίαιος passivo sensu usurpatum esse putare. — Pro ὑπέχοντα fere omnes codd. ἐπέχοντα (sic Herm. Bait. Campb.) praebent, male, quia „submissionis" notione,
C quae hic requiritur, voc. ἐπέχειν caret. || Fere omnes codd. voc. ἁρμονίας post ἀνδρείων iterant, unde non iniuria Herwerd. (Mn. 1883) suspicatus est non modo secundum ἁρμονίας (quod fere omnes editt. delent) spurium esse, sed etiam prius. Cum quadam vi in conclusione tantummodo ταύτας omisso substantivo dicitur. In edit. Goth. II Stallb. alterum ἁρμονίας priore deleto servavit. Per hypallagen ipsae harmoniae ἑκούσιος et βίαιος vocatae sunt, cuius dicendi figurae Schneider complura exempla ad hunc locum apposuit. Cum autem post δύο oratio paulisper, ut ante enumerationes assolet, intermittatur, permira illa hypallage mihi videtur, praecipue quod statim genitivi sequuntur; hanc ob rem vulgatam corruptam censeo et legendum βιαίων ἑκουσίων (neut. gen., ita ut βίαια idem significet quod βίαιοι πράξεις). Saepe in Par. A [1]) et Veneto Π (ne deterr. codd. citem) ο̄ et

---

[1]) Sic paulo ante ἀγάποντα pro ἀγαπῶντα et paulo post ad τριγώνων Baiter annotat „alterum ω in litura." In 426 C Par. A^{I} δεινως, 427 C οὔτως, et sic sexcenties Par[1] librarius erravit.

ω vice versa confusa sunt; exempla multa apponere longum
D est. Lege νυνδή i. e. ἄρτι. || Vulgata ἢ οὐ τοῦτο πολυχορδότατον sine dubio corrupta est, quia, etiamsi per τοῦτο significari posset αὐλός (coll. 377 B ult., ubi ad ὅν ex μυθοποιοῖς mente supplendum est μῦθον), Plato non scripsisset αὐλοῦ (τυγχάνει ὄντα μίμημα), sed αὐτοῦ (unus cod. pro αὐτὰ τὰ παναρμόνια exhib. αὐτοῦ τὰ παναρ.). Mihi videtur ex *Η ΟΥ ΤΟ* dittographia natum esse *Η ΟΥ ΤΟΥΤΟ* et deinde cum Badhamo (ed. Phil. 1878) scribendum πολύχορδον αὐτὸ καὶ...... μιμήματα; Astii c[a] ἢ οὐ τὰ πολύχορδα (sic iam Cornarius) καὶ αὖ τὰ παναρμόνια κτλ non verisimilis est. Stallbaumius autem (1829) ci: ἢ οὐκ αὐτὸ τὸ πολυχορδότατον κτλ. — Non male c. uno cod. Ast et Stallb. (1858) καὶ ante κατὰ delendum esse putarunt; interpolatori vox
E reddenda est. || Dele post τῶν ἐκείνου vocem ὀργάνων. Post pauca voc. πάλιν mihi displicet, cum Plato dicat ἣν ἄρτι τρυφᾶν ἔφαμεν π., non ἣν ἀ. τ. ἐποιοῦμεν π. Puto postquam πόλιν in πάλιν corruptum esset (ut saepius vice versa accidere solet), post ἔφαμεν additum esse πόλιν. — Initio πούς et ῥυθμός *fere* idem ut nostro loco significabant, postea πούς pedem simplicem, ῥυθμός compositum; cf. Cic. Orat. 64. 218 „Paeon quod plures habet syllabas quam tres, *numerus* quibusdam, non *pes* habetur." E pedibus s. numeris (ῥυθμοῖς) βάσεις πλέκονται h. e. pedum coniugationes, sic ex. gr. dipodia vocatur πούς σύνθετος κατὰ συζυγίαν. Recte igitur Stallbaumius βάσιν explicat per „rhythmi scansionem atque incessum." Numerorum (ῥυθμῶν) genera sunt τὸ ἴσον s. πόδες ἄρτιοι et τὸ ἄνισον s. πόδες περισσοί; posterius genus continet τὸ διπλάσιον ($^3/_8$) et ἡμιόλιον s. παιωνικόν; hinc de tribus generibus Plato loquitur.

400 A Male Bekk. Ast Stallb. (1858) τῷ τοιούτῳ λόγῳ (pro τῷ τοιούτου λόγῳ) e paucis deterr. codd. ediderunt. Sec. Campb. Par. A praebet εἴποι μιμήματα, i. e. propter homoeotel. verba μι ποῖα δὲ ποίου βίου exciderunt. Recte (mutuae pronominum relationis gratia, cf. Soph. 253 A, B) Herm. Bait. Campb. ποῖα δὲ ποίου pro ποῖα δ' ὁποίου c. aliquot codd. deterr. ediderunt. Venetus
B *Π* autem ὁποίου exhibet, sic Bkk. Ast Schneider. || Lege <τῆς> ἄλλης κακίας. Sequentia me iudice graviter interpolata et corrupta sunt. Vulgo viri dd. per ἐνόπλιον (ῥυθμὸν) **creticum**

intelligunt cum Proclo et scholiasta Platonico, quod secus esse ipsius Platonis verba *ἴσον ἄνω καὶ κάτω τιθέντος* demonstrant. Cogitandum est de anapaesto, qui dactyli contrarius (⏑ ⏑ — et — ⏑ ⏑) est. Delenda sunt vocabula *ξύνθετον καὶ δάκτυλον*, quae e mg. irrepserunt in textum. Quod Proclus illa verba iam legit, id nihil meo iudicio adversatur: iam diu ante Proclum textus Platonicus plurimas labes contraxerat, ut vidimus in 359 D ad verba *τῷ Γύγῃ κτλ.* Totum hunc locum sic scribendum iudico:.... *ὀνομάζοντος αὐτοῦ καὶ ἡρῷόν γε, οὐκ οἶδα*...... *τιθέντος, <καὶ> εἰς βραχύ τι καὶ μακρὸν γιγνόμενον [καὶ] ὡς ἐγῷμαι κτλ.* Postrema verba fortasse sic scribenda: *τιθέντος, <καὶ> ἐκ* [1]) *βραχέων τε καὶ μακρῶν γιγνόμενον κτλ.* Non tria rhythmorum genera Plato respicit, sed aliquot tantummodo enumerat: anapaestum, dactylum (*ἡρῷον*), iambum, trochaeum. Verba *καὶ εἰς βραχύ τι καὶ μακρὸν γιγνόμενον*.... *ἴαμβον* (sc. *ὀνομάζοντος*) plane cum Horatii dicto „syllaba longa brevi subiecta vocatur iambus" congruunt. Trochaeus contrarius est iambi (— ⏑ et ⏑ —), ut Platonis verba declarant *μήκη δὲ*
C (i. e. e contrario) *καὶ βραχύτητας προσῆπτε.* || Post *ἀγωγὰς* dele voc. *τοῦ ποδός*, cum ap. Platonem *πούς* et *ῥυθμὸς* non discrepent. Dein corrige aut *ἤ* [*τοι*] *ξυναμ. τι* aut c. Vind. *Φ ἤ τι ξυναμ.* [*τι*]; vid. dicta ad 344 E. — Verba *καὶ τούτων τισὶν οἶμαι τὰς ἀγ. κτλ* Herwerdeno (Mn. 1883) graviter corrupta videntur, medelam autem non repperit; ego autem textum sanissimum duco. Optime Baiter c. cod. Malatestiano requirit *καὶ <τὸ> ἀνάρμοστον ὡσαύτως*, vid. dicta ad 334 E. Ad constructionem verborum *ταῦτα ἀκολουθητέον* (pro *ταῦτα δεῖ ἀκολουθεῖν*) cf. 403 B *οὐ προσοιστέον ἄρα αὕτη ἡ ἡδονή*, Sophist. 223 B
E *θήρα προσρητέον κτλ.* || In sequentibus *ὡς* ante *εὐήθειαν* prorsus vitiosum est, quamobrem Cobetus (Var. Lect.^{II} et Mn. 1885 p. 251) ci. *καλοῦμεν νῦν* (pro *ὡς*) *εὐήθειαν*, quod recte nemo recepit; postea Baiteri c^{am} [*ὡς*] *εὐήθειαν* (unus cod. *ὡς* inter versus habet) idem in Mn. 1878 *recte* probavit coll. Galeno 18. 2. p. 237 *ὑποκοριζόμενος τὴν καλουμένην εὐήθειαν.* Herwerdenus

---

[1]) Postquam *ἐκ* in *εἰς* et *μακρῶν* in *μακρὸν* abierat, corrector aliquis ex *βραχέων* fecit *βραχύ*. Itaque minime audax haec coniectura vocanda est.

(Mn. 1891) verba ὡς εὐήθειαν delenda censuit, male ni fallor,
nam tum οὕτως ante καλοῦμεν insertum oportuerat.
401 A Ποικιλία est ars acu pingendi, cf. 373 A. Quoniam Timaeus
glossam ποικιλτική· ποικίλον ὕφασμα ἢ ὑφαντικὴ ποικίλων habet,
Ruhnkenius putavit Platonem aut hic aut 373 A pro ποικιλία
ποικιλτικὴ scripsisse. Quum autem ποικιλία antiquius verbum
sit quam ποικιλτική, mihi Ruhnkenius falsus esse videtur, quae
et Schneideri (Vol. I p. 166) opinio fuit. Nusquam voc. ποικιλ-
τικὴ ap. Platonem occurrit. Praeter ποικιλία Plato (in Legg.)
etiam voc° ποίκιλσις (vid. Polluc. 7, 34 καὶ τὸ πρᾶγμα ποίκιλσις
κατὰ Πλάτωνα) usus est. — Par. A^{I} ἀρυθμία (non ἀραθυμία)
B exhibet, ut paulo ante ἄρυθμον. || Puto legendum esse καὶ ὁ
μὴ οἷός τε pro ἢ ὁ μὴ κτλ, propterea quod verbum prohibendi
C (διακωλυτέον) iam praecedit. || Legendum, ni fallor, ἑκάστης
<τῆς> ἡμέρας; haplographia articulus, qui abesse non solet,
intercidit: cf. ex. gr. Isocrat. ad Nicoclen § 2 καθ' ἑκάστην τὴν
ἡμέραν, ibid. § 11 idem. — Sec. Campb. Par. A αὔρα, non
D λύρα (sic. Ven. Π) exhibet. || Rückert ad Platon. Symp. p. 48
articulum ἡ post κυριωτάτη optimo iure (prob. Herwerd. Mn.
1891) revocavit. Deinde lege cum uno cod. καὶ <ἡ> ἁρμονία,
nisi malis arbitrari per crasin artic. c. substantivo coaluisse,
E quod verisimilius est. || Optime Herwerd. (Mn. 1891) correxit
(παραλειπομένων) ἢ pro καί, quia τὰ παραλειπόμενα sive τῶν δημιουρ-
γηθέντων sive τῶν φύντων sunt. — Vulgata καὶ ὀρθῶς δὴ δυσ-
χεραίνων τὰ μὲν καλὰ ἐπαινοίη multis vitiosa, immo absurda
visa est. Itaque M. Vermehren (Plat. Stud. 1870) ci. ὀρθῶς
δὴ <χαίρων καὶ> δυσχεραίνων .... [χαίρων καὶ] [1]..... pro-
bantibus D. Peipers° (Phil. Anzeiger bd. 3) Bait. Campb., quasi
sic quis unquam locutus sit! Optime vulgata se habet, modo
ad δυσχεραίνων mente suppleatur ἐπὶ τοῖς τοιούτοις (i. e. τοῖς
παραλειπομένοις), ut recte Schneid. vertit („haec aegre ferens").
Participium δυσχεραίνων causam declarat τοῦ ἐπαινεῖν τε καὶ
ψέγειν, at praecipue τοῦ ψέγειν, quamobrem auctor post ψέγοι
voc. ὀρθῶς iteravit. Recte Stallb. (1829) Herm. Schmelz. c.

---

[1]) Verba χαίρων καὶ omisit Monac. q casu (propter homoeotel.), ut 406 B verba ὕστερον πολλούς.

paucis codd. χαίρων [καὶ] καταδεχόμενος [1]) ediderunt. Campbell propter Aristotelis (Eth. Nicom. II 3, 2 δεῖ ἦχθαί πως ἐκ νέων, ὡς ὁ Πλάτων φησίν, ὥστε χαίρειν τε καὶ λυπεῖσθαι οἷς δεῖ) verba Vermehrenii c^{am} probandam duxit mirifice caecutiens: respexit enim Aristot. non insulsam illam emendationem, sed ipsam vulgatam χαίρων καταδέχεσθαι εἰς τὴν ψυχὴν et μισεῖν ἔτι νέος ὤν. Membrorum concinnitas requirit ut τῷ μισεῖν opponatur τὸ χαίρων καταδέχεσθαι. Adverbium ὀρθῶς non ad δυσχεραίνων pertinet.

Recte fere omnes editt. c. optimis codd. καὶ post πρὶν omiserunt, quia post verba ἔτι νέος ὤν plane abundat. Deinde redde interpolatori verba ὁ οὕτω τραφείς. — In A ult. editt. inde ab Hermanno pro οἷς ἐστι (sic Par. A) ediderunt οἷς ἔστι participium περιφερόμενα ad λανθάνοι referentes, quo nil ineptius est. Quidnam verba ὅτε τὰ στοιχεῖα ὀλίγα ὄντα μὴ λανθάνοι περιφερόμενα ἐν ἅπασιν οἷς ἔστι significent exputare nondum potui. In errorem ducti sunt viri dd. verbis (in § C) πανταχοῦ περιφερόμενα, quae prave a γνωρίζωμεν pendere putarunt. Platonis enim sententia haec est: ut litterarum numerus, quamquam ex iis omnia vocabula sive parva sive magna constant, exiguus tamen est, sic et virtutum et vitiorum paucae ubivis obviae species exstant (quas cognitas habere est μουσικὸν εἶναι). Itaque verba ὀλίγα ὄντα ad μὴ λανθάνοι referenda censeo et ἐστι (enclitice) scribendum. A Platt (Class. Rev. 1889) ante οἷς praepositionem ἐν ultima vocis ἅπασιν syllaba absorptam et revocandam esse duxit (contra dicente J. Cook Wilsono in Academy 877), fortasse recte, cum praepositio ante pron. relativa non semper omittatur, vid. ex. gr. Phaedon. 76 D, ubi optimi codd. ἀπόλλυμεν ἐν ᾧπερ (deterr. ἐν omittentibus) exhibent. At vid. Rep. 520 D ἐν πόλει ᾗ κτλ et Schaeferi notam ad Sophocl. O. C.
B 749. || Optime Herwerd. (Mn. 1883, 1891) verba ὡς οὐ δέοι αἰσθάνεσθαι eiecit. Mihi non modo frigida, sed etiam vitiosa videntur: sensus enim negationem οὐ minime patitur; etenim si aliquid ἀτιμάζομεν, id facimus ὡς οὐ δέον αἰσθ., sin autem aliquid οὐκ ἀτιμάζομεν, id facimus ὡς δέον αἰσθ. sive ὡς οὐ δέον μὴ αἰσθ.. Sine causa Richards (Class. Rev. 1893) pro δέον

---

[1]) Sine causa Ast pro καταδεχόμενος requirebat παραδεχόμενος.

C requirit δέοι. || Recte, ni fallor, Herwerd. (Mn. 1883) verba τοὺς φύλακας delenda censuit; cf. ex. gr. 395 D οὐ δὴ ἐπιτρέψομεν, ὧν φαμεν κήδεσθαι καὶ δεῖν αὐτοὺς κτλ.

403 B Sec. Campb. Par. A^{I} exhibet ὡς ἔοικενο | μοθετῆς εἷς, A^{II} ὡς ἔοικενδνο ¦ μοθετῆς εἷς. Vides quot errores Par. A^{I} haplographia commiserit. Mox Herwerd. (Mn. 1883) ci. ὡς πατὴρ ὑέος aut ὥσπερ <πατὴρ> ὑέος, quae ingeniosa sane est c^{a}, sed plane inutilis et Platonis sententiam minuens. Paulo post Madvigius (errore procul dubio) ci. περὶ ὧν τις σπουδάζοι; poterat in mentem venire περὶ ὃν κτλ (coll. 405 A), at non est causa cur vulgatam tentemus. V^{am} L σπουδάζει recte receperunt Ast et Richards (Class. Rev. 1893), quia futurum (νομοθετήσεις), non praeteritum praecedat. Male Stallbaumius (1858) δόξῃ pro δόξει suasit. — Mox Herwerdenus (Mn. 1891) ci. μαργότερα τούτῳ (V. L.) ξυγγίγνεσθαι pro μακρότερα τούτων ξ., male; primum illud exquisitum τούτων [1]), quo constitutus modus indicatur, perit, deinde vis comparativi μαργότερα absurde declarat licitum esse μάργως ξυγγίγνεσθαι dum *modus servetur in rebus*. Non infitior magis usitatum fuisse περαιτέρω, sed per se spectatum μακρότερα ferri
C potest. || Mire Richards (Class. Rev. 1893) dixit „si ὑφέξοντα sanum pro ὑπέχειν, tum fortasse lege <ὡς> ψόγον κτλ." In errorem ductus esse videtur loco specie non dissimili in 426 C ὡς ἀποθανουμένους κτλ, nam dicere eum oportuerat „si ὑφέξοντα non sanum, tum corrige ὑφέξειν." Accidit nonnunquam ut infinitivi in -ειν exeuntes in -εν librariorum culpa corripiantur, deinde a doctis(?) correctoribus in participia mutentur. Vulgata
E tamen defendi potest. || Astii c^{a} μακρολογοῖμεν nobis non opus est, licet in Par. A littera ῶ in litura sit.

404 A Rectissime Herwerd. (Mn. 1883) legendum censet οὗτοι [οἱ ἀσκηταί]. Ut supra Plato τούτοις dixit pro τούτοις τοῖς ἀθληταῖς, sic hic οὗτοι posuit pro οὗτοι οἱ ἀσκηταί. Paulo ante lege μεγάλα
B [καὶ σφόδρα]. || Male Schn. Herm. Bait. Camp. c. Par^{o} A ἁπλῆς ante μουσικῆς omiserunt. Cum hic locus infra (E ἡ δ' ἁπλότης κατὰ μὲν μουσικὴν et 410 A τῇ ἁπλῇ ἐκείνῃ μουσικῇ) respiciatur, aegre illa voce carere possumus. In Par. A excidit ἁπλῆς

---

[1]) *Τούτων* exquisite dictum est pro *τούτου* sicut 394 D *πλείω ἔτι τούτων*.

propter homoeoteleuton. Vocabula *βελτίστη* (i. e. *ἁπλῇ*) et *ἁπλῆς* inter se respondent. Si pro *διῆμεν* Plato *ἐπῃνοῦμεν* vel simile quid scripserat, *ἁπλῆς* abesse poterat. Sequentia alii aliter explicant prout interpungunt. Mihi nulla interpretatio placuit, itaque legendum puto *ἁπλῇ που ἡ* (pro *καὶ*) *ἐπιεικὴς γυμν. κτλ.* Cum Glauco non intelligeret quomodo optima gymnastica cognata esset simplici musicae h. e. et ipsa simplex esset, Socrates id illi explicat. Male Campb. pro subiecto habuit praegressa *ἡ βελτίστη γυμναστική*, quia tum scriptum oportuerat *ἁπλῇ π. κ. ἐ.* <*τις*> *γυμναστικὴ κτλ.* || Cobeto verba *ἐν Ἑλλησπόντῳ* eicienti novissimis editt. obtemperandum fuerat. Nihil refert utrum *ἐν Ἑλλησπόντῳ* an *ἐν Αἰγύπτῳ* sint, sed utrum *ἐπὶ θαλάττῃ* necne. Praeterea *ἐπί*, non *ἐν* opus fuerat. Mox recte Cobetus (nota ms.) ci. *σώματος* pro *σώματι* coll. D. — Vulgata *καὶ ὀρθῶς γε, ἔφη, ἴσασί τε καὶ ἀπέχονται* corrupta est, cum illud *γε* iam significet *ἴσασι*. Itaque legendum puto [*ἴσασί τε καὶ*] *ἀπέχονται.* || Non male Stallb. pro *Συρακ. δὲ* reposuit *Σ. δή*. Verba *εἴπερ σοι ταῦτα δοκεῖ ὀρθῶς ἔχειν* emendationem illam flagitant. Illud *αἰνεῖς* pro *ἐπαινεῖς* poeticum est, itaque haec ex aliquo poeta comico desumpta esse videntur Cobeto (Mn. N. S. III p. 343); pauci codd. deterrimi *ἐπαινεῖς* exhibent. — R. Ausfeld (Geneth. Gotting. 1888) verba *ψέγεις ἄρα ...... παντάπασι μὲν οὖν* delenda censuit, pessime, ut iam ad 373 A demonstravi. Socratis verba infra ab Adimanto respiciuntur: (420 A) *ὥστε οὐδ'.... ἐξέσται αὐτοῖς* (= *φύλαξιν*).... *ἑταίραις διδόναι.* De athletarum a venere abstinentia cf. Legg. 840 A *οὔτε τινὸς πώποτε γυναικὸς ἥψατο κτλ.*

Optime Cobetus (Mn. 1874 p. 280) pro *δικανικὴ* reposuit *δικαστικὴ* coll. sequentibus *τῆς δὲ κακῆς τε καὶ αἰσχρᾶς παιδείας* (respicit Plato procul dubio suos cives)..... *ἢ τὸ δεῖσθαι ἰατρῶν καὶ δικαστῶν ἄκρων*. Illud *σεμνύνονται* (i. e. superbiunt) et *μηδὲν δεῖσθαι νυστάζοντος δικαστοῦ* luculenter indicat a Platone eosdem iudices notari qui in Aristophanis Vespis perstringantur. Saepius vocem *δικαστικὴν* a librariis male mulcatam esse Cobetus l.l. ostendit. Verbis *ὅταν δὴ καὶ ἐλεύθεροι πολλοὶ..... περὶ αὐτὰ σπουδάζωσιν* respondent in 410 A *οἱ δὲ δὴ νέοι.... εὐλαβήσονταί σοι δικαστικῆς εἰς χρείαν ἰέναι.* || Astii et Faehsii c^am^ [*καὶ*]

ἀπορίᾳ prob. Stallb.(1858) Bait. Campb. (dub.), non male, modo
cum cod. Monac. οἰκείου legas. Schneider vulgatam defendit
καὶ per „idque" vertens, at τὸ ἐπακτῷ δικαίῳ χρῆσθαι non nude
positum est pro causam apud iudices dicendo, sed illa verba
significant hominem incontinentiae atque intemperantiae dedi-
tum iustitiam suique dominationem amittere, itaque alienae
iustitiae et dominatus indigere, quod οἰκείου δικαίου ἄπορος sit.
Hermanni c^am^ (καὶ ἀπορία οἰκείων) prob. Schmelzer, male: causa
τοῦ ἐπακτῷ τ. δ. χρῆσθαι est ipsa ἀπορία, itaque absurdum est
causam cum effectu adaequare. Madvigii c^a^ χρῆσθαι <δικαίων>
ἀπορίᾳ οἰκείων parum elegans est. Cum autem optimi codd.
οἰκείων h. e. οἰκείων τῶν δικαίων exhibeant nec τὰ δίκαια idem
significare possint ac τὸ δίκαιον (sicut τὰ καλὰ a τῷ καλῷ dif-
ferunt), nullus dubito quin tria illa vocabula καὶ ἀπορίᾳ οἰκείων
e mg. irrepserint et interpolator ad οἰκείων mente addi voluerit
κριτῶν. Futile est interpretamentum; quis enim nescit τὸ χρῆσθαι
C ἐπακτῷ τινι effici ἀπορίᾳ οἰκείου? || Par. A et cod. Malatest.
λυγιζόμενος pro λογιζ. tradunt. Mox Herwerdenus (Mn. 1891)
postulat ὑποσχεῖν pro παρασχεῖν, sine causa: ut dicitur παρέχειν
γέλωτα et πάσχειν γελοῖα, sic optime dici potest παρέχειν δίκην
et πάσχειν τὰ δίκαια. Verba ὥστε..... δίκην fortasse insiticia sunt.
Recte Stephanus V. L. περιπεσόντων probavit, non enim solent
D morbi anniversarii ἐπιπίπτειν, ἐπισκήπτειν, *irruere*. || Recte Par[1] A
ἐμπιμπλαμένους pro ἐμπιπλαμένους multi editt. receperunt; utinam
ubique probam formam pro corrupta substituere auderent! —
Putat Fr. Poschenrieder „die Platon. dialoge in ihrem ver-
hältnisse zu den Hippokratischen schriften, Landshut. Progr.
abhandl. der Studienanstalt Metten, 1882" verbis φύσας τε καὶ
κατάρρους respectum Hippocratis librum περὶ φυσῶν (i. e. de
E flatibus). || Recte fere omnes editt. statuunt Platonem memo-
riae lapsu Eurypyli nomen huc intulisse. An vero verba οὐδὲ
Πατρόκλῳ τῷ ἰωμένῳ ἐπετίμησαν genuina sint valde cum Astio
dubito. Primum aut legendum [Πατρ.] τῷ ἰωμένῳ aut Πατρ. [τῷ]
ἰωμένῳ, deinde ἐπετίμησαν languet post ἐμέμψαντο, tum Eurypyli
curatio a Patroclo οὐδὲν ἄτοπον habebat neque ab Aesculapii
filiis, qui ipsi hac sanandi ratione utebantur (cf. 408 A ὅτι καὶ
τῷ Μενέλεῳ κτλ), vituperari poterat, postremo modum curationis

a Platone additum oportuerat. Delenda igitur censeo verba *οὐδὲ Πατρ. κτλ*, sed servandum Eurypyli nomen ab Astio temere sollicitatum.

A Fortasse c. uno cod. legendum <οἱ> *Ἀσκληπιάδαι* sive
B *Ἀσκληπιάδαι.* || Malim *ἔπειθ' ὕστερον ἄλλους κτλ.* Videtur in archetypo *ἄλλους* primum excidisse, deinde in malam sedem insertum fuisse. De dicendi figura quae *σχῆμα ἐκ παραλλήλου* dicta est, vid. Schanzium in ipsius Comm. Plat. Novis (1871)
D p. 12. || Optimorum codd. lect. *μικρὰν* (pro *μακρὰν*) *δίαιταν* prob. Bkk. Schn. Bait., male: opifices breve tempus praescripta diaeta uti non recusare demonstrant verba in E in. *καὶ χαίρειν εἰπὼν τῷ τοιούτῳ ἰατρῷ εἰς τὴν εἰωθυῖαν δίαιταν ἐμβὰς κτλ.*

A Phocylidis versus erat (Bergk. I fr. 10 p. 359) *δίζησθαι βιοτήν, ἀρετὴν δ' ὅταν ᾖ βίος ἀσκεῖν*, sec. Schneiderum (Neue Jbb. f. Phil. und Paedag. Archiv 18 p. 508) autem *δίζησθαι*
B *βιοτήν, ἀρετὴν δ' ὅταν ᾖ βίος ἤδη.* || Non male Groen v. Prinsterer (Pros. Plat.) ci. *ἢ* <*ἡ*> *νοσοτροφία κτλ*, itaque verisimile est partic. disiunctivam *ἢ* haplographia in fere omnibus codd. excidisse. E paucis codd. recipe *παρακέλευσμα* pro *παρακέλευμα.* — In Par° A verba *σχεδόν γέ τι..... σώματος* Socrati tribuuntur, contra rationem. Stallbaumius (1829) omnia inde a *ναὶ μὰ τὸν Δία* usque ad *οὐκοῦν* (in § C) Glauconi tribuit deletis (c. Ven. *Π*) verbis *εἰκός γ', ἔφη*, *male*, nam verba *τὸ δὲ δὴ μέγιστον* unice Socratem decent. Recte igitur Baiteri distributionem *Glauc. Ναὶ μὰ τὸν..... δύσκολος. Socr. Τὸ δὲ δὴ.... σώματος. Glauc. Εἰκός κτλ* receperunt Schneid. Stallb. (1850) [1]) Herm. Schmelz. Campbell. — Post vehementem Glauconis affirmationem (*ναὶ μὰ τὸν Δία κτλ*) iterato *γε* non opus est, itaque corrigendum censeo aut *σχεδόν* [*γέ*] *τι* (aliquot codd. c. Galeno *σχεδόν τί γε* tradunt) aut *ἡ* [*ΓΕ*] *ΠΕραιτέρω κτλ.* — Verba *ἐν πόλει*, quae Galenus post *ἀρχὰς* habet, mihi spuria videntur et misere languent: quis enim *extra urbem πορευομένας ἀρχὰς* voca-
E bat *ἑδραίους*? Fortasse scribendum *καθεστώσῃ* pro *καθεστηκυίᾳ* coll. nota dictione *ἡ καθεστῶσα ἡλικία*; cf. Rep. 428 E *προεστῶτι*, 452 B *ἐν τῷ παρεστῶτι*, Criton. 43 B *τῇ παρεστώσῃ ξυμφορᾷ*,

---

[1]) Stallb. (1858) etiam verba *καὶ γὰρ.... δύσκολος* Socrati tribuit.

alia, quae satis ostendunt Platonem forma -ἑστώς, non -ἑστηκώς in compositis verbi ἑστάναι uti solitum fuisse. — Variam αὑτῷ pro αὐτῷ receperunt Bkk. Herm. Stallb. (1858) Bait Campb., recte; non enim opinor licet hic — alia ratio est 427 A ἀνωφελῆ — λυσιτελῆ pro accusat. plur. neut. habere. — Vulgatam δῆλον, ἦν δ' ἐγώ · καὶ κτλ recte omnes editt. (exceptis [1]) Bkk. Ast. Schneid. Stallb. 1858) servarunt. Saupii c^a^ δῆλοι, ἦν δ' ἐγώ, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ ὅτι τοιοῦτος ἦν vix defendi [2]) potest loco e Critone (44 D) allato. Incidit mihi aliquando suspicio verba ὅτι τοιοῦτος ἦν in mg. adscripta esse ad δῆλον. Madvigii c^a^ inelegans est. Richards denique (Class. Rev. 1893) transposuit δῆλον, ἦν δ' ἐγώ, ὅτι τοιοῦτος ἦν· καὶ οἱ παῖδες κτλ.

408 B Herwerdeno (Mn. 1883) corrigenti νοσώδεις δὲ φύσει τε καὶ ἀκολασίᾳ paucos assensuros esse puto, cum transitio a numero sing. (νοσώδη) ad pluralem (αὐτοῖς, sic recte Herm. Bait. Campb.) nihil insoliti habeat; cf. ex. gr. 411 C ἀκρόχολοι οὖν ἀντὶ θυμοειδοῦς γεγενῆνται. Optime vero idem vir d. (l. l.) in verbis οὐδὲ θεραπευτέον αὐτοὺς futile interpretamentum agnovit. — Mox recte Herm. Bait. Campb. τραγῳδιοποιοὶ c. uno Vind. Φ ediderunt. Sexcenties (iam in Voll. Herculan.) vox a librariis corrupta est, vel apud poetas, ex. gr. Arist. Thesm. 30. Semper τραγῳδιο- et κωμῳδιοποιὸς scribendum est, sed sine ι vocabula cognata τραγῳδο- et κωμῳδοδιδάσκαλος, quia ὁ τραγῳδοδιδάσκαλος est ὁ τραγῳδοὺς διδάσκων, verum ὁ τραγῳδιοποιὸς est ὁ τραγῳδίας

C ποιῶν. || Cum paucis deterr. codd. legendum πειθόμεθα (sic Bkk. Ast) pro πειθόμεθα, quia φήσομεν sequitur. In § D in praestat cum maxima codd. parte μάλιστα pro μάλα scribere.

409 A Par^i^ A lect. κρίνειν prob. Schn. Herm. Bait. Campbell. Parum refert utrum scribamus. Richards (Class. Rev. 1893)

D mavult κρινεῖν. || Mire Richards (l. l.) ci. παιδευομένη pro παιδευομένης. In § E corrigendum puto κατὰ <τὴν> πόλιν, vide dicta ad 412 C.

410 A Recte Astius c. Stobaeo dedit κατὰ <τὸ> σῶμα; praecedit

---

[1]) Interpolatos codd. secuti sunt.

[2]) Subiectum enim sententiae verbo ὅτι incipientis idem esse solet quod sententiae primariae.

εὐφυεῖς τὰ σώματα. Idem mox cum eodem κακοφυεῖς <τε> καὶ ἀνιάτους, male, nam vertendum est „et omnino insanabiles." In proximis Richards (Class. Rev. 1893) iniuria αὐτAI pro αὐτOI (ἀποκτ.) requirit: scriptor constructione ad synesin usus est. In § ult. transpone ταὐτὰ ταῦτα ἴχνη, de quo mendorum genere vide dicta ad 406 B (ἄλλους ὕστερον πολλούς). Verba ὁ μουσικὸς (Campbell vertit „our student of music") mihi insiticia videntur, quia non de musicorum educatione sermo est, sed de custodum. Subiectum verbi αἱρήσει est ὁ νέος. — Bene Astius e paucis codd. et Galeno recepit γε ante μήν, cum Galeni lectiones minime spernendae sint. Hoc loco γε μὴν argumentationi aptius est quam simplex μήν. In Politia usus τοῦ γε μήν valde restrictus est. Galenus ἐκεῖν' ἐπεγείρων exhibet, at vide in 411 D ἐγειρόμενον. Hermannum e Galeno μεταχειρίζονται pro μεταχειριεῖται reponentem recte secutus est C Schmelzer, nam vulgata invenustam tautologiam gignit. || Optime Madvigius (prob. Baitero) correxit καθίστασαν. Sequens ἵνα mendum peperisse videtur. Astius ci. θεραπεύωνται, male, quia οἱ καθιστάντες significat „qui instituerunt." Fortasse legendum est τίνος δὴ pro τίνος δέ. Δὴ est mirantis, ut supra πῶς δή; || Editores qui Par[1] A auctoritatem secuti ἂν post μαλακώτερον omiserunt, post ἔχοι φύσις comma posuerunt. Sine necessitate Astius ci. δεῖν δέ γ' ἔφαμεν. Praesens bene se habet, quia iam ante (375 C) constituerant φύλακι opus esse utraque hac natura.

Iure Cobetus delens verba καὶ καταχεῖν Heusdii c[am] καταντλεῖν probavit, cum in vulgata duae imagines contorte et ridicule mixtae sint. E sequentibus ὅταν δ' ἐπιχέων μὴ ἀνίῃ, ἀλλὰ κήλῃ lucide patet καταυλεῖν a Platone scribi non potuisse, cum τὸ κήλειν (quod idem est ac τὸ καταυλεῖν) noxium sit, non τὸ μετρίως καταντλεῖν. Fortasse tamen καταντλεῖν (coll. 344 D, Lys. 204 D) iusto gravius est, itaque καταχεῖν (ut ap. Lucian. Icarom. 5) genuinum, sed καταυλεῖν glossema est (videntur saltem Plutarch. II p. 713 A et Themist. Or. 22 p. 265 B καταχεῖν legisse). De verbis διὰ τῶν ὤτων ὥσπερ [διὰ dele] χώνης cf. Arist. Thesm. 18 δίκην δὲ χοάνης ὦτα διετετρήνατο et Ed. Hillerum in Fleck. B Jbb. 1874 p. 173 sq. „zu Aristoph. und Plato." Lege νυνδή. ||

Morgensternii c^{am} *ἐπιχέων* (Demetrius § 51 *καταχέων* tradidit) prob. Herwerd. (Mn. 1883), recte, itaque inchoata imago continuatur. Quae Richards (Class. Rev. 1893) excogitavit (*ὅταν δὲ παρέχων μὴ ἀνίῃ, ἀλλὰ διατελῇ, τὸ κτλ*) valde frigent. Doctissimo Bywatero (Journ. of Philol. 1881) delenti *καὶ λείβει* nemo,
C opinor, assensurus est: non redolet vox interpretatorem. || Herwerdenus (Mn. 1883) scribit se exspectasse *ῥιπιζόμενον* pro *ἐρεθιζόμενον*, textum autem mutare refugit. Valde ingeniosa est illa c^{a} necnon probanda. — Ast Bkk. Stallb.(1858) Schmelz. ex Veneto *Π ἀκράχολοι* (sic et scholiasta) scribunt, quod probandum, cum forma Ionica sit *ἀκρήχολος*. Mox recte Ast Bkk. Bait. *ἔμπλεῳ* ediderunt. Lege *ἐμπίμπλαται*, vid. dicta ad 405 D. Pro *τί δαί*; (*ἐπειδὰν κτλ*) Astius Bait. Heller (Cur. crit. p. 48)
D Campb. recte *τί δέ* ediderunt; vide ad 343 A. || Sec. Campb.
E Par. A et Ven. *Π* praebent *οὔτε* (non *οὐ*) *ζητήματος*. || Verbum *διαπράττεται* diu viros dd. exercuit. Verum vidit Herm. (prob. unis Madvigio Bait.) molestam vocem expungens. Hermanni c^{am} spernentes alii alia excogitarunt. R. J. Lambrechts (De Platonis sententia de animi libertate. 1858) ci. *θηρίον τὰ πάντα διαπράττεται* (coll. Gorg. 451 D); Bywater (Journ. of Philol. 1881) *πρὸς* delevit; Chandler (Miscellaneous emendations and suggestions) ci. *προσδιαπράττεται πάντα*!!; Madvig denique ci. *διατάττεται* (quae est V. L.). —. Mox Herwerdenus (Mn. 189[illegible] p. 111) *ἀχαριτίας* poscit. Legendum puto *ἐπὶ τό* <*τε*> *θυμοειδές* [1]) et *ἐπὶ ψυχήν* <*τε*> *καί*. Optimorum codd. lect. *εἰ μὴ εἰ πάρεργον* recte receperunt Herm. Bait. Campb.

412 A V^{am} L <*τοῦ*> *τοιούτου τινὸς* receperunt Schn. Herm. Stallb. (1858) Baiter Campb., male: articulus (ex dittographia natus)
C hic ferri nequit. || Lege *φυλακικωτάτους* <*τῆς*> *πόλεως*. *Ἡ πόλις*
D est urbs, quam condunt, *πόλις* autem est quaelibet urbs. || Fortasse corrigendum *μάλιστα τοῦ* (pro *τούτου*) *ὃ τυγχάνοι φιλῶν* coll. 433 B, 442 C, 462 B in. *ἢ μεῖζον ἀγαθὸν τοῦ ὃ ἂν κτλ.* — Recte Herm. (prob. Baitero Schmelz. Campb.) verba *ὅταν μάλιστα* (quae Baiter e superioribus (*τοῦτ*)*ΟΓΑΝ ΜΑΛΙϹΤΑ* orta esse suspicatur) expunxit: pronomini relativo nullus locus

---

[1]) *Sive ἐπὶ τὸ θυμ.* <*τε*> *καὶ τὸ κτλ.*

(quamobrem et J. Richteri — Fleck. Jbb. 1867 — καὶ ὅθεν μάλιστα coniectura improbanda est) neque οἴηται, sed οἴοιτο optim. codd. lectio est. Stobaei lectio ὅτι μάλιστα correctio esse videtur. || Optime Cobetus participium ἐπιλανθανόμενοι, quod frigide παρέλκει, eiecit. Heller (Fleck. Jbb. 1875 bd. 111) autem acute suspicatus iam hic tres illos ἐκβολῆς modos, qui infra (413 A κλαπέντες ἢ γοητευθέντες κτλ) enumerantur, respici ci. <μήτε> ἐπιλανθανόμενοι. At verisimilius est Platonem scripsisse <μήτε κλεπτόμενοι> ἐκβάλλουσιν, quibus verbis infra inverso ordine respondent κλαπέντες ἢ κτλ. Itaque ἐπιλανθανόμενοι (coll. 413 B in.) glossa esse videtur vocis κλεπτόμενοι.

Recte fere omnes editt. recentes (prob. Hellero Cur. Crit. p. 40) τί δαί servarunt. Astio verba ἢ οὐ τὸ τὰ ὄντα δοξάζειν ἀληθεύειν expungenti plane assentior, quod argumentationem turbant. In § in. (ubi de δόξῃ ἀληθεῖ ut de re nota mentio fit) non quid esset ἀληθὴς δόξα ignorare se Glauco dixerat, sed
B quid ἀκουσίως significaret. || Corrigendum esse arbitror ἐπιλαθομένους. Etsi optimi codd. τοὺς μὴν γοητευθέντας (omisso γε post τούς) exhibent, vocula aegre caremus. Vid. 465 B ult. τά γε μὴν κτλ. Et 410 B γε excidisse videtur, item 443 A. || Recte plerique editt. τοῦ παρ' αὐτοῖς (pro αὑτοῖς) δόγματος ediderunt. Verba τοῦτο ὡς ποιητέον [1]...... εἶναι delenda censuit Gaisford (Stob. Flor. 43, 152) et Cobetus („Plato iam bis multo melioribus verbis dixerat idem 412 D E"), non reputantes sic sententiam nescioquid obscuri habere. Iniuria Cobetus illis verbis offensus est, infra in § E οἷος δὴ ἂν ὢν κτλ idem iterum dicitur. Itaque recte editt. non paruerunt probantibus Hellero (Cur. Crit. p. 23) et Meinekio (Stob. Flor. l. l.). Quae autem verba post εἶναι optimi codd. addunt (αὐτοῖς ποιεῖν), male soli Herm. et Bait. receperunt: est foedum scholion. Mire Herm. αὐτοὺς ποιεῖν
D coniecit (probante Schmelzero). || Editores praeter Stallbaumium e fere omnibus codd. τούτοις γοητείας pro τοῦ τῆς γ. optime receperunt. Herwerdeno sequens θεατέον circumscribenti assentior: aut interpretamentum est ad proximum τηρητέον aut ex
E θετέον (V. L.), quo aliquis ποιητέον explicare voluit, ortum est. ||

[1]) Ven. Ξ exhib. ὡς ποιητέον τοῦτο.

Optime Hirschigius (ed. Gorg. 1873) correxit *οἷος δὴ* [*ἂν*] *ὢν* ...... <*ἂν* (V. L.)> *εἴη*. Prius *AN* ex *ΔH* dittographia natum est. Simul corrige <*τῇ*> *πόλει* et mox *καὶ* <*ἐν*> (i. e. *κἀν*) *νεανίσκοις*. Dici potest *ἐν παισί τε καὶ νεανίσκοις καὶ ἀνδράσι* (*ἐν* ante *ἀνδράσι* om. Stobaeus), non id quod vulgatur.

414 A Richards (Class. Rev. 1893) probe intelligens vulgatam contortum sensum praebere cum Benedicto ci. *λαγχάνοντι* pro *λαγχάνοντα*. At sic nil lucramur. Corrigendum est *καὶ τιμὰς δοτέον* [*καὶ*] *ζῶντι καὶ τελευτήσαντι τάφων τε* ..... [*λαγχάνοντα*]. Me offendit minus casuum mutatio quam membrorum inaequa-
B litas. || Bait. et Campb. male *οὓς δὴ νῦν* et paulo post *ὧν δὴ νῦν* servarunt. Utrobique c. multis codd. Bkk. et Schneider restituendum esse *νυνδὴ* (i. e. *ἄρτι*) recte censuerunt. Sexcenties (in codd.) adverbium *νυνδὴ* librarii modo mutilant *δὴ* omittendo modo invertunt. Transponendum puto *γενναῖόν ἕν τι*
C *κτλ*. || Herwerd. (Mn. 1883) ci. *οὐδ' οἶδ' ἂν εἰ γενόμενον* elegantissime: notum est pro *οὐκ οἶδα εἰ ἂν* volgo dici *οὐκ οἶδ' ἂν*
D *εἰ* sive *οὐκ ἂν οἶδ' εἰ* (cf. Tim. 26 B). || Mox idem vir doctus (l.l.) ci. *ἢ* <*ὁ*>*ποίοις λόγοις*, quo non opus. — Recte Richards (Class. Rev. 1893) colon post *ἐρῶ* sustulit ut coordinarentur *ἐρῶ* et *ἐπιχειρήσω*; cf. supra *τίς ἂν οὖν ἡμῖν* .... *μηχανὴ γένοιτο* .... *πεῖσαι*. In § ult. dele *δημιουργουμένη* [1]), quod post *πλαττόμενοι* abundat. Paulo ante recte Herwerdenus (Mn. 1883) [*ὑπὸ*] *γῆς ἐντὸς* aut *ὑπὸ γῆς* [*ἐντός*] legendum censuit. Prius mihi arridet.
E Vide simile interpretamentum in 427 C. || Optime Astius (prob. Stallb. Bait.) *καὶ* post *ἦσαν* delevit. Male Herm. (et Schmelzer) *ὡς* pro *καὶ* substituit. Campbell acriter *καὶ* defendit vertens „and when they were ready, even then the Earth sent them fort.'

415 A Verba *οἱ ἐν τῇ πόλει*, quae abesse malo, sunt vocativus. Mox lege [*ὡς*] *φήσομεν*, cf. ex. gr. 366 A *ἀλλ' ὦ φίλε φήσει λογι-*
B *ζόμενος κτλ*, 455 B, 479 A, alia. || Pro *ἐξ ἀργύρου* (sic *recte* Ast c. aliquot codd.) male recentes omnes editt. (ne Stallb. 1858 quidem excepto) ediderunt *ἐξ ἀργυροῦ*. Etiam in § C optimorum codd. lectio *ὁ σίδηρος ἢ ὁ χαλκὸς φυλάξῃ* a librariis corrupta est. Praegressum *χρυσοῦ* librarios in errorem induxit. Velim

1) Codd. praeterea praebent *δημιουργούμενα*, — *μένου*, — *μενοι*.

viri docti secum reputent utrum sit pulcrius enuntiatum ἐξ ἀργύρου (i. e. ἐξ ἀργυροῦ γένους) χρυσοῦν ἔκγονον γεννηθείη ἂν an ἐξ ἀργυροῦ ἐκγόνου χρυσοῦν ἔκγονον (nam qui putant
C ad ἀργυροῦ mente γένους suppleri posse egregie falluntur). || Corrige φύῃ. In proximis vereor ut Richards[1] (Class. Rev. 1893) c[a] τιμήσαντες <κατ' ἀξίαν> ἀνάξουσι vel (dub.) <ἀντι>τιμήσαντες ἄν. necessaria sit. Τιμᾶν hic significat „in pretio habere", sicut saepe τιμὴ valet „pretium". Campbell vertit „having estimated their values", paulo ante τὴν.... τιμὴν interpretatus „office or occupation." Aoristo διαφθαρῆναι offendi nos non oportet: post χρῆν, χρησμός, λόγιον (responsum) aoristum usitatum esse docuit Madvig in Advers. Criticis conferens v. c. Thucyd. III 96, Arist. Vesp. 160. In § D in. scribe μεντἄν.

Non male Herwerd. (Mn. 1883) verba διαφέρειν ἐκείνου delevit. Totus hic locus interpolatus est. In sequentibus dele verba καὶ οὕτω, quae adiecisse aliquis videtur non intelligens post τοιοῦτος saepe ὥστε sequi. — Madvigio proximum κακουργεῖν eliminanti optime assensi sunt soli Cobetus et Herwerdenus, licet contra dixerint J. Vahlen (Hermes 1876), Liebhold (Fleck. Jbb. 1888 bd. 137), Richards (Class. Rev. 1893, dub. coniciens κακουργοῦντας) putantes scilicet nonnunquam ἐπ' ἀγαθῷ τὸ ἐπιχειρεῖν τινι fieri. In 517 C corrigendum puto ἐπιχειρεῖν [μίγνυσθαι]. Paulo ante lege αὐτοὺς [τοὺς κύνας]. || Stephanus (prob. Astio) requirebat τοιοῦτόν <τι>, optime; praestat autem corrigere <τὸ> τοιοῦτον ἡμῖν κτλ; vid. dicta ad 331 C. Parum venuste J. Richter (Fleck. Jbb. 1867) ci. μὴ τοιοῦτοι.... ποιηθῶσι. Vulgata se optime habet. Astium παρεσκ. ἂν εἶμεν pro π. ἀ. εἶεν requirentem recte Schneider refutavit. || Optime Cobetus correxit ἥτις μήτε τοῦ (pro τοὺς): primum Attice παύειν c. participio construi solet, deinde in vulgata pron. αὐτοὺς abundat (quod iam Astius sentiens αὐτούς τε κακουργεῖν μὴ ἐπαροῖ coniecerat). Par. A exhibet ἐπάρῃ i. e. ἐπαρεῖ. Recte Bkk. et Cobet e paucis codd. παύσει et ἐπαρεῖ scribunt. Stobaei lect. ἀναγκάσει pro εἶναι παύσοι lucide demonstrat in archetypo futurum (παύσει) adfuisse. Stobaeus exhibet ἐπαίρει. In eadem sententia Herm. et Stallb. (1858) Par[1] A lect. παρασκευάσασθαι

male probarunt; verisimile est eam lectionem dittographia
D ortam esse. || Herwerd. (Mn. 1883) post ἂν omissionem verbi
ἦ aegre ferens ci. ἢν μὴ (Stobaeus ἢν pro ἂν exhib.), quod
probandum — vide infra μηδενὶ εἶναι μηδὲν τοιοῦτον εἰς ὃ οὐ
πᾶς κτλ — propter elegantiam, non propter necessitatem, quia
εἴη et ἦ non semel ap. Platonem omittuntur. Vid. ex. gr. 371 A
ὧν ἂν αὐτοῖς χρεία. De verbis omissis vide Schanzii Comm. Plat.
Novas (1871). Facillime autem fieri potuit ut post ἀνάγκη vocula
ἦ haplographia interciderit, sicut etiam in 371 A ante Κενός
E littera *H* (= ἦ) excidisse alicui videri potest. || Verba χρυσοῦ
κτήσει post θνητοῦ delenda sunt, non modo quia abundant, sed
quia χρυσίον dicendum erat. — Dobraeus (Advers. 1830) Stephani
(*non* codd.) lectionem παρὰ (pro περὶ) τὸ τῶν πολλῶν non impro-
babat („mala ab auro fluxisse") egregie falsus. Audaci meta-
phora Plato in 417 in. illud aurum divinum νόμισμα appellans
custodum virtutes intelligi voluit.

417 A Doctissimus O. Apelt (Gymn. Jahresb. Weimar 1880 „Observat.
critic. in Platonis Dialogos") ci. ὑπὸ τὸν αὐτῶν ὄροφον προσιέναι
(„sub tecto suo recipere") coll. Xenoph. Anab. 4. 5. 5 οἱ πάλαι
ἥκοντες οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, *male* ni fallor,
quia tum post τὸ μεταχειρίζεσθαι καὶ ἅπτεσθαι tautologia nascitur.
Αὐτῶν iam Faehse (Syllog. lect. p. 176) coniecerat; in Par° A
αὐτῶν fuisse videtur ante lituram. In § B dele verba καὶ μᾶλλον,
vide dicta ad 396 D.

LIBER QUARTUS.

Pag.

Vulgata *καὶ ταῦτα δι' ἑαυτοὺς* iam a Stephano sollicitata fuit, iniuria: *δι' αὐτοὺς* significat „sua ipsorum gratia," nam custodes luxuria fruentes i. e. laxiorem vitam degentes degenerant i. e. sibi ipsi nocent, itaque cum leni risu haec dicta sunt; pronomen *ὧν* igitur ad *τούτους τοὺς ἄνδρας* relatum oportuerat. Astius vertens *sua ipsorum culpa* fallitur, nam custodum conditionem *νομοθέτης* (Socrates) constituerat (vide Schneiderum). Buttmannus (improbante Hellero Cur. crit. p. 23) ci. *δὴ αὐτοὺς ὧν κτλ*, Herwerdenus autem (Mn. 1891) suspicatus (in Monac. q

δι'

δι' inter versus est) in archetypo fuisse *ταῦτα αὐτοὺς ὧν* coniecit *ταῦτα αὐτοὺς δι' ὧν*, pessime; attende enim sensum: haud felices efficis hos viros, quum tamen ipsi sint qui, licet (= *μὲν*, ea enim est h. l. vis particularum *μὲν* — *δὲ*) civitatis domini sint, nihil boni ex ea percipiunt. — Vulgatam *οἷον* <*οἱ*> *ἄλλοι* Bekk. et Stallb. recte servarunt. Respiciuntur sive *ἄρχοντες* et custodes aliarum urbium (ut infra 420 A *ὥσπερ οἱ ἄλλοι*) sive reliqui cives, qui etiamsi non omnes divites sunt, possessiones acquirere non prohibentur (vide E. v. Voorthuysen De Platonis doctrina de communione bonorum etc. 1850 Ultraj.). Propter Schneiderum moneo participia *κεκτημένοι*, *οἰκοδομούμενοι* etc ad *ἄλλοι* referenda esse. Obiter corrige *νυνδὴ* i. e. *ἄρτι*. — Mox Badhamus (Phaedri praef.) ci. *ἐπίκουροι* [*μισθωτοὶ*], recte puto, cum Platonis aetate mercenarii vocarentur *ἐπίκουροι* s. *μισθωτοὶ* nec dubium sit quin Adimantus de mercenariis cogitet, non de sociis opem ferentibus civitati amicae.

420 A Cobetus (nota ms.) recte correxit *ἐπίσιτοι* pro *ἐπισίτιοι*, cf.
παράσιτος, ἄσιτος, εὔσιτος, κακόσιτος, φιλόσιτος. Verisimile est
ἐπίσιτος antiquius voc. esse quam *ἐπισίτιος*. Suidas *ἐπίσιτος*
explicat *ὁ τροφῆς χάριν ἐργαζόμενος* neque aliter scholiastes
Platonicus. Apud Pollucem 6. 123 occurrit inter scurrae (*κόλακος*)
epitheta etiam *κύων ἐπίσιτος* (sive *ἐπισίτιος*). E Cratete Athenaeus
(6. p. 247 E) citat haecce: *ποιμαίνει δ' ἐπίσιτον*. Hesychius in
voce *ἐπισίτιος* exhibet. — Non male Herwerdenus (Mn. 1883)
vocem *ἀναλίσκουσι* delendam censuit. Mox recte fere omnes
C editt. interpunxerunt *τί οὖν δὴ ἀπολογησόμεθα, φῄς;* || Parum
refert utrum ante *ὀλίγους* (c. Herm. Campb.) interpungamus
annon (sic melius Schneid. Bait. Herwerd. Mn. 1891), quia
omnino necesse est *ὀλίγους*, cui *ὅλην* oppositum sit, ad *τιθέντες*
referri. Verbum *ἀπολαβόντες* absolute adhibitum est ut in Gorg.
495 E ult. — Vocem *ἀνδριὰς* h. l. iam veteres (recte?) de figura
picta, non de signo intellexerunt (cf. Antiattic. Bkk. p. 82. 11
ἀνδριάς· καὶ ἐπὶ γραφῇ. Πλάτων Πολιτείᾳ; Lex. rhet. Bkk. p. 211.
14 *ἀνδριάντα· τὸν χαλκοῦν ἢ τὸν λίθινον ἢ καὶ τὴν γραφήν*), item
Schaefer (Melet. p. 102). Plerique autem de statuis coloribus
exornandis cogitandum esse censuerunt, vide i. a. J. H. SCHU-
E BART in Fleck. Jbb. 1874 „Polychromie der antiken kunst." ||
Par^1 A lectionem *ἐπιδέξια* probarunt Ast Bkk. Herm. Stallb.
(1858) Bait. Campb. praeeunte Casaubono. Adverbium ad
κατακλίναντες pertinet.

421 A Verba *εἰ μὲν* (hoc *μὲν* in Vind. *Φ* punctis notatum, in Monac. *q*
omissum) *οὖν ἡμεῖς μὲν* corrupta esse iam multi lucide demonstrarunt, cum *εἰ* ferri nequeat nec verba *εἰ μὲν οὖν* elliptice
dici potuerint pro *εἰ μὲν οὖν ταῦθ' οὕτως ἔχει*. Astii c^{am} [*εἰ μὲν*]
ἡμεῖς μὲν οὖν κτλ (fieri enim potuit ut verba *ἡμεῖς μὲν οὖν* a
librario bis scripta aliquis correxerit in eum modum, quo nunc
vulgo editur) non improbarem, nisi verum mihi videretur
reperisse Herwerd. (Mn. 1883) valde ingeniose coniciens *ἡ*
(pro *εἰ*) *μὲν οὖν ἡμεῖς <λέγο>μεν, φύλακας κτλ*, qua c^{a} sequentia *ὁ δ' ἐκεῖνο λέγων* habent, cui respondeant. Nec sequentia
mendo carent; Astio *καὶ* ante *ὥσπερ* expungenti assentio,
quoniam sententia est haec: *ὁ δ' ἐκεῖνο* (sc. *οὐ προσήκουσαν
εὐδαιμονίαν πᾶσιν τοῖς πολίταις προσάπτειν δεῖν*) *λέγων οὐ γεωργοὺς*

γεωργοὺς οὐδὲ κεραμέας κεραμέας ποιεῖ (quod ex ποιοῦμεν mente supplendum), ἀλλά τινας ὥσπερ κτλ. Verba ἄλλο ἄν τι ἢ πόλιν λέγοι mihi spuria esse videntur et nota marginalis ad ἀλλ' οὐκ ἐν πόλει, post quae plane frigent, etiamsi liceret (quod sensus vetat) verba γεωργούς τινας ὥσπερ..... εὐδαίμονας pro scriptoris interpretatione vocis ἐκεῖνο habere. Madvigii c^am ἑστιάτορας, εὐδαιμον[ας] ἄλλο ἄν τι κτλ (sic Baiter) recte Richards (Class. Rev. 1893) refutavit, ipse (prave si quid video) coniciens εἰ [μὲν] οὖν ἡμεῖς..... λέγων ἀργούς (pro γεωργούς) τινας καὶ ὥσπερ...... εὐδαίμονας, ἄλλο δή (pro ἄν) τι ἢ πόλιν λέγει. Vox εὐδαίμονας respectu 420 D E non sine leni risu addita, quod non sentientes èt Ruhnkenius (nota ms. in ipsius Platonis exemplari Lugd. B. asservato) èt Wyttenbachius coniecerunt ἐστ. <καὶ (V. L.)>
C δαιτυμόνας. || Dubito an καλῶς ante οἰκιζομένης genuinum sit; meliorem certe sententiam nanciscemur, si οὕτω etiam cum
D οἰκιζομένης coniunxerimus. || Dele verba ὥστε καὶ κακοὺς γίγνεσθαι. Annotaverat aliquis in mg. ὥστε κακοὺς γίγνεσθαι, quasi non omnis διαφθορά homines et res vitiet. Illud καὶ (quod Campb. πάσῃ τέχνῃ explicare conatur) dittographia ortum est. — Mox corrigendum ἔτ' ἐθελήσειν, vide ad 391 A. Post pauca verbum παρέχεσθαι insolitam vim hic habet „sibi parandi," quamobrem Cobetus vocem delevit, Herwerd. autem (Mn. 1891) ci. πορίζεσθαι; posterius opinor probabilius est. Παρέχεσθαι significat „de suo praebere", „to produce by one's own inherent power"
E (Campb.), itaque huc minime quadrat. || Pro διδάξεται Cobetus, W. H. Thompson (Journ. of Phil. XII p. 184), K. G. P. Schwartz (Mn. 1885 p. 84) recte correxerunt διδάξει, licet J. Richter (Fleck. Jbb. 1867) et Campb. mordicus vulgatam defenderint, ille Menex. 238 B comparans, hic Arist. Nub. 783 (οὐκ ἂν διδαξαίμην σ' ἔτι), qui locus iam dudum multis (vid. Theod. Kockii Nub. ed.) mendosus visus est. In § ult. coll. D lege c. aliquot codd., Eusebio, Stobaeo <τὰ> ποῖα ταῦτα; articulus haplographia excidit.

A Optimis codd. ποιοῦντος (pro ἐμποιοῦντος sic Eus. Stob.) praebentibus Bkk. et Stallb. non obtemperarunt, recte, cf. 424 A, 444 C; at paulo ante iisdem codd. τε post τρυφὴν omittentibus
B male fere omnes editt. paruerunt, vide dicta ad 329 A. || Cum

C paucis codd. Ast (coll. 341 E) rectissime ἐπὶ τούτῳ legit. || Par° A πλέους exhibenti male recentes editt. obtemperarunt, vid. ad 330 A. Nihil ineptius cogitari potest quam in talibus scripturis Platoni inconstantiam tribuere. — Plerique codd. exh. τριπλασίοις αὐτῶν, quod non improbare videtur Heller Cur. Crit. p. 23; at αὐτῶν hic necessarium esse sicut αὐτὸς αὐτοῦ apud
E comparativos recte fere omnes editt. iudicarunt. || Verba ἑκάστη γὰρ αὐτῶν . . . . . . παιζόντων editt. alii aliter explicaverunt; quid ipse sentiam, id tantum dicam. E Suidae (s. v. πόλις) et Eustathii (ad Odyss. I p. 29, 13 sqq. ed. Lips.) verbis colligo fuisse εἶδός τι παιδιᾶς sive κυβείας (vid. Schol. Platon. πεττευτικῆς παιδιᾶς) appellatum πόλιν, in quo ludo ludentes tabula divisa in χώρας, quae πόλεις (quamobrem ludus vocabatur πόλεις παίζειν ; calculi sive ψῆφοι vocabantur κύνες) nominarentur, uti solitos esse, *itaque ludentibus dicere licitum fuisse* π ό λ ι ν *habere* π ό λ ε ι ς. Videtur inde παροιμία nata esse πόλεις παίζομεν, qua indicarent id, de quo confabularentur, non unum totum esse, sed constare e multis partibus homonymis. Ideo verba τὸ τῶν παιζόντων [1]) vertenda censeo „ut ludentes dicunt", non ut Ficinus [2]) fecit „ut more iocantium loquar", quia proverbium erat πόλεις παίζομεν, non πόλις εἰσὶ πόλεις πάμπολλαι. Ubicumque enim apud Platonem formula τὸ τῶν παιζόντων significat τὸ λεγόμενον, proverbium vel dictio proverbialis immutatis verbis addita est, cf. Rep. 573 C τὸ τῶν παιζόντων τοῦτο σὺ καὶ ἐμοὶ ἐρεῖς, Legg. 780 C ποιοῦν τὸν νομοθέτην, τὸ τῶν παιζόντων, εἰς πῦρ ξαίνειν κτλ. Quae si recte disputavi, iure probanda est Herwerdeni (Mn. 1883) verba ἀλλ' οὐ πόλις exsulare iubentis emendatio. Campbell duas explicationes dedit, quarum unam tantum utpote nondum prolatam memorabo: „may either mean (I) ‚as people jestingly say' in allusion to some saying οὐ πόλις ἀλλὰ πόλεις (or πολεῖς, the Epic plural of πολύς — ‚not a city but a many'), the exact application of which has not been preserved to us, or (II) ‚as in game' etc." — Post δύο

---

[1]) Nescio an hanc locutionem tractaverit E. Grünwald „Sprichwörter und sprichwörtl. Redensarten bei Plato. 1893."

[2]) Probantibus Schneidero et J. A. Stewart (Class. Rev. 1898 p. 359).

μὲν Venetus *Π* c. multis aliis codd. *γὰρ* addit (prob. Bkk. Schneid. Stallb. 1858), at omissa coniunctio orationem alacriorem reddit. Fere omnium codd. lectionem *ἀλλήλαις* prob. Herm. Bait. Campb., quod sane melius quam *ἀλλήλαιν* (forma mendosa pro *ἀλλήλοιν*).

A Unius cod. lect. *δοκεῖν* pro *εὐδοκιμεῖν* recte Ast et Stallb. servarunt. Etiam Platonis civitas *εὐδοκίμησιν* non spernet, modo merita sit. Videtur aliquis ad *δοκεῖν* annotasse *εὐδοκιμεῖν* (sc. *δοκεῖν*), deinde ut saepius factum est, genuina vox interpretamento pulsa esse. *Τὸ ὡς ἀληθῶς μεγίστην εἶναι* uni *τῷ τῷ δοκεῖν*
D *μ. εἶναι* opponi potest. || Legendum esse puto *πρὸς τοῦτο* (i. e. secundum id) [*ἕνα*] *πρὸς ἓν ἕκαστον ἔργον δεῖ κομίζειν* aut *πρὸς τοῦτο ἕνα πρὸς ἓν* [*ἕκαστον*] *ἔργον κτλ*, cum vulgata ridicule significet non licere plures uno ad unumquodque artificium *κομίζειν*, itaque ex. gr. unum tantum sutorem, unum agricolam etc. in Platonica civitate futurum esse. Mox recte Naber (Comm.
E Plat. I 1862) vocem *Ἀδείμαντε* expunxit, vid dicta ad 354 A. || Vulgata *καὶ γάμων κτλ* necessario corrupta est: (I°) opus erat <*τὴν*> *γάμων*, (II°) voc. *κτῆσιν* ad *γάμων* et *παιδοποιίας* mente suppleri nequit (Campb: „these genit. depends upon some word of more general meaning supplied from *κτῆσιν*), (III°) *ἡ κτῆσις ἡ τῶν γυναικῶν* significat [1]) *τὸ γαμεῖν*, itaque plane illa verba *καὶ γάμων* abundant. Has ob causas vulgatam non sanam puto et hunc in modum corrigendam: *τήν τε τῶν γυναικῶν κτῆσιν* [*καὶ γάμων*] *καὶ* <*τὰς*> *παιδοποιίας* [2]) *κτλ.*, cf. 449 C *περὶ γυναικῶν τε καὶ παίδων*, 450 C *ἡ κοινωνία ..... παίδων τε πέρι καὶ γυναικῶν*, quibus locis respiciuntur ea, quae nostro loco dixit. Richards (Class. Rev. 1893) pro *γάμων* requirebat *γάμους*, optime si non *ἡ τῶν γυν. κτῆσις* praecederet.

Optimi codd. exhibent *κοινὰ τὰ φίλων* (prob. Bkk. Herm. ceteris editt.), quod non minus ineptum quam Stallb[i] *κοινὰ τῶν φίλων*. Insiticia enim, si qua alia, sunt verba *τὰ φίλων*, cum manifesto Socrates dicat haec: *ταῦτα πάντα* (sc. *αἱ γυναῖκες*

---

[1]) Sic in 451 C in verbis *παίδων τε καὶ γυναικῶν κτῆσίς τε καὶ χρεία* vox *κτῆσις τὸ γαμεῖν* significat, at voc. *χρεία σημαίνει τὴν κοινωνίαν τῶν γυναικῶν*, cf. 466 C.

[2]) Acc. plur. nil insoliti habet. In 459 A *παιδοποιίαις* legitur.

κτλ) δεῖ κατὰ τὴν παροιμίαν (sc. *κοινὰ τὰ φίλων*, cf. Lysid. 207 C)
κοινὰ (sc. *πάντων τῶν πολιτῶν*, non *φίλων* tantum, cum *ἐχθροὶ*
in Platonica civitate non adsint) *ποιεῖσθαι*. Adscripserat aliquis
ad *κοινὰ* in mg. *τὰ φίλων*, deinde librarii verba in textum intu-
lerunt. V^{a} L *τῶν φίλων* est vulgatam emendare conantis. —
Herwerdeno (Mn. 1891) conicienti *κύκλος* <*ἐν ὕδατι*> assentiri
nequeo; etenim de rota (*τροχῷ*) s. de circulo, quo pueri ludunt,
cogitandum est. Recte Campb. „the word *αὐξανομένη* is not be
pressed into the comparison. A hoop or wheel, when once
started well, goes on smootly.". Coll. hoc loco, 425 A, 492 A,
aliis verisimile est Platonem etiam 423 B *non αὐξομένῃ*, sed
αὐξανομένῃ (sic Ven. *Π*) scripsisse, itaque in passivo forma
B *αὐξαν*— usum esse. || Iam Stobaeus *ἐπιφρονέουσ'* exhib. (Par. A
ἐπιφρονέουσιν), itaque rectissime Bkk. et Baiter (qui male *τὴν*
ad versum traxit) verba *ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπιφρονέουσ' ἄνθρωποι*
a verborum serie separarunt. De voc° *ἐπιφρονέουσ'* vid. ad
C 390 A. || Legendum puto aut *τῶν μεγίστων* <*μεταβολῶν*> aut
(quod mihi maxime arridet) *πολιτικῶν* <*μεταβολῶν*> [*νόμων*]
D *τῶν μεγ.* aut *πολ. νόμων* <*μεταβολῶν*> *τῶν μεγ.* || Par. A exhibet
αὐτὴ (*λανθάνει*) cum Stobaeo. Madvigio *ταύτῃ* *dubitanter* coni-
cienti unus Baiter obsecutus est, optime (cf. 425 A *εὐνομία*
διὰ τῆς μουσικῆς); iam sedes indicat *αὕτη* ab auctore proficisci
non potuisse (*παραδυομένη* sc. *εἰς τὴν πόλιν*, cuius *ἀκρόπολις*,
quod vocabulum in 560 B eodem sensu usurpatum est atque hic
φυλακτήριον, est *ἡ μουσική*) nec *τὴν τῶν μουσικῆς τρόπων μετα-*
βολὴν possumus *παρανομίαν* appellare. — Corrigendum arbitror
οὐδὲν γὰρ ἐργάζεται aut (quod mihi magis placet) *ἄλλο γέ τι* coll.
E 427 A. || Legendum censeo *νόμους καὶ πολιτείαν* coll. 427 A;
in archetypo scriptum erat *ΠΟΛΙΤΕΙᾹCΥΝ*, quod a librariis
mutatum in *ΠΟΛΙΤΕΙΑCCΥΝ*.
425 A Post *πάντα* haplographia *τὰ* ante *ποῖα* excidit. Venetus *Π*
B *κείνοις*, non *ἐκείνοις* exhibet. || Pro *ἃς πρέπει* Richards (Class.
Rev. 1893) ci. *οἷς πρέπει* (i. e. *παρ' οἷς πρέπει*), quasi non coram
omnibus τοὺς νέους silere deceat. De vi vocis *κατάκλισις* adhuc
ambigitur; cum vero *κατὰ* nunquam idem atque *ἀπὸ* valere
possit nec vocabulum corruptum esse videatur, Schneideri
interpretatio (quam Campb. probat „assisting elders to a seat")

„auxilium senioribus accubituris vel decubituris a iunioribus praestandum esse" probabilior est quam Astii, cui κατακλίσεις idem sunt atque ἀποκλίσεις. In „Additamentis ad X Lib. Civit." Schneider addit „possis etiam de observantia cogitare, qua venientem vel stantem ut considere velit, invitamus." Valckenaer (in ipsius schedis Lugd. B. asservatis, de quibus vide Cobetum in Mn. 1860 p. 352) ci. κατεκκλίσεις vel ἐκκλίσεις, Herwerdenus autem (Mn. 1891) propter Aristotelis locum consimilem (Eth. Nic. 9. 2. 9 ὑπαναστάσει καὶ κατακλίσει) putat et Platonem scripsisse ὡς (V. L.) πρέπει, καὶ ὑπαναστάσεις καὶ κατακλίσεις, ita ut dictum esset pro ὑποκατακλίσεις (quod hic satis ambiguum est). Pauci opinor has c^{as} probaturi sunt et a Schneideri interpretatione decedere volent. — Mox c. Stobaeo lege κουράς τε pro κ. γε; particula γε hic plane incommoda. Quo modo Plato particulis τε καὶ—καὶ in enumerationibus uti soleat, ad 329 A declaravi. Post θεραπείας novum genus τῶν σμικρῶν νομίμων incipit. — Optimorum codd. lect. ἐκ τῆς παιδείας ὅποι (prob. Bkk. Schn. Herm. ceteri editores) explicari potest sic: ἐκ τῆς παιδείας εἶναι τὰ ἑπόμενα τοιαῦτα οἷος ἂν ὁ σκοπὸς τῆς παιδείας ᾖ. Schneiderum vertentem „quo conversum fuerit cuiusque educandi initium, talia esse etc" omnino fugit verba ἐκ τῆς παιδείας non ad ὁρμήσῃ pertinere, sed utique cum τοιαῦτα τὰ ἑπόμενα εἶναι iungenda esse. V^{am} L ὅπῃ male Ast et Stallb. (1829) probarunt, cuius c^{a} ὁποῖος propter ὁρμήσῃ ferri nequit ob eandemque causam Helleri (Cur. crit. p. 18) c^{a} ὁποῖ' (= ὅπῃ) reicienda. Dobraei (prob. Herwerd. Mn. 1883) c^{a} ὁποίας ἂν κτλ —
C i. e. ἐξ ὁποίας — elegantissima est, sed minime necessaria. || Non male complures codd. τὸ ὅμοιον [ὂν] exhibent, praeterea corrige ὅμοιόν <τι> παρακαλεῖ. Sec. Campb. Par. A τὸ ὅμοιον ὄν, non τὸ ὅμοιον superscripto ὂν exhibet. — Astius postulabat τί γὰρ οὔ pro τ. γ. οὔκ; cum autem formula τί δέ; ante ἔφη et similia elisionem patiatur, verisimile est Atticos etiam pro τί γὰρ οὔ ante vocalem hiatus vitandi causa scribere solitos fuisse τ. γ. οὔκ. — Pronomen τάδε cum Par^{o} A aliisque codd. omiserunt soli Herm. Bait. Schmelzer. Mihi τάδε *casu* in Par^{o} A excidisse videtur, itaque recte Campbell vocem servavit coll. 403 E τῶνδε τῶν ἀσκητῶν. Optime autem Herwerd.

(Mn. 1883) voc. ἀγοραῖα expunxit ne verba κατ' ἀγορὰν abun-
darent; totum locum idem sic constituit: τί δέ...... τάδε; τὰ
ξυμβολαίων τε πέρι <ἃ> [1]) κατ' ἀγορὰν ἕκαστοι [ἃ] πρὸς κτλ,
quod pauci ni fallor probabunt. Me iudice Plato sic scripsit:
τί δέ, ὦ πρὸς θεῶν; ἔφην· τάδε τὰ ξυμβ. τε πέρι ἃ κατ' ἀγορὰν....
(εἰ δὲ βούλει καὶ χειροτεχνικῶν [πέρι] ξυμβ.) καὶ κτλ. Namque ἐν
παρενθέσει posita sunt εἰ δὲ βούλει καὶ χειροτεχνικῶν ξυμβ., quia con-
D struendum ξυμβ. τε πέρι.... καὶ λοιδοριῶν κτλ. || Lege αἰκείας,
vid. Dawes Miscell. Crit. p. 311. — Soli Herm. et Schmelzer
variam lectionem a Stephano vulgatam λήξεις et καταστάσεις
probarunt; genitivus *omnino* requiritur. Recte omnes editt.
praeter Baiterum (qui contulit Tim. 64 E, at illic „omnino",
non „in universum" significat) deterr. codd. lectionem τὸ πάρα-
E παν pro τὸ πάμπαν receperunt. || Cobeto διατελοῦσιν recte cor-
rigenti nemo paruit, nam in orthographia plerique editt. intel-
ligendo faciunt ut nil intelligant.

426 A Non inepte H. Wolfius ci. πλήν γε <ὅτι> ποικιλώτερα; potuit
enim ὅτι in scriptura unciali (*ΓΟΤΙΠΟΙ*.) facillime excidere.
Postquam τι ante π exidit, O factum est ϵ. Rescribe ἐμπιμπλά-
B μενος, vid. ad 405 D. || Recte duo codd. (ex coniectura?)
C praebent τοιοῦτόν <τι> ποιῇ. || Parisinus A[I] sec. Schneiderum
in „Additamentis" exhibet δεινως sine accentu; vide ad 399 C.
Richards (Class. Rev. 1893) ci. οὗτος <ὡς> ἄρα ἀγαθὸς κτλ,
D male, cum sic vis particulae ἄρα pereat. | Recte Ast et Stallb.
(1829) e paucis codd. ἐθέλοντας ediderunt; vid. ad 391 A. Post
E τοὺC facile littera ϵ excidere potuit. || Optimorum codd. lec-
tionem οὐκ αὖ (pro οὐκ ἂν) probarunt Herm. et Campb. („mente
suppleas οἴομαι"). Equidem puto Platonem scripsisse οὔκουν,
ἔφη, τοῦτό γε (sc. οἴομαι). Paulo post corrige sis νυνδή.

427 A Non male complures codd. ἄλλο γέ τι exhibent pro ἄλλο τί γε.
Mox corrige νόμων <τε> πέρι καὶ κτλ. Recte, opinor, Stallb.
B (1829) ci. τὰ δὲ [ὅτι] αὐτόματα. || Corrigendum puto τά γε
μέγιστα καὶ κτλ, vid. ad 334 E (post μέντοι saepe γε additur) et
mox καὶ <αἱ> ἄλλαι usu notissimo. Articulus αἱ haplographia
periit. Recte omnes editt. (Campb[o] excepto) post τελευτησάντων

---

[1]) Hanc transpositionem, qua omnino opus, iam Stephanus desideraverat.

voculam τε ex uno Veneto Ξ (coll. Phaedr. 230 B) addiderunt, nam duo illa τε inter se respondent. — Corrige (cf. ex. gr. 420 B) τὴν πόλιν, vid. dicta ad 412 C. Articuli tam saepe ante litteram π excidere poterant, quia tantum T cum nota tachygraphica in papyris antiquis scribebatur. || Veneti Π lect. πατρῴῳ unus (nam Stallb. 1858 πατρίῳ edidit) Astius acriter defendit, at Platonica respublica non Atheniensis, sed Graeca civitas est, praeterea sequentia πάτριος ἐξηγητὴς paene clamant πατρίῳ requiri; videatur Schneideri annotatio. Herwerdeno foedum interpretamentum ἐν μέσῳ delenti prorsus assentior; vid. simile emblema in 414 D. || Pro πότερον Herwerd. (Mn. 1883) ci. ποτέραν, quo non opus, cf. ex. gr. 434 C ἐκείνου i. e. τῆς ἀδικίας, 445 B ἐπειδήπερ ἐφάνη γε ὄντα ἑκάτερα κτλ.

Male Steph. et Ast dederunt ἄλλο τι pro ἄλλο ἔτι, quia ἄλλος h. l. significat „diversus a." Potuerat auctor scribere ἄλλο ἔτι τοῦ ὑπολειφθέντος. Ἦν idem hic valet atque ἐστίν. Campbell cft 497 C δηλώσει ὅτι τοῦτο μὲν τῷ ὄντι θεῖον ἦν. Praesertim post ἄρα huiusmodi imperfecta adhibentur, cf. Arist. Aves οὐ σὺ μόνος ἄρ' ἦσθ' ἔποψ, ἀλλὰ χοὖτος ἕτερος. — Vulgata ἐν αὐτῷ me male habet, cum nec ἐν τῇ πόλει significare possit neque „hac in re" (i. e. ἐν τούτῳ), itaque legendum censeo ἐν αὐτοῖς, cf. supra 427 E ὅ τι ἂν α ὐ τ ῶ ν εὕρωμεν κτλ. Puto vocis αὐτοIC duas extremas litteras ante sequens K excidisse, deinde αὐτο in αὐτῷ a correctore mutatum esse. Porro corrige κατάδηλος, nam τὸ κατάδηλον εἶναι nullo modo proprietas aliqua τῆς σοφίας ut τὸ χρήσιμον εἶναι vocari potest; praegressum πρῶτον librarium in errorem duxit. || Heindorfio βουλευομένην corrigenti recte paruerunt soli Ast Stallb. Baiter. In sequentibus enim ad τὴν ὑπὲρ τῶν ἐκ τοῦ χαλκοῦ et τὴν ὑπὲρ τοῦ καρποῦ κτλ necessario βουλευομένην cogitandum; cf. in § ult. ἐπιστήμη, ἣ ..... βουλεύεται. Ante βουλευομένην dele voc. ἐπιστήμην. — V^{am} L ἧ ..... ἑαυτῆς (Par. A sec. Campb. exhib. αὐτῆς, *non* ἑαυτῆς) probarunt Herm. Schmelz. Campb., ineptissime, nam ἡ φυλακικὴ degenerat si ὑπὲρ αὐτῆς tantum βουλεύεται. || V^{am} L ἄριστ' ἂν pro ἄριστα prob. Ast (1814) Stallb. Bait., optime, vide supra in § C ὡς ἂν ἔχοι βέλτιστα. Ast praeterea ci. ὅντιν' ἂν τρόπον. Lege νυνδή. — Par. A sec. Campb. exhibet τελέους, non τελέως. Unus Baiter

τελέως servavit. Optimorum codd. lect. πότερον [οὖν], ἦν δ' ἐγώ probavit unus Baiter Campbellio in notis non adversante, optime. Ex eo enim quod urbs σοφὴ appellanda est, non efficitur φύ-
E λακας εἶναι ἐλάττους τῶν χαλκέων. || Dele verba καὶ μέρει, nam ἔθνος iam significat „partem," cf. 420 B 421 C 466 A; Platonica civitas in ἔθνη s. γένη divisa est. Noli eis credere, qui putant Platonem vocibus insolito modo adhibitis addidisse voc[a] vulgaria explicationis gratia. Nugantur. Mox corrige εἴη <ᾗ> κατὰ φύσιν.

429 A Par[i] A lect. ἔμοιγ' οὖν pro ἐμοὶ γοῦν Baiter recepit, male Herwerdeno (Mn. 1883) in vicinia corrigenti αὖ τίς τε καὶ ἐν ᾧ (τῷ?) κεῖται assentiri nequeo, praesertim cum vulgata se bene habeat et praecedat αὐτό τε καὶ ὅπου .... ἵδρυται. Construendum ἀνδρεία καὶ αὐτὴ οὐ χαλεπὴ γνῶναι (ex ἰδεῖν sumendum) καὶ
B „ἐν ᾧ κεῖται" οὐ χαλεπὸν ἰδεῖν. || Verba τε καὶ στρατεύεται utpote
C interpretamentum delenda puto. || Herm. (prob. Baitero) verba αὐτὴν σωτηρίαν circumscripsit. H. Jackson (Journ. of Philol. 1872) ci. αὖ τὴν σωτηρίαν. Mihi textus sanissimus videtur, modo V. L. τῷ (pro τὸ) cum Bkk[o], Astio, Stallb[o](1858) recipiatur. Non intelligo quis verba αὐτὴν σωτηρίαν addere potuerit. Pronomen αὐτὴν significat nimirum τὴν ἀνδρείαν. Fortasse corrigendum <διὰ> τὸ ἕν τε κτλ et in archetypo fuit CΩTHPIĀΔTO. Pronomen αὐτὴν post διασώζεσθαι indicat τὴν δόξαν τὴν περὶ
D τῶν δεινῶν. || Herwerdeno (Mn. 1883) corrigenti [ὥστ' εἶναι] ἁλουργά plane assentior; totus hic locus emblematis foedatus est. Iam Schneider monuit θεραπεύσαντες corruptum esse, requiri enim θεραπεύοντες. Mihi vox spuria videtur, quia plane abundat, nam προπαρασκευάζειν idem est ac προθεραπεύειν (in § E). Prae-
E terea vox παρασκευῇ unice ad προπαρασκευάζουσι convenit. || Optime Herwerdenus (Mn. 1883) verba τὸ βαφέν, quae Schneid. et Campb. πάνυ σοφιστικῶς defendunt, eiecit. Pro ταῦτα idem (l. l.) requirit τοῦτο („refertur ad μίαν φύσιν τὴν τῶν λευκῶν"), at facillime ἔρια mente supplere possis. Pro γελοῖα Stallb.(1858) dubitanter ci. ἀγελαῖα, quod mihi non placet. Γελοῖος h. l. non *ineptus* (sic Ast), sed *ridiculus* significat. Corrige <τὸ> τοιοῦτον τοίνυν κτλ.

430 A Herwerd. (Mn. 1883) ci. ἐκπλύνοι, sicut γίγνοιτο imperfectum

est, recte puto. Optimorum codd. lect. est χαλεστραίου (sic
Moeris p. 147 Pierson), at scholiastes (χαλάστρα πόλις κτλ), Plin.
H. N. 31, 10, 5 (Chalastricum — sc. nitrum —), Stobaeus, Timaeus
(Lex. p. 272) vocem per ᾱ scribunt. Recentes editt. omnes per
ε̄ scripserunt. || Propter parenthesin (παντὸς χαλαστραίου κτλ)
verba λύπη τε κτλ anacoluthice articulo carent. Valde dubito
an genuinum sit voc. κονίας (quod mire παρέλκει), licet iam
scholiastes et Pollux κονίας in exemplaribus suis invenerint.
Sequentia παντὸς ἄλλου ῥύμματος Badham (Phaedri praef.) eiecit
iure probantibus Baitero et Herwerdeno (l. l.): et eorum sedes
et eorum explicatio maxime incommoda. Stobaei plerique codd.
μονίμου pro νομίμου exhibent, male, vid. infra 433 C δόξης
ἐννόμου. In ultima quoque hac § Stephanus et Dobraeus (Advers.
Crit.) μόνιμον (sic Stobaei aliquot codd.) pro νόμιμον require-
bant. Obiter corrige δεινῶν <τε> πέρι καὶ μή. — Herwerdeno
mox legenti τὴν [ὀρθὴν] δόξαν plane assentior ne Glaucon
ἑαυτῷ τἀναντία λέγῃ; etiam in praegressis (429 C τὴν — sc.
σωτηρίαν — τῆς δόξης τῆς ὑπὸ νόμου διὰ τῆς παιδείας γεγονυίας)
adjectivum ὀρθῆς non additum est. Iam v. d. Montijn lect.
ὀρθὴν improbaverat, male tamen V. L. αὐτὴν cum Ficino reci-
piendam duxerat. Liebhold (Fleck. Jbb. 1888 bd. 137) ci. τὴν
ὀρθὴν δόξαν <δοξάζειν> et paulo post τὴν δ ἐ (pro τε), inepte.
Utique corrige τὴν δόξαν <τὴν> περὶ κτλ. et καὶ <τὴν> ἀν-
δραποδώδη (aut τὴν θηρ. τε καὶ ἀνδ.) vel potius τήν γε θηριώδη
καὶ ἀνδ. Dubitanter propono δοκεῖς γάρ μοι <αὖ> τὴν δόξαν
C τὴν περὶ τῶν αὐτῶν τούτων ....., τήν γε θηριώδη κτλ. || Optime
Cobetus (nota ms.) correxit ζητοῦμεν (sic iam V. L) pro ἐζητοῦ-
D μεν. || Corrige ζητοῦμεν, <ἡ> δικαιοσύνη. Richards (Class. Rev.
1893) ci. αὐτὸ [πρότερον] φανῆναι, at recte Campb. verba explicat
„I do not want iustice to appear first, at least, if that is to
E prevent us from proceeding to examine temperance." || Verba
κόσμος πού τις ..... ἴχνη αὐτῆς λέγεται valde editores torserunt.
Optimorum codd. lectio est φαίνονται. In Parisino A autem voca-
bulum punctis notatum est (φαίνονται) et in mg. a m. s. adscrip-
tum γρ. λέγοντες. Illud φαίνονται corruptum esse inter omnes
constat. Quid ipse sentiam primum dicam. Particula πού me
iudice hoc loco significat „procul dubio" (minime enim cum

irrisione Socrates loquitur), itaque verisimile est scriptorem causam huius dicti addidisse. Quae cum causa in praegressis non appareat, consentaneum est eam in sequentibus latere. Mihi igitur videtur Plato sic scripsisse: ὥς φασι κρείττω δὴ αὑτοῦ φαίνεσθαι [1]) (sc. τινα) οὐκ οἶδ' κτλ i. e. *„videtur temperantia esse* κόσμος τις καὶ ἐπιθ. ἐγκρ., *quoniam homines dicunt se ipso fortiorem praebere etc.*" Fere omnes editt. (Stallb. Schn. Herm. Schmelz. Campb.) voce φαίνονται deleta λέγοντες receperunt; cum autem ὥς φασι vertant per „ut dicunt", neminem fugiet sic particip. λέγοντες et in aere suspensum esse et plane abundare. Veteres editores post φασι plene interpungebant neque aliter sine dubio Dobraeus (Advers. Crit. 1830) pro φαίνονται coniciens φασίν τινα, ad quam coniecturam proxime accedit Badhami (Phaedri ed.) φαμεν pro φαίνονται emendantis. Madvigius (prob. Baitero et Schanzio in libro „Ueber den Plato-Codex etc 1877") ci. φαίνοντα (neut. plur.) pro φαίνονται speciosius quam verius ut demonstravit Richards (Class. Rev. 1893), nam vim particulae που vir doctissimus plane sprevit et duriorem ellipsin admisit; poeticum denique mihi φαίνοντα pro ποιοῦντα s. ἀπεργαζόμενα s. παρέχοντα videtur [2]). Praeterea Stallb. et Madvigius verba ἄλλα ἄττα .... λέγεται adiuncta esse putarunt ad κόσμος καὶ ἐγκράτεια, male si quid video, nam manifesto Plato dicit proverbialia eiusmodi dicta quale αὑτοῦ κρείττων φαίνεσθαι esse ὥσπερ ἴχνη [3]) temperantiae notionis. Doctissimus O. Apelt (Gymn. Jahresb. Weimar. 1880) item Madvigii c^am^ improbans putat vocem φαίνονται a quodam additam esse voculae δὴ explicandae causa, sed verba κρείττω δὴ αὑτοῦ λέγοντες ...... τρόπον per exegesin a scriptore addita esse ad verba ἐγκράτεια ὥς φασι. Credat Iudaeus Apella! Richards denique (l. l.) pro φαίνονται legit ἀποφαίνοντες. Pro λέγεται Hermannus (prob. uno Schmelz.) correxit φαίνεται, sine ulla causa. Totum locum sic scribendum puto: κόσμος πού τις ..... ἐγκράτεια, ὥς φασι κρείττω δὴ αὑτοῦ φαίνεσθαι, οὐκ .... τρόπον, καὶ ἄλλ' ἄττα.....

---

1) Fortasse φαίνεσθαι e mg. irrepsit.
2) Cf. Soph. Aiac. 1362 ἡμᾶς σὺ δειλοὺς..... φανεῖς.
3) *Ad* ἴχνη *cf.* 365 D in.

λέγεται. Multi autem editt. mirati sunt ad φαίνονται V. L. λέγοντες adscriptam esse nec sine causa id fecerunt. Equidem, cum praeter λέγεται in codd. λέγονται reperiatur, puto in archetypo illud λέγοντες in mg. ad λέγεται vel potius ad λέγονται (et 521 C λέγονται et λέγοντες confusa sunt) pertinuisse.

Fortasse corrigendum τοῦτο δὴ (pro δὲ) ὡς ἐν ὀνείδει κτλ. Astius pro ἔνι (sic et scholiastes) malebat ἐστὶ, non opus, cf. ex. gr. Theaet. 150 B ult., alia. || H. Wolfius (nescio an ipse excogitaverit [1]), quod addidit κάλλιστα ἴδ. 433 D) optime correxit ἐν παισὶ (pro ἐν πᾶσι) probantibus Herm. Stallb. (1858) Bait. Hellero (Cur. Crit.) Campbellio. Simile vitium et in 494 B De Geer et Astius correxerant. — Baiter (contra dicente Schneidero) probe intelligens ἐπιτεύξει cum accusativo construi non posse, eiecit verbum ἐπιτεύξει, recte puto; leniorem sane medelam suasit Herwerd. (Mn. 1883) corrigendo ταῖς δέ γε ἁπλαῖς τ. κ. μετρίαις, at ipsum ἐπιτυγχάνειν sensu τοῦ ἐντυγχάνειν perraro ap. Platonem occurrit, cf. Astii Lex. Platonicum. || Utique corrige ὑπό γε τῶν pro ὑπό τε κτλ; si τε servandum, lege <ὑπὸ> τῆς φρονήσεως aut ὑπὸ τῶν <τε> ἐπιθ. κτλ. — Recte mox Steph. Ast (1814) e Stobaeo et Ven° Ξ καὶ ante ταύτην προσρητέον delerunt; in § E demum recte legitur καὶ ἐν ταύτῃ. E Stobaeo corrige <τοῖς> ἀρχομένοις, vid. dicta ad 334 E.

Mire Campb. ad δι' ὅλης mente supplet τῆς λύρας. Mox recte Cobetus (Mn. 1876 p. 444) ci. εἰ δέ [βούλει], ἰσχύϊ κτλ coll. Euthyd. 285 C, de Legg. 688 A, Sympos. 212 C. In Gorg. 472 A B bis βούλῃ exterminandum censeo. Corrigendum puto ταύτην [τὴν ὁμόνοιαν] σωφροσύνην κτλ., ut ταύτην dictum sit pro τοῦτο. E Stobaeo restitue artic. τῇ ante πόλει in § ult. In § B lege <ἡ> πόλις. || Par. A et Monac. q φράσεις exhibent probantibus Stallb. (ed. Goth.) et Astio, optime. V^am^ L μοι pro ἐμοὶ (φράσεις) recte Astius in notis commendavit. — Fere omnes codd. (praeter Par. A) praebent πάνυ [μοι] μετρίως recte probantibus Bekkero et Stallb. (1858). Puto μοι, quod ineleganter repetitum, e prima syllaba vocis ΜЄΤΡΙΩC natum esse. Richards (Class. Rev. 1893) ci. πάνυ μοι μετρίῳ χρήσει. Ἕπου

[1]) Vide enim dicta ad 349 A.

<οὖν> κτλ. Illud μετρίῳ pravum est (nam μετρίως valet idem ac καλῶς), at οὖν post εἶπον excidisse non male suspicatus est. Idem mox l.l. verba ἔστι γοῦν...... δυσδιερεύνητος ut interpretamentum delenda censuit, at sic pulcherrimo chiasmo careremus: quia locus densus (ἐπίσκιος) est, hoc ipso est obscurus, quia invius est, aegre perscrutandus est, itaque non exputo qui ea verba abundent. Hunc locum Themist. Or. XXI p. 254 D
D respexit. || Phrynichus Epitom. p. 266 haec habet οὕτω λέγουσιν εὐαγγελίζομαι (quod apud Atticos pros. script. et ap. Aristophanem occurrit) ἢ εὐαγγελῶ. Οὗ ὁ Πλάτων τὸ δεύτερον πρόσωπον λέγει εὐαγγελεῖς. Photius tradit εὐαγγελεῖν ὑφ' ἓν λέγουσι καὶ κακαγγελεῖν. Lectionem εὐαγγελεῖς probabat Dindorf in Steph. Thesauro, at Cobetus (Mn. 1856 p. 183) monuit εὐαγγελεῖν poeticum esse. Pauci tantum codd. (deterr.) ἀγγελεῖς exhibent. Eadem quaestio in Theaet. 144 B occurrit. — Verba ἦ μὴν fortiter asseverando inserviunt, cf. Phil. 18 D, Legg. 926 C, Euthyd. 276 E. — Cod. Vind. F m. pr. exhibet προποδών, quam V^{am} L non memorassem, nisi in Valckenarii schedis (de quibus vid. ad 425 B) invenissem „Hesychius non male προποδών = ἔμπροσθεν, atque forte scripserat Plato φαίνεται προποδὼν ἡμῖν etc. Cum eodem sensu ponunt ἐμποδών." Corrigendum arbitror κυλίνδεσθαι.

433 A Herwerdeno (Mn. 1883) corrigenti ἦ[τοι] τούτου τι κτλ plane assentior, vid. ad 344 E (τοι dittographia natum est). Idem l. l. mox malit ἐπιτηδειότατα (adverb.), at confer in 370 B init. φύεται ἕκαστος οὐ πάνυ ὅμοιος ἑκάστῳ. — Paulo post (nam omissus articulus nihil momenti habet, quod statim in § B ult. καίτοι ἔφαμεν δικαιοσύνην scriptum exstat) Richards — Class. Rev. 1893 — vocem δικαιοσύνη recte improbans ci. δίκαιον, quod tamen nimis a vulgata recedit, quamobrem ipse propono δικαιοσύνης κτλ; ante ЄСΤΙ littera C vocis δικαιοσύνης haplographia
B excidit. || Mox Richards (l. l.) ci. <ὅτι> κινδυνεύει....., οἶσθα ὅθεν τεκμαίρομαι, qua c^{a} argumentationis vis frangitur. Valde vereor ut verba τὸ τὰ αὑτοῦ πράττειν genuina sint. — Optime in sequentibus Ast verbum παρέχειν delendum esse censuit, quam c^{am} et verborum compositio et sententia commendant. Pendet enim σωτηρίαν a παρέσχεν. Paulo ante pauci codd. exhib. τῶν> ὧν ἐσκέμμεθα, quod recipiendum. Stobaeus τῶν praebet

omisso ὢν. Sic 442 C τῷ ὃ ἦρχε et sic saepissime (cf. Stallb. ad Phaedon. 75 B); causa omissionis in aperto est. — In § C
D cod. Par. A sec. Campb. articulum ante ὁμοδοξία *non* omisit. || Nonnulli codd. praebent καὶ <ἐν> δ. καὶ <ἐν> ἐλευθ.; fieri potuit ut Plato ubique κἂν scripserit (coll. 429 C D ἔν τε λύπαις... καὶ ἐν ἡδοναῖς καὶ ἐν ἐπιθ. καὶ ἐν φόβοις), at praepositio in enumerationibus saepius omittitur. — Non male mox (coll. 415 C 466 B) Richards (Class. Rev. 1893) ci. δημιουργῷ <καὶ γεωργῷ>, quod ubique bina exempla posita sint. Propter homoeoteleuton ea verba interciderunt. Stobaei fere omnium codd. lectio εἷς ὢν ἓν male Ast et Stallb. (1858) probarunt.
A Richardsio (Class. Rev. 1893) corrigenti ἢ <τὰς> τιμάς coll. § B καὶ τὰς τιμὰς non assentior, cum manifestum sit Platonem scripsisse καὶ τιμὰς (*non* ἢ τιμάς). Articulus post ἢ necessarius (quia praecedit ἢ τ ὰ ὄργανα), *non* post καί. — Mox recte Madvigius (probante Baitero) ci. πάντα ταῦτα pro π. τἆλλα, cf. in B ταύτην τὴν τούτων μεταβολήν. Non male pauci codd. μεγάλα βλάψαι praebent. Unus codex recte <τὴν> πόλιν exhibet. — Participium ὢν in proximis me male habet (in vulgata enim subiectum est τις, quod mente supplendum, at tum plane ineleganter construendum ὅταν τις δημ. ὢν ἤ τις ἄλλος χρημ. φύσει), delendum censeo, nam sic construe: ὅταν δημιουργὸς ἤ τις ἄλλος χρηματιστὴς (sc. ὢν) φύσει κτλ, itaque χρηματιστὴς est praedicatum, ut dicunt. Malim tamen rescribere δημιουργὸς [ὢν] ἤ τις ἄλλος χρημ. φύς, ἔπειτα κτλ. (φὺς ad τις ἄλλος tantum pertinet). Quam facile in scriptura unciali ex *ΦΥCΕΠΕΙΤΑ* oriri potuerit φύσει ἔπειτα, neminem fugiet. Οἱ δημιουργοὶ est species τῶν χρηματιστῶν, confer sis § C, ubi τὰ τρία γένη enu-
B merantur (χρηματιστικοῦ, ἐπικουρικοῦ, φυλακικοῦ γένους). || Πλήθει intellige „amicorum", itaque optime Grou Gallice vertit „enflé de son crédit." Valde miror editt. verba βουλευτικοῦ καὶ φύλακος ἀνάξιος ὢν concoxisse. Graece dici nequit εἰμὶ φύλακος ἀνάξιος, sed dicitur φυλακῆς [1]) vel simile quid. Abicienda puto verba καὶ φύλακος, cum τὸ βουλευτικὸν γένος idem sit ac τὸ φυλακικὸν coll. verbis in § C χρηματιστικοῦ κτλ. — Astius e compluribus

---

[1]) Conf. in 433 C ult. ἡ ἐν τοῖς ἄρχουσι φρόνησίς τε καὶ φυλακὴ ἐνοῦσα.

codd. deterr. recepit artic. *τῶν* ante *τριῶν*; *male*, cf. 435 B in.,
C 440 E ult., 441 D. || Adverbium *μάλιστα* post *ὀρθότατ' ἂν* plane languet, unus codex post *κακουργία* posuit, tres omiserunt optime probante Astio. Mox recte duo codd. exhib. *ἐν* <*τῇ*> *πόλει*. Insiticia autem esse verba *ἑκάστου τούτων* .... *ἐν τῇ πόλει* sagaciter perspexit Herwerd. (Mn. 1883). Est docta grammatici alicuius animadversio. Pro *λέγωμεν* Venetus *Π* exhib. *λέγομεν*
D probantibus Ast° et Stallb. (1829), male. || Richards (Class. Rev. 1893) ci. *ἰοῦσιν* (pro *ἰόν*) cum *ἡμῖν* iungendum. Assentiri nequeo coll. verbis in § E *ἐπαναφέρωμεν εἰς τὸν ἕνα* i. e. *ἀναγκάζωμεν ἰέναι εἰς τὸν ἕνα*. Mox pro *ἣν* (*ᾠήθημεν*) corrige *ᾗ*, cum accusativus defendi nequeat. Sec. Campb. Par. A *non* *ἐκεῖνο*, sed *ἐκεῖ* (*ἐπιχειρήσαιμεν κτλ*) exhibet cum Veneto *Π* et plerisque codd., quod male unus Stallb. (ed. Goth.) recipiendum duxit.

435 A Herwerdeno (Mn. 1883) conicienti *μέθοδόν τε* (pro *καθ' ὁδόν*) coll. D *ἐκ τ. μεθόδων* non assentior, cum sic nude positum *μέθοδον* offendat. Schneider recte cft Crat. 425 B. Mox Dobraeus (Advers. Crit.) dubit. ci. *καὶ ἔλαττον* <*ὂν*>, optime ni fallor,
C cum *ταὐτόν* ad *προσείποι* tantummodo pertineat. | Recte Astius c. paucis codd. deterr. *ὀρθῶς* ante *ἀξιοῦσθαι* omisit, nam *ὀρθῶς* ridicule adhaeret. Est exclamatio assentientis lectoris. Mox idem e Veneto *Ξ* lect. <*οὐκ*> *εἰς φαῦλόν γε αὖ* optimo iure recepit. Putant editt. Socratem h. l. *εἰρωνικῶς* locutum esse (quod cur fecerit ostendere neglexerunt), scilicet auctoritatem optimorum codd. deserere reformidantes. Sexcenties Plato Socratem fecit dicentem se in haud facilem quaestionem incidisse, cf. ex. gr. 374 E, Phileb. 19 A *οὐκ εἰς φαῦλόν γ' ἐρώτημα*, Crat. 411 A, alia. Ipsum *αὖ* (non solet enim Socr. *φαῦλα* inquirere) diserte ostendit *οὐκ* praecessisse. Etiam Glauconis responsum *οὐ πάνυ μοι δοκοῦμεν* documento est Socratem non *εἰρωνικῶς* locutum esse: cf. 441 D *Socr.* *ἀλλ' οὔ πῃ μὴν τοῦτο ἐπιλελήσμεθα* ..... *Glauc.* *οὔ μοι δοκοῦμεν* (*ἔφη*) *ἐπιλελῆσθαι*. Illa duo *σκέμματα*, quorum alterum facile (*οὐ χαλεπόν*), alterum difficile est, breviter in 441 C exponuntur: *ταῦτα μὲν ἄρα, ἦν δ' ἐγώ, μόγις διανενεύκαμεν, καὶ ἡμῖν ἐπιεικῶς ὁμολογεῖται, ταὐτὰ μὲν ἐν πόλει, ταὐτὰ δ' ἐν ἑνὸς ἑκάστου τῇ ψυχῇ γένη ἐνεῖναι* (prius *σκέμμα*) *καὶ ἴσα τὸν ἀριθμόν*
D (alterum *σκέμμα*). || Unus cod. *ἄλλη γὰρ* c. Galeno (cf. 504 B)

exhibet probantibus Herm., Baitero, Schmelzero, optime, quod
E in vulgata ἀλλὰ γὰρ ferri nequit. || Par. A exhibet πόλεσιν ἐγγεγονέναι prob. omnibus editoribus (inde a Schneidero) nec non Stallb° (1858).

A In Monac. q (pro τούτῳ) a m. s. τούτων correctum, quod unice verum esse recte perspexit O. Apelt (Fleck. Jbb. 1892 bd. 145). Vulgatum τούτῳ absurdum est. — Optimi codd. γέννησιν (pro γένεσιν) exhib. neque aliter Photius (s. v. τροφή), quod inde a Bekkero ab omnibus editt. (necnon Stallb° 1858) iure
B receptum est. || Dele verba καὶ πρὸς ταὐτόν, futile interpretamentum, quod in § E ult. quoque intrusum, at illic sine copula, quo clarius fraus patet. Vide nos etiam ad 462 C. Verba κατὰ ταὐτόν etiam ad ποιεῖν pertinent; πρὸς ταὐτὸν idem significat ac κατὰ ταὐτόν. — Par. A exhibet ὥστε ἄν που κτλ,
C ut complures codices. || Galeni lectionem διομολογησώμεθα unus Astius recepit; at *ΔΙ* ex antecedenti *Ν* dittographia ortum esse suspicor. Forma media et in 544 A obvia. Corrigendum
D arbitror τὸ μὲν [τι] αὑτοῦ κτλ. || Astius verba τὰ τοιαῦτα delenda coniecit (non adversante Stallb° 1829), recte, nam etiamsi adverbii loco ea habemus, prorsus abundant nec suspicari licet ante μενόντων excidisse πασχόντων. Itaque mihi videtur aliquis in mg. ad ἀποδεχοίμεθα adscripsisse τὰ τοιαῦτα coll. verbis in § E οὐδὲν ἄρα ἡμᾶς τῶν τοιούτων λεγόμενον ἐκπλήξει. Richards (Class. Rev. 1893) mavult τῶν τοιούτων rescribi, sed nullo negotio
E ad μενόντων mente αὐτῶν supplere possumus. || Ad οὐδαμῇ γὰρ ἀποκλίνειν Bekker annotat „Rectius scripseris οὐδαμοῖ." Mox unus cod. c. Galeno ἔστιν ante ἑστάναι omisit, recte probante Herwerd° (Mn. 1883). Dele verba πρὸς τὸ αὐτό, vid. dicta ad § B. — Corrige ποτε [τι] ἂν τὸ αὐτὸ [ὂν] ἅμα κατὰ τὸ αὐτὸ τἀναντία κτλ., ut ipse Plato in § B dixit. Vulgata habet nescio quid puerile; cf. etiam 439 B οὐ γὰρ δή... τό γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ κτλ.

7 A Optimis codd. c. Galeno verba <εἴη ἢ καὶ> praebentibus *non obtemperarunt* Ast Herm. Stallb. (1858) Baiter, *optime*, nam τὸ παθεῖν efficit et comprehendit τὸ εἶναι. Bekker Schneid. Campb. autem verba defendunt, at in 436 B legimus ποιεῖν ἢ πάσχειν, in 437 B εἴτε ποιημάτων εἴτε παθημάτων. Totum hunc

locum interpolationibus infectum esse iam satis supra ostendere conati sumus. Mox corrige *βεβαιούμενοι* [*ὡς*] *κτλ*, cum verba demonstrandi (*δηλοῦν*, *ἀποφαίνειν*) *non* cum *ὡς* c. parti-
B cipio construi soleant. || Recte Baiter verba *τινος λαβεῖν* spuria censuit probante Herwerdeno (Mn. 1883). — Astius ci. *θείης* <*ἄν*>, Baiter (prob. Campb.) <*ἄν*> *ἀλλήλοις*. Particula *ἄν* abesse nequit, sed equidem puto eam post *τοιαῦτα* excidisse. Mox e multis codd. Astius et Stallb. (1829) recte *πῃ* pro *ποι*
C dederunt. Lege *νυνδή*. || V^am^ L *ἐρῶντος* pro *ἐρωτῶντος* Cobetus (nota ms.) male probavit. Mox unus cod. exhib. *ἀπελαύνειν ἀφ' αὑτῆς*, quod unice verum. Verba *ἀφ' αὑτῆς* etiam ad *ἀπωθεῖν*
D pertinent, sicut in § B *ἀπωθεῖσθαι* (medium) usurpatum est. || Vulgatam sic corrigendam censeo: *Ἆρ' οὖν* <*δίψα*>, *καθ' ὅσον δ. ἐ..... εἴη, οἷόν* [*δίψα*] *ἐστιν* [*δίψα*] *ἆρά γε κτλ.* Post *ἆρ' οὖν* vox *δίψα* abesse nequit, ne sententia obscura, nedum sensu vacua fiat. Ante *οἷον* comma posui, quia haec verba non magis dissecanda sunt quam supra (§ B C) verba *τί οὖν; ἦν δ' ἐγώ· διψῆν..... οὐ* (part. interr.) *πάντα ταῦτα..... θείης, οἷον.... οὐχὶ* (p. interrog.) *φήσεις.... γενέσεως;*. Verba *δίψα* (*ἐστιν*) *δίψα* (quae eieci ne oratio balbutiret) interpretatoris sunt. Non male etiam suspiceris voc. *δίψα*, quod post *ἆρ' οὖν* in sententiae initio excidit, in margine adscriptum fuisse, deinde in malam sedem devenisse et alterum tantummodo *δίψα*, quod ante *ἆρά γε* legatur, insiticium esse, itaque sic legendum esse: *Ἆρ' οὖν* <*δίψα*>........ *οἷον δίψα ἐστὶν* [*δίψα*] *ἆρά γε κτλ.* Deinde dele *ποτοῦ*, quia voc. *πώματος* in fine sufficit. Verba *θερμοῦ ἢ ψυχροῦ* pendent ab *ἐπιθυμία*, quod ad *οἷόν* [*δίψα*] *ἐστιν* [*δίψα*] *ἆρά γε* mente supplendum e praegressis. Richards (Class. Rev.
E 1893) ci. *οἷον δίψα ἐστὶν* <*ἐπιθυμία*> [*δίψα*] *ἆρά γε κτλ.* || Hermanni transpositionem *προσῇ, τὴν τοῦ θερμοῦ.... ἐὰν δὲ ψυχρότης, τὴν τοῦ ψυχροῦ* optimo iure Baiter (probante Hellero Cur. Crit. p. 1, improbantibus autem Schmelz. et Campb^o^) suscepit; ut enim *διὰ πλήθους παρουσίαν* sitis *πολλή* est, sic nimirum *τῇ θερμότητι* est calida, non frigida. — Mox Herwerd. (Mn. 1883) se exspectasse dixit *καὶ αὐτὸ* <*τὸ*> *πεινῆν* <*αὐτοῦ*> *βρώματος*, qua c^a^ recepta Platonis manum recuperare mihi videor.

438 A Astius ci. *μή τί τις*, Richards autem (Class. Rev. 1893) dubi-

tanter μή τοίνυν et (coll. Phaedro 245 B) θορυβήσῃ <λόγος>...... πάντων ἀγαθῶν (pro τῶν ἀγαθῶν), quarum correctionum nulla mihi necessaria videtur. Ad θορυβήσῃ mente supple λέγων (vide praeterea infra ὁ ταῦτα λέγων) et corrigendo πάντες.... πάντων ἀγαθῶν clarissimus Richards Platonem parum venuste, immo prave (nam opus fuisset πάντων τῶν ἀγαθῶν, cf. Hipparch.
C 227 B) scribentem fecit. || V^{am} L πρὸς [τὰ] βραδύτερα prob. Ast Bkk. Stallb. (1829), quod sane rectius quam articulum ante unum βραδύτερα servare reliquis adjectivis articulo carentibus. Cum autem aliquot codd. exhibeant πρὸς <τὰ> κουφότερα, rectissime Baiter [1]) olim ci. ubique τὰ restituendum esse. — V^{am} L ὅτου [δὴ] δεῖ prob. Ast Bkk. Stallb. (1858), male, cf. ex. gr. Euthyph. 11 B εἴτε φιλεῖται.... εἴτε ὅ τι δὴ πάσχει. Vide an sit corrigendum εἶναι pro θεῖναι, sicut infra (in § E) legimus αὐτοῦ οὗπερ ἐπιστήμη ἐ σ τ ί ν. Quid sit τὴν ἐπιστήμην τινὸς θεῖναι non intelligo. SCHNEIDER vertit „vel cuiuscunque dicenda est esse scientia", AST „vel eius rei, cuius poni oportet scientiam
E esse." || E paucis codd. corrige καὶ <τῶν> νοσωδῶν (aut lege <τε> καὶ νοσωδῶν coll. 444 C); vid. ad 334 E. Iam ipsa sequentia τῶν κακῶν καὶ τ ῶ ν ἀγαθῶν diserte demonstrant quid Plato scripserit.

A Codicibus (praeter Par. K) τούτων (pro τοῦτο) θήσεις exhibentibus omnes editt. necnon Stallb.(1858) recte paruerunt. — Sequentia τοῦτο ὅπερ ἐστίν alii aliter explicant: STALLBAUMIUS interpretatus est „quatenus id est quod est", CAMPBELL „as far as its essence is concerned", SCHNEIDER „iam vero sitim, inquam, nonne id quod est, inter ea dices, quae alicuius sunt." At primum participii ὄν post τοῦτο omissio non ferenda, deinde de hac versione valent, quae vituperamus in ea quam MADVIG dedit. Is [2]) οἵων post τῶν inserto Germanice sic vertit: „das sie dasjenige was sie sind, in Bezug auf etwas sind", quasi eae res, inter quas sitis referenda sit, alicuius esse possint id quod non sint, vel si per τοῦτο ὅπερ ἐστὶν intelligas notiones generales (αὐτὰ ὄντα), notiones speciales (ποῖ' ἄττα ὄντα) non sint alicuius. Vides

---

[1]) Postulabat tantummodo <τὰ> θάττω, sed quisque facile concedet tum etiam <τὰ> βαρύτερα legendum esse.

[2]) Neque aliter ASTIUS vertit „quae alicuius id sint quod sint."

igitur tria illa verba (τοῦτο ὅπερ ἐστίν) plane frigere, immo ridicule adhaerere, cum neque ad τινος εἶναι neque ad τούτων referri possint. Etiam in 438 B simpliciter dictum est ὅσα γ' ἐστί τοιαῦτα οἷα εἶναί του. Itaque equidem ea utpote e margine invecta delenda [1]) censeo. Adscripta fortasse sunt ab aliquo qui verba ἔστι δὲ δήπου δίψος; explicare conatus erat. Madvigii c[a] (a Baitero probata) τῶν <οἵων> τινὸς εἶναι recipi potest, quamquam vulgata οὐ τούτων θήσεις τῶν τινος [2]) ferri potest. Sequentia autem sic scribe: ἔστι δὲ δήπου δίψος — Ἔγωγε κτλ. Postquam enim Socrates rogavit essetne δίψος τῶν <οἵων> τινὸς εἶναι (sive essetne δίψος τινός), continuo quasi alter iam respondisset sibi ita videri nec de ea re dubitari posse perrecturus erat *ad colligendum* (non amplius *ad interrogandum*, sic Bkk. Ast Herm. Schmelz. Campb.) δίψος esse πώματος, cum Glaucon [3]) eum interpellat. Vide simile orationis nexum quodammodo turbans ἔγωγε p. 410 D. Ad illud δὲ (in ἔστι δὲ) cf. sodes 332 B ὀφείλεται δέ, οἶμαι, 337 D προσήκει δέ που κτλ. De γε post ἔγωγε iterato vid. ad 348 C. Haud difficilis ille genitivus πώματος explicatu est: cum enim illa, quae supra 438 B in. legantur, ὅσα γ' ἐστὶ τοιαῦτα οἷα εἶναί του nihil aliud significent quam ὅσα γ' ἐστί του, dicere licet ἐπιστήμην, δίψος etc esse *alicuius*. Benedicti c[am] δή του pro δήπου unus Bait. recepit, male. V[am] L (optimorum codd.) δίψος δ' οὖν pro δίψος δ' αὖ prob. omnes editt. (praeter Stallb. et Astium), male, quia post οὐκοῦν alterum οὖν plane otiosum. Corrige sodes μόνον [αὐτὸ] δίψος πέφυκεν, sicut 438 C ἐπιστήμη αὐτὴ μαθήματος αὐτοῦ ἐπι-
B στήμη ἐστὶν legitur, *non* <αὐτὴ> ἐπιστήμη ἐστίν. || Vulgata τό γε αὐτὸ τῷ αὐτῷ ἑαυτοῦ περὶ τὸ αὐτὸ κτλ sana non est, quod bis idem dicitur, nam τῷ αὐτῷ ἑαυτοῦ idem est ac περὶ τὸ αὐτό.

---

[1]) Eiusdem sententiae fuisse iam quendam v. d. e Diario Academy n°. 824 cognovi. Idem praeterea verba τοῦτο ὅπερ ἐστὶν a verbo θήσεις pendere censebat. Utramque opinionem ibidem J. Cook Wilsonus improbavit.

[2]) Τά τινος sunt ea, quae aliqua re definiri solent i. e. quae per se spectata nihil aliud significant quam actionem in universum, sic δίψα est τὸ διψῆν, ἡ ἐπιστήμη τὸ ἐπίστασθαι, sed si aliquo attributo definiuntur, tum generalem actionem definire desinunt.

[3]) Prorsus mecum facit Schneider (ed. Paris.) necnon I. Bywater in Journ. of Philol. 1874.

Quum autem Galenus praebeat *τῷ γε αὐτῷ τὸ αὐτὸ τῷ ἑαυτοῦ περὶ κτλ* suspicor Platonem scripsisse *φαμέν, τῷ γε αὐτῷ ἑαυτοῦ [περὶ] τὸ αὐτὸ ἅμα κτλ.* Fere omnes codd. mox exhib. *πράττοι* necnon omnes editt. praeter Astium. Galenus cum paucis codd. Platonis tradit *πράττειν*, unde Ast effecit *πράττει*, *quod unice verum*, quia *ἂν* omissum est. Qui autem *πράττοι* servarunt, partim e praegressa sententia particulam mente supplendam esse censuerunt, partim revocarunt textu mutando. M. Schanz (probante Bait.) in Nov. Comm. Plat. 1871 maluit *ΔΗ* in *ΑΝ* commutare quam *ἂν* e praecedentibus supplere. Campbell ci. *ἅμ'* <*ἂν*> pro *ἅμα*, at tum, ni fallor, Glaucon respondisset *οὐ γὰρ ἄν*. Ne quis genitivi *τοῦ τοξότου* usu singulari offendatur cf. 459 B *τί δὲ ἵππων οἴει κτλ*, 470 A *γῆς τε τμήσεως κτλ*, alia. In verbis *ὥσπερ γε* particula *γε* traiecta est, nam dicendum erat *τοῦ γε τοξότου.* Lege *ἡ ἀπωθοῦσα [χεὶρ]*; etenim si iam ad *ἄλλη* voc. *χεὶρ* mente
C supplendum, cur post *ἀπωθοῦσα* addendum est? || Astii c^{am} <*καὶ*> *τὸ κωλῦον* iniuria editt. spreverunt; antithesis enim gratia vocem *καὶ* abesse non posse ratio clamat. Mox Schneidero
E *ὅταν ἐγγίγνηται* emendanti recte Bait. et Campb. paruerunt. || Madvigii c^{am} *ἀκούσας ἔτι πιστεύω τούτῳ* Baiter recepit, at *τι* omitti nequit et *ἄρα* tum otiosum (*ὡς* enim non a *πιστεύω* pendet). Mihi vulgata sanissima videtur neque intelligo qui Campbell dicere potuerit „the interpretation is difficult.'' Is ci. <*οὐ*> *πιστεύω τούτῳ* i. e. *οὐ πιστεύω σοι τοῦτο* (sc. *ἴσως τῷ ἑτέρῳ ὁμοφυές*) *λέγοντι*, non infelicem coniecturam coll. Menon. 91 D, sed ni fallor non necessariam. Verba enim *πιστεύω τούτῳ* significant ex illa narratione argumentum sumi posse adversus (N. B. *ἀλλ', ἦν δ' ἐγώ*) Glauconis sententiam. Absurde Liebholdus (Fleck. Jbb. 1888 bd. 137) ci. *ἄρτι* pro *τι*. — V^{am} L *Πειραιῶς* recte Ast Bkk. Stallb.(1858) probarunt. Pro (*παρὰ τῷ*) *δημίῳ* Hemsterhusius (Anecd. I p. 252 ed. Geel) ci. *Διομείῳ* non improbante Herwerdeno (Mn. 1883). Valckenarius autem (in ipsius schedis criticis) ci. *δημιείῳ* aut *Λυκείῳ* (coll. Lysid. 203 A). At non verisimile est templa condita fuisse iuxta locum, ubi supplicia fierent. Etsi vulgata se bene habet, non absurdum est Valckenarii *δημιείῳ* (locus, ubi *ὁ δήμιος* habitat, cf. v. c. *μουσεῖον, κουρεῖον, στρατηγεῖον*).

440 A Galeni lect. δ' οὖν pro δ' αὖ male Astius recepit. Particula οὖν enim declarat non aliter evenire potuisse. Duo codd. exhib. σημαίνει τὸν θυμὸν pro vulgato σ. τὴν ὀργὴν (sic Galenus Steph. Schn. Herm. Stallb.(1858) ceteri editt. recentes); mihi autem lectio τὸν θυμὸν (sic Bkk. Ast) magis hic idonea esse videtur quam l. τὴν ὀργήν praecipue cum èt per totum hunc locum voc. θυμός recurrat inque praegressis (439 E) Socrates rogasset πότερον ὁ θ υ μ ὸ ς τρίτον ἂν εἴη εἶδος κτλ èt vis vocis θυμός ap. Platonem latius pateat quam vocis ὀργή. Recte igitur olim Bkk. suspicatus est interpretamento vocem germanam expulsam et interpolationibus hunc locum turpatum fuisse, quam opinionem confirmant Galeni codd. ante πολεμεῖν addentes χαλεπαίνειν καί. Iam ante Galenum codd. Platonis turpibus interpretamentis infecti erant, sic ex. gr. mox Galenus πολλάκις pro πολλαχοῦ praebet. — Post pauca corrige sis ὡς ἄλλο [ὂν] ἄλλῳ, sicut legimus in 441 B Ὅμηρος πεποίηκεν τὸ ἀναλογισάμενον ἐπιπλῆττον τῷ ἀλογίστως θυμουμένῳ ὡ ς ἕ τ ε ρ ο ν ἑ τ έ ρ ῳ. Puto scribendum

B esse <αἱ> ἐπιθυμίαι, ut statim sequitur ταῖς δ' ἐπιθυμίαις. || Par[1] A lect. βιαζομένῳ ἐν αὑτῷ (pro αὐτῷ) mihi placet, etsi vulgata non prava est. Hermannus (et Schmelz.) ἀντιπράττειν ad κοινωνήσαντα voluit referri (quod iure nemo probavit ne ἀντιπράττειν supervacaneum fieret) neque aliter, opinor, Nitzsch (Mus. Rhen. Vol. XI, p. 472) coniciens μὴ δεῖν <τι πράττειν> ἀντιπράττειν. Mihi vulgata eo nomine displicet quod, sive μηδὲν ἀντιπράττειν sive μὴ δεῖν ἀ. legitur, in (proverbiali) dictione λόγος αἱρεῖ substantivum λόγος non solet προσωποποιεῖσθαι (i. e. impersonaliter illa dictio usurpatur), quod tamen hic fieri oporteret, si ἀντιπράττειν (sc. ἑαυτῷ) genuinum esset. Hanc ob causam, etiamsi τοῦ ante λόγου inseritur, ἀντιπράττειν delendum est. Suspicor vocem additam esse a nesciente ad μὴ δεῖν mente

C κοινωνεῖν supplendum esse. || Vulgatam (quam Herm. Schmelz. servarunt) καὶ διὰ τὸ πεινῆν καὶ διὰ τὸ ῥιγῶν (sic corrigendum est c. Herwerdeno Mn. 1883) ..... ὑπομένων καὶ νικᾷ κτλ labem contraxisse inter omnes constat. V[am] L διὰ τ ο ῦ π. καὶ διὰ τ ο ῦ ῥιγῶν probarunt recte (ad genit. cf. 442 C, 494 D) Stallb.(1829) Liebhold (Fleck. Jbb. 1888) Campbell (non plura molitus). Astius διὰ τὸ π. servans ci. καὶ ὑπομένει (= suscipit)

νικᾶν καὶ οὐ λήγει optime quantum ad sensum. Mihi Plato scripsisse videtur καὶ διὰ τοῦ π. καὶ διὰ τοῦ ῥ........ ὑπομένων [καὶ] νικᾶν [καὶ] οὐ λήγει κτλ. Postquam καὶ post νικᾶν dittographia ortum erat, νικᾶν factum est νικᾷ et alterum καὶ ante νικᾷ intrusum est ut cum ξυμμαχεῖ coördinaretur, deinde τοῦ in τὸ mutatum est. Quid reliqui editt. legant paucis indicabo: Bekker et Schneider V^{am} L καὶ ὑπομένων νικᾷ probarunt, quo nihil lucramur. Baiter probavit Madvigii c^{am} καὶ δὶ αὐτὸ πεινῆν καὶ δὶ αὐτὸ ῥιγοῦν καὶ πάντα..... ὑπομένων, κἂν νικᾶται, οὐ λήγει κτλ, male, nam κἂν νικᾶται propter sequentia οὐ λήγει πρὶν ἂν ἢ διαπράξηται (i. e. νικήσῃ) absurdum est. H. Sauppe (Quaest. Crit. Götting. 1886) ci. καὶ δι' αὐτὸ (c. Madvigio) .....πάσχειν ὑπομένων διανεκῆ οὐ λήγει τῶν γενναίων, ingeniosam coniecturam, sed iusto audaciorem. Liebholdus (l. l.) ci. διὰ τοῦ π. καὶ διὰ τοῦ ῥ..... πάσχων (V. L.) ὑπομένειν νικᾷ καί, male puto, quia tum verbi ὑπομένειν objectum erit τὴν ἀδικίαν nec νικᾶν „studere," „conari" significat. Richards denique (Class. Rev. 1893) Madvigio assensus pro τῶν γενναίων postulat ἀγανακτῶν „possibly with some additional word before ἀγαν.", oblitus scilicet praecedentis ὅσῳ γενναιότερος ᾖ. Si enim homo probus ἀδικεῖ, ipsius γενναιότης eum cogit ad poenam libenter dandam, sin idem ἀδικεῖται eadem γενναιότης prohibet quominus ut homo ἀγεννὴς omnia ignave perpetiatur. || Nabero (Comm. Plat. II 1864) corrigenti [ὑπὸ] τοῦ λόγου non assentior, quia Plato non λόγον cum νομεῖ composuit, sed τὸ πραϋνθῆναι θυμὸν ὑπὸ τοῦ λόγου cum τῷ πρ. κύνα ὑπὸ νομέως. — Vulgata καίτοι γ' corrupta est: aut dele γ' cum Vind. E^{I} aut lege καίτοι ἔν γε τῇ κτλ. Praestat fortasse καὶ γάρ τοι rescribere. Deinde dele verba ὥσπερ ποιμένων πόλεως: primum πόλεως post verba ἐν τῇ ἡμ. πόλει prorsus otiosum, deinde comparatio est haec δεῖ τοὺς ἐπικούρους τῶν ἀρχ. ὑπηκόους εἶναι ὥσπερ κύνας ποιμένων, non δεῖ τ. ἐπικ. ὥσπερ κύνας ὄντας ὑπηκ. εἶναι τῶν ἀρχόντων ὥσπερ ποι. ὄντων (nam non aliud quid vulgata significat). Astii c^{am} ἀλλ' ᾗ pro vulgato ἀλλ' εἰ cum

E Schneidero unus Stallb. (1858) non recepit. || Unius cod. Ξ l. πρὸς τοῦ λογιστικοῦ omnes editt. recte probarunt. F. K. Hertlein contra (Fleck. Jbb. 1872 bd. 105) reliquorum codd. lectionem π. τὸ λογιστικὸν defendens contulit Thucyd. II 2 παρά τινα,

IV 68 μετά τινος, Aen. Poliorc. 4. 1, ubi autem Hercher παρὰ
pro πρὸς postulavit.

441 A Par. A et cod. Malat. (cum Galeno) ἐπικουρητικὸν (pro ἐπι-
B κουρικὸν, sic 434 C) exhibent; recepit unus Herm., male. || Non
male pauci codd. (ex coniectura?) exhib. εἶπας pro εἶπες. Verisi-
mile est Platonem ubique εἶπας, εἰπάτην, εἰπάτω, similia scripsisse.
Recte ni fallor mox Galenus ἐκεῖ omisit. Post ἄνω που (που
est *alicubi*, ut in 449 D) absurde ἐκεῖ additum sive temporale
sive locale adverbium habetur. Fortasse ἐκεῖ interpretamentum
C est ad sequens ἐνταῦθα. || Pauci codd. c. Stobaeo recte ὡμολόγηται
tradunt. V^{am} L ἐν ἑνὸς ἑκάστου ψυχῇ (pro τῇ ψυχῇ) recte Ast
et Stallb. probarunt membrorum aequalitatis gratia. Plato scrip-
D turus fuerat ἐν τῇ ἑνὸς ἑ. ψ. || V^{am} L (deterr. codd.) οὔ πω
(pro πῃ) μὴν soli Ast. Bkk. probarunt. Mox ex uno cod. et
Stobaeo recipe τοῦτό <γε> ἐπιλελήσμεθα. Paulo ante ex Stobaeo
post ἔχειν pone signum interr. vel corrige ἔχειν <ἀνάγκη;>
ἀνάγκη, nisi malis πόλις ἀνδρεία.... ἔχει sine signo interr. (in
papyris $\overset{\lambda}{\pi o}$ tantum scribebatur).

442 A Corrigendum censeo τὰ αὑτῶν <πράττειν> μαθόντε [καὶ παι-
δευθέντε] ne bis idem dicatur. Bekkeri emendationen προστατή-
σετον recte omnes editt. receperunt praeter Ast, Stallb., Schnei-
B derum. || V^{am} L αὐτῷ γενῶν recte prob. Bekk. Stallb. (ed. Goth.),
nam γένει pro φύσει insolite [1]) dictum neque habet ὧν quo
referatur. — Duo codd. et Stobaeus προσῆκεν exhibent non
improbante Campbellio in notis; at mihi hic imperfectum non
ferendum esse videtur (προσῆκον sc. ἐστὶ ut in Legg. 904 E). Vide
an corrigendum sit ξυμπάντων...... πάντως (pro πάντων), quia
ξύμπας cum nominibus collectivis iungi solet. Dobraeus (Advers.
Crit. ed. 1830) φυλαττοίσθην coniecit, quo non opus. Mox lege
C προπολεμοῦν <μέν>. || Corrige sis ΚΑΙΔΙΗΔΟΝΩΝ, nam prae-
positionem iterari necesse; licet dicere διὰ λυπῶν τε καὶ ἡδονῶν,
D at non id quod vulgatur. Haplographia δι' excidit. || Sequentia
ἀλλὰ μὲν δὴ..... ἔσται mihi sensu vacua esse videntur propterea
quod verba καὶ οὕτως tanquam in aere suspensa sunt necnon

---

[1]) Locus in Legg. 874 A ὁ προσήκων γένει hinc alienus est.

si ᾧ per attractionem explicatur, verba τούτῳ καὶ οὕτως abundant, sin ad ᾧ.... λέγομεν mente supplemus αὐτὸν δίκαιον εἶναι balbutientem Socratem facimus: audi enim subtilem doctrinam in vulgata reconditam εἷς ἕκαστος, ᾧ (vel ᾧ καὶ ὡς, ut Stallb. 1829 ci.) πολλάκις λέγομεν αὐτὸν δίκαιον εἶναι, τούτῳ καὶ οὕτως δίκαιος ἔσται. Mea quidem mens in tanta doctrina hebescit. At medela lenissima et certissima ad manum est, cum illud καὶ οὕτως fere clamet comparationis alterum membrum librariorum culpa evanidum factum esse: corrige ᾧ <πόλιν> πολλάκις ἐλέγομεν (V. L.), τούτῳ καὶ οὗτος ἔσται. Postquam compendium vocis πόλιν ante πολλάκις [1]) excidit, οὗτος a librario vel correctore in οὕτως mutatum. Illud οὗτος non amplius ad ἕνα ἕκαστον (B ult.) referendum, sed ad praecedens (πόλεώς τε καὶ) ἰδιώτου. Prorsus idem iam Plato paulo ante in 441 D καὶ δίκαιον δὴ κτλ dixerat. Praeterea sic demum proxima τί οὖν κτλ commode annectuntur. — Ea quae statim sequuntur, mihi obscura esse videntur, nisi corrigas μή πῃ ἡμῖν ἀπήμβλυνται ἄλλο τι δικαιοσύνη [δοκεῖν] εἶναι ἢ κτλ i. e. „num a nobis iustitia obtusa ac deformata est ita ut formam, quam in civitate nostra induisset, amiserit." Perfectum tempus utique necessarium est. Verbum δοκεῖν, quod in compluribus codd. omissum, male abundat, nam effectus τοῦ ἀπημβλύνθαι est nimirum τὸ εἶναι ἄλλο τι ἢ κτλ, non τὸ δοκεῖν εἶναι κτλ. Illud ἀπαμβλύνεται editores multum torsit et ab aliis aliter explicatum. || Corrige περί γε (post εἰ saepe γε additur) aut <περὶ> τοῦ ἐκείνῃ. — Quoniam optimi codd. τοῦτον αὐτὸν praebeant, Schneider et Campb. coniecerunt τοῦτον αὐτό, male, nam *corrigendum est* τοῦτ' ἂν αὐτὸν δρᾶσαι, itaque τοῦτ' ἂν a librariis in τοῦτον stulte mutatum. Quominus δράσειν corrigatur non unum obstat.

Iterum insere ἂν, nam responsum πῶς γὰρ ἄν; declarat ἂν praecessisse, itaque corrige ὁπωστιοῦν <ἂν> ἄπιστος. Paulo ante legendum censeo δημοσίᾳ πόλεως i. e. patriae. — E Stobaeo Astius optime post μοιχεῖαι partam γε recepit. || Idem c. uno Stallbo recte e deterr. codd. αὐτῷ τῶν ἐν αὐτῷ suscepit, nam αὐτοῦ monstrum est. Αὐτῷ est dativus commodi. Etsi in

---

1) Fortasse πολλάκις ex πόλιν (πο^λ) male ortum et legendum erit ᾧ πόλιν λέγομεν.

vulgata ἔτι τι οὖν ἕτερον κτλ pronomen τι abesse posse Herm.
recte (cf. ad 428 A) animadvertit, tamen non erat cur ab eo
eiceretur. Saepius τι a vocabulo, ad quod pertinet, distrahitur, vid.
C ex. gr. 503 D ὅταν τι δέῃ τοιοῦτον διαπονεῖν κτλ. || Legendum
esse arbitror ἐκινδυνεύομεν. Littera Є post δικαιοσύνηC excidit.
Cum εὐθὺς ἀρχόμενοι imperfectum sit, praestat orationem direc-
tam cum indirecta non misceri in sententia uno tantummodo
praedicato praedita. De huius loci mente Campbellius videatur. —
Madvigio [1]) in vicinia verba δι' ὃ καὶ ὠφελεῖ prorsus sensu cassa
iudicanti assentire nequeo, sed corrigendum ὠφέλει cum Astio,
D cuius vide interpretationem. || Ad ἕκαστον mente supplendum
γένος, quod Astius non perspiciens ci. ἕκαστον <τῶν> ἐν αὑτῷ
(coll. B in. ὅτι αὑτῷ τῶν ἐν αὑτῷ ἕκαστον κτλ), male, nam sic
tautologia fit, quia τὰ ἐν αὑτῷ coll. § B erunt illa ἐν τῇ ψυχῇ
γένη. — In sequentibus insere ταῦτα ante τρία ὄντα ut τρία
habeat quo referatur (cf. 444 A ult. τριῶν ὄντων τούτων κτλ).
Deinde corrige νεάτην τ. κ. ὑπάτην καὶ μέσην. Cum enim ad
νεάτης mente supplendum sit χορδῆς, equidem non exputo unde
E illi genitivi pendeant. || V^{am} L <περὶ> πολιτικόν *recte* recepe-
runt Steph. Ast Stallb. (ed. Goth.), quia ἢ etiam ante περὶ
χρημάτων additum est; licet dicere ex. gr. περὶ μητρὸς ἢ πατρὸς
ἢ ἀδελφῆς vel ἢ περὶ μ. ἢ περὶ π. ἢ περὶ ἀ., at *non* ἢ περὶ μ.
ἢ πατρὸς ἢ ἀδελφῆς. Statim post Par. A sec. Jordanum (Hermes
bd. 13) et Campb. exhibet ἢ περὶ τὰ ἴδια, *non* ἢ <καὶ> περὶ
κτλ. — Verba ἄδικον δὲ πρᾶξιν..... δόξαν *spuria* R. Ausfeld
(Genethliacon Gott. 1888) censuit putans iis omnem vim prae-
ripi iniustitiae definitioni, quam Socrates continuo adiuncturus
sit et firmari hanc coniecturam „eo quod infra, ubi iniustitia
definitur, ἀμαθία iterum memoretur nulla tamen definitionis,
quae hic proponatur, habita ratione." At bis vir d. egregie
fallitur: ut hic ἀμαθία dicitur λύειν ταύτην (sc. τὴν ἕξιν), sic
infra (444 B) eadem audit ἡ τούτων (sc. τῶν γενῶν) ταραχή, nec
recte quisquam iam hic ἀδικίαν definiri contendet, cum pateat
δικαιοσύνην et ἀδικίαν esse actiones *internas*, πράξεις autem

---

[1]) Annotat Madvig „Latet autem opinor appellatio imaginis e fabula aliqua ductae (velut Διὸς κελαινεφὲς); sed nihil probabile extundere possum."

δικαίας τε καὶ ἀδίκους externas, quas dignoscere posse oportet
eum, qui iustus manere velit. Quodammodo hic *τῆς ἀδικίας*
definitionem iam praeparari non infitior, prorsus absolutam
esse nego.

A Variam lectionem *Δῆλον* omisso *ὅτι* recte Bait. et Campb.
B probarunt, etiam Stobaeus *ὅτι* omisit. || Codd. deterr. *δουλεύειν*
τῷ τοῦ ἀρχικοῦ γένους ὄντι exhibentibus omnes editt. paruerunt.
Pro *τῷ τοῦ* in optimis codd. legimus *τοῦ δ' αὖ δουλεύειν*, in
aliis *τῶ δ' αὖ δουλεύειν*, unde Madvigius effinxit quod in Vindob.
E scriptum exstat, nempe *δουλεύειν, τῷ δ' αὖ* <*μὴ*> *δουλεύειν,*
ἀρχικοῦ κτλ, addens „ac fortasse in hac forma orationis Plato
<*οὐ*>*δουλεύειν* dicere ausus est, *πρέπει* cogitans", *male*, non
modo quod *τοιούτου ὄντος* ad unum tantum *μέρος* pertinet, sed
etiam quod *τῷ* (*δ' αὖ μὴ δουλ.*) tum absurde ad *τὸ ὅλον τῆς*
ψυχῆς referri oportet. Plerique Stobaei codd. ea verba non
addunt (unus *χικοῦ τοῦ δ' οὖν δουλεύειν* praebet), quo patet
librarios hic turbas ciisse. *Vulgata igitur servanda est.* Lieb-
holdus (Fleck. Jbb. 1888) et Richards (Class. Rev. 1893) verbis
πρέπειν αὐτῷ δουλεύειν offensi coniecerunt hic [*πρέπειν αὐτῷ*],
ille [*αὐτῷ*] *δουλεύειν τῳ* (dub.) *τοῦ κτλ*, quorum neutro opus
est. — Mox corrige *τήν γε ἀδικίαν καὶ κτλ*, quia articulus ante
reliqua nomina abesse nequit, si vulgata servatur; vid. dicta
ad 334 E. — Par[1] A lect. *ταὐτὰ μὲν οὖν ταῦτα* fere omnes editt.
recentes receperunt, male, cum sic Glaucon a proposito aliena
respondeat neque idoneo responso *ἀδικίας* investigationi finis
imponatur. Stobaei parum elegantem lectionem *αὐτὰ μὲν οὖν*
ταῦτα Richards (Class. Rev. 1893) et Campb. probarunt. Equidem
puto Socratis verba *τοιαῦτ' ἅττα κτλ* paene flagitare responsum
hoce *τοιαῦτα μὲν οὖν ταῦτα* neque aliter Astio videbatur corri-
genti *ταῦτα μὲν οὖν τοιαῦτα* (cf. Soph. Elect. 686 *καὶ ταῦτα*
μὲν τοιαῦτα). Stallb[1] (1829) lectio *ταῦτα μὲν οὖν ταῦτα* ferri
C potest. || Verba *ὡς ἐκεῖνα ἐν σώματι, ταῦτα ἐν ψυχῇ* spuria censeo.
Num credas Socrati necessarium visum esse docere *τὰ ὑγιεινὰ*
ad corpus, *τὰς δικαίας πράξεις* ad animum pertinere? Apage
nugas! Iam inscita structura, qua illa verba reliquis adiuncta
sunt, interpolatorem prodit. Est una e notis marginalibus,
D quibus textus Platonicus adhuc infectus est. || V[am] L *ὑγίειαν*

ἐμποιεῖν prob. Ast Bkk. Stallb. (ed. Goth.), recte, nam statim sequitur *τὸ δικαιοσύνην ἐμποιεῖν*. Et 422 A alii codd. *ἐμποιοῦντος*,
E alii *ποιοῦντος* praebent. In 333 E *ἐμποιῆσαι νόσον* legimus. || Herwerd. (Mn. 1891) recte postulabat *τόδε λοιπόν* aut *τόδε δὴ λοιπόν*, posterius mihi magis placet. Etiam 604 A *τόδε* in multis codd. divise scriptum.

445 B Verba *καὶ διαφθειρομένης* — quae in compluribus codd. omissa sunt fortasse casu — abesse malim, cum in 444 B *ἀδικία* dicta sit *ταραχή, πλάνη καὶ τοιαῦτ' ἄττα*. Post *οὕτως ἔχει* non interpungendum est, quod *κατιδεῖν* ab *οὐ χρὴ ἀποκάμνειν* pendet. Stephani c[a] *ὅθεν* pro *ὅσον* (i. e. *καθ' ὅσον*, cf. 458 C) speciosior est quam verior. — Astius recte *Δεῦρό νυν* requirebat. Post imperativos *νῦν* enclitice scribendum. — Unus Schneider Bkk[i] c[am] *ἀποκμητέον* pro *ἀποκνητέον* non recepit coll. 349 A,
E male, contra sententiam. || Recte ni fallor Stallb.(1858) V[am] L <*τι*> *τῶν ἀξίων λόγου* missam fecit, quae sicuti Stobaei <*τινα*> interpolatori debetur; cf. Gorg. 514 A.

LIBER QUINTUS.

Pag.

A Corrigendum arbitror (coll. 445 C ult. *καὶ ψυχῆς τρόποι*) *τρόπους* [*κατασκευήν*], quia vulgata balbutit. Minus recte olim Ast *ψυχῆς* delevit. Sequens *ἔφη* Par. A omisit. Mox praestat legere *ᾖα αὐτὰς ἐφεξῆς ἐρῶν*, qua emendatione sequentia *ὥς μοι κτλ* com-
C modiorem structuram nanciscuntur. || Optimorum codd. lect. *ἔτι ἐγὼ εἶπον* (pro *ὅτι, ἐγὼ ε.*) prob. omnes editt. (praeter Steph. Ast Stallb. Herm. Herwerd. Mn. 1883), *male*, quod ad prius *τί μάλιστα* Adimantus iam responderat, itaque rustici fuisset iterum interrogare *τί μάλιστα*. Exquisitus ille per *ὅτι* cum ellipsi rogandi modus, cuius exemplum iam 343 A invenimus, a Graeculis non intellectus fuit, quamobrem perdocte sibi correxisse videbantur *ἔτι* pro *ὅτι* substituendo. Ad *ὅτι* mente suppleas *ἐμὲ οὐκ ἀφίετε*, vid. ad 343 A. — Vide an verba *ἵνα μὴ διέλθῃς* spuria sint, mihi saltem admodum frigere videntur. Vam L *τὰ τῶν φίλων* prob. Ast et Stallb. (1858), quo non opus, at corrigendum est *ὅτι* <*τὸ*> *κοινὰ τὰ φίλων ἔσται*, ut 424 A dixerat *κατὰ τὴν παροιμίαν*; cf. Hipp. Mai. 304 E ult. *τὴν γὰρ παροιμίαν ὅ τί ποτε λέγει, τὸ χαλεπὰ τὰ καλά, δοκῶ μοι εἰδέναι.* De illa communione egerunt inter alios E. v. VOORTHUYZEN „De Platonis doctrina de communione bonorum, mulierum et liberorum in libris de R. P. proposita" Diss. 1850 Ultrai. et Dr. BLASCHKE „Der zusammenhang der familie- und gütergemeins.
D meins. des Platon. Staates etc" 1893. Berl. prog. || Participium *οἰόμενοι* e mg. irrepsisse puto. — Mox unus cod. *διαθρέψουσι* praebet, unde suspicor Platonem dedisse *δὴ θρέψουσι*. Pro

γιγνόμενον Liebholdus (Fleck. Jbb. 1888) et Richards (Class. Rev. 1893) coniecerunt γιγνομένην (sc. τὴν κοινωνίαν) iure Campbellio improbante.

450 A Corrigendum puto τίθει pro τίθετε. || Rescribe τί δαί; ut
B tradiderunt Harpocrat. in χρυσοχοεῖν et Suidas; vid. dicta ad 343 A. Mox lege τουσδί, vide dicta ad 336 E. Par. A *non* μέτριον, sed μέτρον sec. Campb. praebet. — Infinitivus ἀκούειν epexegetice additus est, ut in 443 B οἰκίζειν, quamobrem non necesse cum Herwerd° (Mn. 1883) et Richardso [1] (Class. Rev. 1893) ante τοιούτων addere τοῦ. Post ἀποκάμῃς Bkk., alii recte
C *non* interpunxerunt. || Par. A c. aliis codd. πειρῶ ἄν exhibet, unde Baiter (prob. Campb°) effinxit πειρῶ δή. At οὖν (Ven^1 Π)
E bene se habet nec semel ἄν et οὖν confusa sunt. || Pro φίλων exspectaveram φιλτάτων, quod reponendum censeo.

451 A Recte Herwerd. (Mn. 1883) correxit (προσκυνῶ) δή pro δέ. Mox Madvigius (nullo editore probante) ci. ἁμάρτημα <εἶναι> ἀκουσίως κτλ, quod non necessarium duco, cum nihil obstet quominus ἐλπίζειν, si *credere* valeat, quemadmodum ἡγεῖσθαι, φάναι, λέγειν, similia, cum nudo accusativo construatur. In 453 D vel ἐλπίζοντας (sperantes) τινα ἄλλην ἄπορον σωτηρίαν occurrit. — Optimorum codd. lect. καὶ δικαίων νομίμων [2] (sic Stallb. 1858 et Campb.) minime inepta est (Socrates enim per totam Politiam tanquam νομοθέτου munere fungitur) et loco in 484 D in. plane confirmatur. Reliqui editt. alii aliud legunt: V^{am} L δικαίων καὶ νομίμων (ut memini me alicubi in „Legibus" legere; cf. et Rep. 359 A) probarunt Ast et Bekker, Hermann autem et Baiter expunxerunt δικαίων, quod primus Schneider spurium esse suspicatus erat. — Corrige ᾗ <ἐν> φίλοις. Vulgatam ὥστε εὖ με παραμυθεῖ prob. Schneid., Baiter, Campb., cum leni risu Socratem locutum esse rati, quod ab hoc loco alienum esse iam Cornarius (Eclog.) senserat, itaque V^a L <οὐκ> εὖ κτλ c. Steph. Bkk. Astio Stallb° (1858) probanda est. Hermanni c^a οὔ pro εὖ non uno nomine displicet. Quam facile
B οὐκ ante εὖ excidere potuerit, non est quod moneam. || Pau-

---

[1]) Coniecit praeterea <ὡς> τοιούτων.

[2]) *Νόμιμα sunt instituta*, cf. Rep. 457 A, Legg. 636 B, 772 B, 884 A, alia.

corum codd. (in quibus Par. A) lect. <καὶ> καθαρὸν prob. Stallb. (1850) Herm. Bait. Campbell. Mihi locus interpolatus videtur et verba καὶ μὴ ἀπατεῶνα ἡμῶν insiticia. Etenim propter verba ὥσπερ φόνου ad ἀφίεμεν mente supplendum est τούτου i. e. τοῦ ἀπατᾶν ἡμᾶς τῷ λόγῳ, itaque verba μὴ ἀπατεῶνα ἡμῶν post καθαρὸν εἶναι plane frigent. Num quis unquam dixit ἀφίημί σε φόνου (ὥστε) καθαρὸν εἶναι καὶ μὴ φονέα? Equidem non credo neque opinor tu. Illud καὶ ante καθαρὸν dittographia natum est. Quominus verba ὥσπερ φόνου cum καθαρὸν [1]) iungamus (ut Schneider suasit [2])) prohibent non modo sequentia καθαρός γε καὶ ἐκεῖ ὁ ἀφεθείς, sed etiam loci huius consimiles ex. gr. Legg. 869 A ἐὰν ὁ τελευτήσας.... τὸν δράσαντα φόνου ἀφιῇ (ibidem in § D περὶ τῆς ἀφέσεως εἴρηται φόνου) ἑκών, καθάπερ οἱ τὸν ἀκούσιον φόνον ἐξεργασάμενοι..... καθαρὸς ἔστω. — V^{am} L εἰκὸς δέ [γε] Astius recte recepit; vide de tali usu coniunctionis
C δὲ dicta ad 332 B. || Recte Steph. et Ast V^{am} L μετὰ <τὸ> ἀνδρεῖον δ. receperunt, item Cobetus (nota ms.) τἀνδρεῖον corrigens; postquam in *ΜΕΤΑΤΑΝΔΡΕΙΟΝ* syllaba *ΤΑ* haplographia exciderat, μετ' factum est μετά. R. Förster (Mus. Rhen. 1875 et 1880) Platonem haec scribentem Sophronis μίμους ἀνδρείους καὶ γυναικείους respexisse non inepte suspicatus est, cum hic voc. δρᾶμα alio sensu quam in Theaet. 150 A adhibitum
D sit. || Unus cod. cum Galeno exhib. <ταῖς μὲν> ὡς ἀσθενεστέραις probantibus Astio et Stallb° (1829), male, quia ad κοινῇ πάντα mente supplendum est τὰς θηλείας; cf. infra 456 A πλὴν ὅσα (sc. ἡ μὲν) ἀσθενεστέρα, ἡ δὲ κτλ, ubi similiter Galenus <ἡ μὲν> praebet. — Non necesse (coll. Legg. 906 B) est corrigere φυλακικῶν (κυνῶν) pro φυλάκων, etsi Graece dici solet κύων θηρευτικός, non θηρευτής. Confer praeterea locutiones ἄνδρες φύλακες, νῆες
E φυλακίδες et in 401 A κύνας ἐπικούρους ποιμνίων. || Voculam καὶ ante διδακτέον omisit Par. A^{I}, sed καὶ ante τοῖς ἀνδράσι *non* om. A^{I}.

A Illud τε post ἐκείνοις in compluribus codd. abest necnon ap.

---

[1]) Vel sic verba καὶ μὴ ἀπατεῶνα ἡμῶν frigent, quia τούτου tum ad καθαρὸν εἶναι mente supplendum est.

[2]) Neque aliter Campbell vertit: We acquit you both as guiltless of our blood, so to say, and as not our deceiver.

Galenum, optime. Paulo ante praestat *μὴν* pro *μὲν* corrigere c. Richardso (Class. Rev. 1893), qui *τε* in *γε* recte mutavit. Mox idem l.l. *ἀπεδόθη* pro *ἐδόθη* requirit, recte opinor, nam ea quae debentur, *ἀποδίδοσθαι* dicuntur. In 457 A Stobaeus *ἀποδοτέον* pro *δοτέον* recte servavit. — Puto *παρὰ τὸ ἔθος* significare „respectu consuetudinis", *non* „contra consuetudinem" ut vulgo vertunt. V^am^ L *πεπράξεται* prob. Bkk. Ast Cobetus (nota ms.),
B at in 458 D occurrit *ἄξονται.* || Recte Herwerd. (Mn. 1883) transposuit *καὶ τὰς ἤδη πρεσβυτέρας*, licet improbaverit Campbell (Vol. II p. 252 sqq.) coll. 531 E *ἀλλ' ἤδη κτλ* (ubi V. L. *ἀλλὰ δὴ* ab Astio recte recepta), 391 D *ὥρμησαν οὕτως ἐπὶ δεινὰς ἁρπαγάς*, 590 A *πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ὀλέθρῳ*, Demosth. Coron. § 288 *ὡς παρ' οἰκειοτάτῳ*. Fugit autem doctissimum editorem Britannicum adverbia sic distrahi solita fuisse ne praepositiones ante adverbia collocarentur, cf. Herod. II 27 *κάρτα ἀπὸ θερμῶν χωρέων*. Cum vero hic nulla praepositio adsit, tale hyperbaton ferri nequit. Mendi origo ex Eusebii lectione (*ἀλλ' ἤδη καὶ πρεσβυτέρας*) cognoscitur: exciderant enim propter homoeoteleuton verba *τὰς ἤδη*, deinde *ἤδη* super *καὶ* scriptum est. — Mox Herwerd. (Mn. 1891) verba *ἐν τοῖς γυμνασίοις* recte expunxit; est aut interpretamentum ad *ἐν ταῖς παλαίστραις* aut inficetum addita-
C mentum. || Herwerdeno (Mn. 1883) pro *τὰ αὑτῶν πράττειν* (hic positis pro *τὰ εἰωθότα πρ.*) requirenti *τὰ τοιαῦτα σκώπτειν* (s. *κωμῳδεῖν*) vel simile quid, *non* assentior ne (facetus?) iocus pereat. Quemadmodum enim *κεραμεύς*, si *τὰ ἑαυτοῦ πράττει*, *κεραμεύει*, sic *ὁ σκώπτων*, si *σκώπτει*, dici potest *τὰ αὑτοῦ πράττειν* (sensu Platonico). Si autem textus corruptus est, Herwerdeni c^a^ iusto audacior multoque lenior correctio ad manum est, nempe [*μὴ*] *τὰ αὑτῶν πράττειν ''ΑΜΑ* [1]) [*σπουδάζειν*] *καὶ κτλ.*, itaque eidem interpolatori *σπουδάζειν* debebitur, cui supra verba *ἐν τοῖς γυμνασίοις*. — Recte Herwerd. (Mn. 1891) corr. *τῶν* <*τοιούτων*> *γυμνασίων*, quod magis probandum quam Richardsi *τῶν* <*γυμνῶν*> *γυμνασίων* (coll. Pind. Pyth. 11, 73 *γυμνὸν*
D *στάδιον*), quod nimis poeticum. || Verba *ὅτι μάταιος* .... *τὸν τοῦ ἀγαθοῦ* procul dubio corrupta et interpolata sunt, cum

1) Sexcenties ap. Platonem *τε* — *ἅμα καὶ* obvium.

primum bis idem dicatur (ἢ τὸ κακὸν et ἢ τὴν τοῦ ἄφρονός τε καὶ κακοῦ), deinde multi optimique codd. c. Stobaeo post κακοῦ addant (prob. Bait. et Campb°) καὶ καλοῦ αὖ (ante σπουδάζει), denique verba ὡς γελοίου ridicule adhaereant. Hermannus, cui primo fraus suboluit, legit [ὁ γελωτοποιεῖν ..... κακοῦ, καὶ] καλοῦ αὖ σπουδάζει πρὸς κτλ, male, nam non modo verba quae eiecit, minime interpolationem redolent, sed etiam illud καλοῦ prorsus ridiculum [1]), quia τὸ καλὸν prorsus idem est ac τὸ ἀγαθὸν nec Plato unquam scribere potuit σπουδάζει πρὸς ἄλλον τινὰ σκοπὸν (τοῦ) καλοῦ ἢ τὸν τοῦ ἀγαθοῦ σκοπόν. Verba καὶ καλοῦ e praegresso καὶ κακοῦ dittographia nata esse et deinde αὖ accommodationis gratia intrusum a correctoribus recte Stallb. (1829) suspicatus est. Totum locum *recte* solus Cobetus constituit sic: [ὃς γελοῖον .... καὶ] ὁ γελωτοποιεῖν ..... [ὡς γελοίου] .... ἢ [2]) σπουδάζειν (V. L., Steph.) [πρὸς [3])] ..... <προ>στησάμενος κτλ. Annotaverat aliquis in mg. paucis Platonis sententiam comprehendens μάταιος ὃς γελοῖον ἄλλο τι ἡγεῖται ἢ τὸ κακόν, quae animadversio a librario stolide in textum invecta est. Verba ὡς γελοίου non modo frigent, sed nullam constructionem habent. Post σκοπὸν facile προ- vocis προστησάμενος excidere potuisse neminem fugiet. Herwerdeno (Mn. 1883) conicienti [ὁ c. Astio] γελ. et ἀποβλέπει assentiri nequeo, quia verba ὃς
E γελοῖον κτλ omnino abicienda puto. || Etiam Cobetus (Mn. 1875 p. 361) scripturam φιλοπαίσμων probavit. Praestat corrigere εἴτε <τις> σπουδαστικός, quia inter se contraria opponuntur. Optime Cobetus corr. δυνατὴ <ἡ> φύσις [ἡ ἀνθρωπίνη] ἡ θήλεια, non modo ob grammaticam (opus enim erat ἡ ἀνθ. φύσις ἡ θήλ.), sed praesertim quia verba περὶ αὐτῶν (i. e. περὶ τῆς τοιαύτης μεταβολῆς in B ult.) nullam dubitationem auditoribus relinquere poterant quin de mulieribus, non ex. gr. de subus feminis sermo esset.

---

[1]) Praeterea τοῦ καλοῦ requireretur (attende enim ad τοῦ ἀγαθοῦ).

[2]) Illud ἢ a codd. abest, sed in omnibus veterr. editt. comparet. Bekker et Schneider idem exhibent, quod Stallb. (1850) edidit. Astius (1814) ci. καὶ γελωτοποιεῖν ἐπιχειρεῖ...... ἢ περὶ καλοῦ αὖ σπουδάζει; postea (1822) autem idem deletis verbis περὶ καλοῦ αὖ.

[3]) Πρὸς delent etiam W. H. Thompson, Madvig, Herwerdenus.

453 A Dobraei transpositionem κάλλιστα καὶ τελευτήσειεν iure Stall-
B baum improbavit. || Heusdio corrigenti ὑμῖν ἀλλήλοις nemo
paruit, recte, cum procul dubio respiciatur locus in 452 E ult.
καὶ δοτέον ἀμφισβήτησιν εἴτε τις .... ἐθέλει ἀμφισβητῆσαι. — Mox
corrige ἕκαστον [ἕνα [1])] ἓν [τὸ αὑτοῦ] πράττειν. Post κατὰ φύσιν
verba ἕνα (i. e. ἕνα ὄντα cf. 433 D, 370 B) et τὸ αὑτοῦ plane
abundant. Recte Hirschigius (Argum. nonnull. in Platon. 1862
C et ed. Gorg. 1873) probante Baitero correxit πῶς δ' οὔ [διαφέρει]. ||
Galenus in § initio recte νυνί, quo vehementia orationis optime
ostenditur, tradidit. In § ult. recte Par. A^{I} ταῦτ' ἔστιν (pro
D ἐστίν) exhibet. || Temere Groen v. Prinstererum (fugit enim virum
d. Socratis orationem quodammodo a Glaucone interrumpi)
verborum ordinem in vulgata οὐ μὰ τὸν Δία, ἔφη, οὐ γὰρ κτλ
sollicitasse patebit, si contuleris 605 E et Parm. 131 E οὐ
μὰ τὸν Δία, φάναι, οὔ μοι δοκεῖ εὔκολον εἶναι τὸ τοιοῦτον κτλ.
Cum coniunctio γὰρ saepe valeat idem ac „profecto," sine
causa Stallb. γὰρ ante εὐκόλῳ delendum censuit. Itaque et
O. Apelt (Observation. crit. in Plat. dial., 1880, Weimar Gymn.
Jhrsber.) sine causa (opus praeterea fuerat ni fallor οὐ μάτην
γε μὰ τὸν Δία κτλ) ci. οὐ <μάτην>, μὰ τὸν Δία (sc. verebaris),
ἔφη · οὐ γὰρ κτλ. — In proximis vocabulo ἄπορον nullum com-
modum [2]) sensum praebente nullus dubito quin Herwerdenus
(Mn. 1883) corrigendo ἄτοπον Platonis manum nobis reddiderit,
cum inter θαυμαστὰ (coll. Herod^{I} verbis de Arione a delphino
servato θῶμα μέγιστον, Ἀρίονα .... ἐπὶ δελφῖνος ἐξενειχθέντα κτλ)
eiusmodi σωτηρίαι referendae sint. Naberi (Mn. 1879) c^{am} ἄλογον
E minus probandam duco. || V^{a} L κατηγορεῖται unice vera est,
cum supra Glaucon nusquam accusatoris partes susceperit.

454 B Unum Venetum Ξ τὸ <μὴ> τὴν αὐτὴν φύσιν ὅτι κτλ prae-
bentem secuti sunt omnes editores praeter Baiterum, qui (prob.
Herm. et Hellero Cur. Crit. p. 31 sq.) ἄλλην pro αὐτὴν coniecit.
Mihi illud ἄλλην displicet propterea quod coll. § ult. (ἄλλῃ

[1]) Abest ab aliquot codd.

[2]) Schneider ἄπορον σωτ. intelligens „salutem, quae humana ope conciliari nequit" voci ἄπορος vim attulit. Τὰ ἄπορα enim quamtumvis difficilia comparatu tamen semper ipsorum hominum opera et labore comparantur, ut 378 A ἄπορον θῦμα.

φύσει ἄλλα, τῇ δὲ αὐτῇ ταὐτά) sine dubio Plato tum pro οὐ τῶν
αὐτῶν scripturus fuerat ἄλλων. Equidem puto propter homoeote-
leuton [1]) aliquid excidisse, nempe μὴ τὴν, itaque Platonem
C scripsisse τὸ τὴν <μὴ τὴν> αὐτὴν κτλ. || Complures codd.
recte praebent οὐχὶ ἐναντία pro οὐχ ἡ ἐναντία. Vide 455 A οὐχ
ἡ αὐτή, ἀλλὰ ἑ τ έ ρ α κτλ. Sexcenties [2]) in codd. ι et η confun-
duntur, sic in § B Galeni codd. ὁτιοῦν pro ὁπηοῦν exhibent. —
D Mox Par. A^{II} μόνον^{ὄν} exhibet. || V^{am} L ἰατρικὸν μὲν καὶ ἰατρικὸν
τὴν ψυχὴν ὄντα *recte* prob. Schneid. Stallb.(1850) Bait. Madvig
Campbell. Prius ἰατρικὸν idem significat atque ἰατρόν, sicut infra
τεκτονικὸν est τέκτονα, itaque sine causa Bekker (prob. Astio et
Stallb. ed. Goth.) coniecit ἰατρόν. Hermanni inventum ἰατρικὸν
μὲν καὶ ἰατρικὴν (V. L sc. mulierem) τὴν ψυχὴν ὄντας prorsus
improbandum [3]), quia Socrati nondum de mulieribus mentionem
facere licet nec Richardso (Class. R. 1893) conicienti ἰατρικὸν μὲν
καὶ ἰατρικὸν <εὐφυᾶ> τ. ψ. ο. (coll. 455 B, 409 E) quemquam
assensurum confido. Sequens ἐλέγομεν vertendum est „existime-
bamus" „nobis ἰατρικὸς et ἰατρικὸς τ. ψ. ὤν eandem naturam
habere videbantur" vel simili modo, nam quominus cum Astio
„diximus" vertamus iam solum sequens illud οἴει prohibet:
Astii *diximus* enim probandum esset, si pro οἴει Plato ἦ οὐ
μνημονεύεις; scripsisset, at in praegressis nondum de ἰατρικῷ et
ἰατρικῷ τ. ψ. ὄντι sermo fuit. — In proximis corrige aut ἤ
<τι> ἄλλο [ἐπιτήδ.] aut ἤ <τι> [ἄλλο] ἐπιτήδευμα. Vulgata
sana non est. — Mox recte (licet Campb. improbaverit) Richards
(Class. Rev. 1893) διαφέρειν pro διαφέρον correxit („διαφέρον
cannot be used of two subjects, though of course διαφέροντα
might be"), nam facilius ad διαφέρειν mente supplere ἀλλήλων
E quam ad διαφέρον verba τὸ ἕτερον τοῦ ἑτέρου. || Non pauci codd.
c. Galeno καὶ ὀρθῶς <γ'> exhibent probante Stallb° (ed. Goth.),
recte. — Pro κελεύομεν Stallb. requirebat κελεύσομεν (sic edidit

---

1) Sic paulo post (§ C) Par. A^{I} post πάντως τὴν αὐτὴν omisit verba καὶ τὴν (ab A^{II} in mg. addita).

2) Vide ex. gr. Helleri Curas Crit. p. 19 s. f.

3) Plane Campbellio assentior scribenti „Plato could not be guilty of the clumsiness of assuming at the very beginning incidentally the general proposition which he had to prove viz. the aptitude of women for all pursuits."

1858), at verum diu in Veneto Ξ exstat, nempe κελεύωμεν (conj. deliber.).

455 B Herwerdenus (Mn. 1883) εὐφυᾶ et ἀφυᾶ, in § C εὐφυᾶ recte restituit. In § ult. Stobaeus formam Atticam ὑπηρετοίη ser-
D vavit. || Galenus et Eusebius ἐστι πάμπολυ pro ἐστι πάντων exhibent, quam lectionem quis attendens paulo post sequi πολύ librariorum incuriae recte imputabit. Mox sine causa èt Richards (Class. Rev. 1893) ci. κρατεῖ pro κρατεῖται [1]) èt Hermannus μέντοι divise scripsit, ut fecit etiam 473 C et Phaedon. 76 B; hic autem μὲν pravum esse quisque sentit (hoc loco μέντοι significat „certe quidem"); scribere Plato potuisset πολλαὶ μὲν
E γυναῖκες κτλ, non id quod Herm. excogitavit. || Herwerdeno (Mn. 1883) corrigenti ἐν πᾶσι vel ἐν ἅπασι pro ἐπὶ πᾶσι (quod „post omnes s. post omnia" significare solet) plane assentior, coll. § D ἐν ἅπασιν. Lege paulo post cum uno cod. γυναιξὶ pro γυναικί. — Verba ὡς φήσομεν, quae post οἶμαι nullum sensum praebent, interpolatori reddenda sunt; etiamsi, *quod tamen prorsus non ita est*, Socrates cum quodam ficto adversario loqueretur, vulgata prava esset, quia tum φήσομεν sine ὡς scribi et οἶμαι expungi oporteret. — V^am^ L καὶ γυμναστικὴ ἄρα καὶ πολεμική receperunt Bkk. Ast Stallb. (1829 et 1850), optimo iure spernentes Par[1] A lectionem γυμναστικὴ δ' ἄρα οὔ, [2]) οὐδὲ πολεμική (a Schneid. Herm. Bait. Stallb. 1858. Campb. probatam), quam si horridam dico, a vero non longe aberro. Iam Galenus καὶ πολεμικὴ pro οὐδὲ πολ. exhibet et καὶ ante γυμναστικὴ etiam Ven. Π servavit. Est hic locus ex iis, quibus resarciendis non ex optimis, sed ex interpolatis codd. auxilium nos petere oportet; me iudice textus sic restituendus: καὶ γυμναστικὴ δ' ἆρα (<οὐ>?) καὶ πολεμικὴ κτλ; Nullus enim hic particulae ἄρα locus est, quia ex enunciato esse γυναῖκα ἰατρικὴν non sequitur esse etiam γυναῖκα γυμναστικήν; si autem ἆρα legitur, tum demum Glauconis responsum οἶμαι ἔγωγε commode annectitur.

456 A E Monacensi *q* Bkk. edidit γυμναστικὴ (pro φιλογυμναστική),

---

[1]) Campbell confert Aeschin. de F. L. § 152 κρατεῖσθαι ἡδονῶν.

[2]) Particula interrogativa.

quod probandum duco tam propter sensum — Astii c^{a} *φιλογυμναστὴς* certe magis idoneum sensum praebet quam vulgata lectio — quam propter praegressum *γυμναστική*. Mox corrige *τοιαύτην καὶ* <*τὴν*> *τῶν ἀνδρῶν κτλ* propterea quod voci *ἀνδρῶν* articulus additus est. — Fere omnium codd. *πλὴν ὅσα ἀσθενεστέρα ἢ ἰσχυροτέρα ἐ.* lectionem (a fere omnibus editt. receptam) iam Astius recte improbaverat, qui cum uno Stallb^{o} ex Eusebio (et Galeno) edidit *ἡ* (pro *ἢ*) <*δ'*> *ἰσχ. ἐστίν*. Eusebii lectio loco in 451 D ult. *κοινῇ, ἔφη, πάντα· πλὴν ὡς κτλ* plane confirmatur. Sententiae initium verte: „èt mulieris igitur èt viri etc," *non* ut vulgo perperam fit „etiam mulieris igitur etc"; nec magis paulo post coniunctio *καὶ* (ante *γυναῖκες*) per „etiam" Latine vertenda, sed vulgaris copulae vim obtinet: ex conclusione enim *ἔστιν ἄρα καὶ φυλακικὴ γυνή* duo colliguntur, primo tam viros quam mulieres urbis custodiae pares esse, secundo
C tales mulieres uxores custodum fieri oportere. || V^{am} L *εἰ δυνατά τε καὶ β.* prob. Bkk. Stallb. (ed. Goth.) Herm. Bait. Campb., recte, quod vel sine codd. reponendum esse sola sen-
D tentia iuberet. In 457 C *δυνατά τε καὶ ὠφέλιμα* (i. e. *βέλτιστα*). || V^{am} L *ποτέρους* unus Stallb. (ed. Goth.) recepit, sine causa, cf. 334 C initio Corrigendum censeo *γελοῖόν* <*τι*>, post *N* facile *TI* excidere potuit. — In § ult. et in § E in. Baiter Heller (Cur. crit. p. 40) Campbell *τί δαί* e Par^{o} A receperunt, male,
E vide dicta ad 343 A. || Recte unus cod. *τι* <*τῇ*> *πόλει* praebet propterea quod de Platonica civitate nunc sermo est. Complures codd. *τῇ* pro *τι* exhibent.

Iterum corrige <*τῇ*> *πόλει*, vide dicta ad 412 C et attende ad discrimen inter (457) *τῆς περὶ τὴν πόλιν* et (455 A) *περί πόλεως*, (464 B) *πόλει* et *τῇ πόλει*. — Cobetus (nota ms.) ci. *ἔθεμεν* pro *ἐτίθεμεν*, quo non opus coll. 456 C. Mox Herwerd. (Mn. 1883) scribi vult *ἀμφιοῦνται*, rectissime. Post pauca Stobaeus
B *ἀποδοτέον* pro *δοτέον* tradit, optime, vid. ad 452 A. || Par. A exhibet *γυναζομέναις*. In proximis aut *τοῦ γελοίου* aut *σοφίας* insiticium esse recte multis viris dd. visum est. J. G. S. Schneideri (cui Saxoni cognomen fuit) c^{am} *τοῦ γελοίου* [*σοφίας*] probarunt Badhamus (Phaedri praef.) et Cobetus, *male*, non modo quia vereor ut an *τὸ γέλοιον* pro *σκῶμμα* (facetiis) vel

potius cavillandi studio Plato dicere ausus sit, sed praesertim
quia tum verbis οὐδὲν οἶδεν ἐφ' ᾧ γελᾷ tautologia nascitur.
Itaque magis probo (c. Stallbº et Herwerdº Mn. 1883) Astium
verba τοῦ γελοίου expungentem. Cum enim οἱ χαρίεντες sibi
σοφοί videri soleant, salsissime mihi videntur Pindari verba a
Platone in τοὺς σκώπτοντας conversa esse. Verba τοῦ γελοίου [1]),
quae e mg. irrepserunt ut in 452 D ult. ὡς γελοίου, aliquis ad-
scripsit ad ἀτελῆ, quo indicaret illam σοφίαν res haud dignas
risu perstringere. Ad σοφίας δρέπων καρπὸν cf. ex Euthydem.
305 E καρποῦσθαι τὴν σοφίαν. — Mox Herwerd. (Mn. 1883)
optime pro διαφεύγειν aor. διαφυγεῖν reposuit et in responso
C διαφεύγεις interpolatori reddidit. || E Par. A Schneid. Herm.
Stallb. (1858) et recentes editt. recte ὁμολογεῖσθαι receperunt
et paulo post unus Stallb. (ed. Goth.) e V. V. L. L. φήσεις γε et
φήσεις δὲ Platonis manum restituit scribendo φήσεις δέ γε i. e.
„profecto, sed dices etc." Mox recte Cobetus corr. φέρε δὴ ἴδω
(„scriptum erat * ΕΡΕ ΔΗ et stulte expletum est"), Richards
D autem (Class. Rev. 1893) mavult Ἄγε δή, ἴδω. || Corrigendum
puto τοῦ δυνατοῦ <τε> πέρι καὶ κτλ. In § ult. e duobus codd.
Bait. et Campb. πλείστην <ἂν> ἀμφισβήτησιν ediderunt pro-
E bantibus Cobeto (nota ms.) et Madvigio, recte. || Corrige δυνατοῦ
<τε> καὶ μὴ hic et infra 458 A; vide dicta ad 334 E. Mox
Herwerdenus optimo iure (nam δίκην ὑπέχειν alio [2]) sensu
dicitur) vocem δίκην expunxit λόγον verissime cogitatione
supplens e praegressis.

458 A Non pauci codd. εἶναι post ὑπάρχον omittunt c. uno Astio,
optime, cum εἶναι non e duarum constructionum mixtura (ut
ex. gr. *fortasse* in 459 B ἡμῖν δεῖ ἄκρων εἶναι τῶν ἀρχόντων)
defendi possit. In § B optime ὡς δυνατῶν ὄντων θείς. Vir d.
Postgate de verbo τίθημι nonnulla in „Journal of Philol. 1886
p. 111—19" disputans ἤδη (V. L) pro εἶναι requirere videtur,
B quod propter continuo sequens ἤδη recipi nequit. || V^{am} L εἰ
δυνατὰ pro ᾗ δ. cum Stephano unus Stallb. (ed. Goth.) proba-
vit, male, quia ᾗ respondet verbis τίνα τρόπον ἔσται in prae-

[1]) Theodor. Ther. 9 p. 937 διὰ τοῦ γελοίου tradit.
[2]) Cf. v. c. Herod. II 118, Demosth. Parap. § 95.

gressa comparatione (in § A) adhibitis. Similiter in 472 B in. *πῇ δυνατὴ γίγνεσθαι* Socrates dixit, ubi exspectaveras *εἰ καὶ πῇ δυνατὴ γίγνεσθαι.* Falso (cf. enim 471 C. E ult.) Schneider contendit posse aliquid fieri haud aliter demonstrari nisi modum quo fieri possit ostendendo. — Ad *ὅτι πάντων ξυμφορώτατ' ἂν κτλ* e *σκέψομαι* mente supple *ἐνδείξομαι* vel simile quid. Particulam *τε* post *τῇ* cum Par° A omiserunt Herm. Bait. Campb., at utcumque legitur insolite (sive *οἱ νέοι* verbis *τοῖς φύλαξι* indicantur sive *οἱ ἄρχοντες*) verba *τῇ πόλει* „*τὸν δῆμον*" significant, quamobrem suspicor Platonem tantummodo *τῇ πόλει* scripsisse et verba *καὶ τοῖς φύλαξι* e mg. irrepsisse. Lege *παριεῖς.* || Herwerdenus (Mn. 1883) sine causa corrigendum putavit *εἴ τε τούτοις* <*οἱ*> *ἐπίκουροι* et mox parum recte V^{am} L *μὴ πειθομένους* pro *μιμουμένους* probavit. Optime enim Grou vertit „et d'en suivre l'esprit dans les règlements que nous abandonnons à leur prudence," vide 425 D ult. *ἀλλ' οὐκ ἄξιον, ἔφη κτλ*, 427 A in. *ἐγὼ μὲν τοίνυν κτλ.* [1])

Unus cod. exhib. *θηρευτικάς*, fortasse recte, cum Graeci canes venaticas plerumque fem. gen. appellare consueverint: cf. Steph.
B Thesaur. in v. *κύων* et Xenoph. Cynegeticum. || Non male pauci codd. post *ἄκρων* *om.* inf. *εἶναι*, cf. statim post in § C *ὅτι ἀνδρειοτέρου δεῖ τοῦ ἰατροῦ.* Verisimile est *εἶναι* hic, infra in § C post *ἡγούμεθα*, supra 458 A post *ὑπάρχον* uni atque eidem
C interpolatori deberi. || Corrigendum arbitror (*ἰατρὸν*) *δή που* pro *δέ που.* Astius (minus recte opinor) ci. *γέ που*, at in 460 B in. v. c. particula *γε* in *γέ που* ad *καὶ* pertinet, non ad *ἀγαθοῖς.* Liebholdus (Fleck. Jbb. 1888) sine causa *ἰατρῶν* (V. L) et *διαίτης* requirebat. — V^{am} L *ἐθέλουσιν* pro *ἐθελόντων* prob. Steph. Madvig Baiter, quod probassem, si Plato *non ἀλλά*, sed *δὲ* posuisset. Mox Dobraeus (Adv. Crit.) ci. *ἡγούμεθ' ἄν*, quo non opus, cf. ex. gr. *ὁ μὴ δαρεὶς ἄνθρωπος οὐ παιδεύεται.* — Infinit. *εἶναι* spurium recte duxerunt Steph. Ast Madvig Bait. Herwerd. (Mn. 1891), qui cum Stephano etiam *ἐξαρκῇ ἡγ. εἶναι* proponeret „si usus adi. *ἐξαρκὴς* non rarus esset, saltem in

---

[1]) Optimis codd. *κοινὰ* pro *κοινῇ* praebentibus fere omnes editt. recte obtemperarunt. Vereor ut an *ἀναμεμιγμένων* pro *ἀναμεμιγμένοι* ferri possit.

pedestri oratione." — Mox Richards (Class. Rev. 1893) ci. ὅτι αὖ δριμυτέρου δεῖ τ. λ. coll. 519 A, 535 B, anno post autem (l. l.) malebat ὅτι ἀνδρικωτέρου coll. ex. gr. Isocr. 13. 17, quas c^as v. d. non proposuisset opinor, si v. c. locutionem εὖ τε καὶ ἀνδρείως (Legg. 855 A) contulisset. Cf. etiam 454 B ἀνδρείως

E τε καὶ ἐριστικῶς. || Ad ἀκρότατον (immerito a Steph. sollicitatum) cf. v. c. 543 A τῇ μελλούσῃ ἄκρως οἰκεῖν. Par. A c. Ven° Π omisit (prob. Stallb. ed. Goth.) ἔσονται post νομοθετητέαι, optime.

460 C V^a L εἴς τινα σηκὸν probanda est, quia ille σηκὸς supra non memoratus est; demum in § ult. (ἐπὶ τὸν σηκόν) articulus ferendus. Possis etiam artic. delere, sed ter repetitum pron. indefin. (εἴς τινα σηκόν .... παρά τινας τροφούς .... ἔν τινι μέρει) rem inauditam exposituro aptissimum est. — Infantes debiles non interfici, sed in classem tertiam tradi putarunt (coll. Tim. 19 A τὰ δὲ τῶν κακῶν εἰς τὴν ἄλλην λάθρᾳ διαδοτέον πόλιν) W. Wiegand („Berichtigung eines misverständnisses der Uebers. und Erklärer Platons" Philos. monatsch. 1875, XI p. 337—40) et Heller [1]) („Jahresb. des Philol. Vereins zu Berlin"), quibus autem Campbell adversatur coll. Aristot. Pol. 7, 16 § 15 et „nor can", inquit, „the milder view be defended by Timaeus 19 A (τὰ δὲ τῶν κακῶν κτλ): for it is not necessary that Plato should be perfectly consistent" (verisimile enim est iam in Timaeo Platonem sententiam de interficiendis vel τοῖς τῶν φαύλων φυλάκων ἐκγόνοις immutasse, sicut in dialogo de Legibus totam illam mulierum communitatem abiecit), *rectissime*: namque nec propter ominosa verba ἐν ἀπορρήτῳ τε καὶ ἀδήλῳ κατακρύψουσιν [2]) nec propter locum in 415 B C nobis licet opinari Platonem τὰ ἀνάπηρα ἔκγονα tantummodo eaque ἔκγονα, de quibus 461 A. B sermo sit, interfici voluisse: non enim boni νομοθέτου fuerat τὸ δημιουργῶν καὶ γεωργῶν ἔθνος (i. e. tertiam classem) debilibus, vitiosis, spuriis elementis (venia sit verbo) attenuare. — Mox optime Herwerd. (Mn. 1883) corr. εἴπερ <γε> μέλλει i. e.

---

1) „Das Platon nur von Versetzung in den 3ten Stand spricht, scheint (mit Göttling und Stallb.) nach den Auseinandersetzungen des Verfassers (Wiegand) auch mir gewiss: ich bin daher auch geneigt 461 C und 459 E (τῶν δὲ μὴ sc. τρέφειν) in diesem Sinne zu erklaren."

2) Cf. γῇ κρύπτειν ap. Herod. I 216 et ap. tragicos τάφῳ κρύπτειν.

D „profecto, si etc." || V^{am} L αὗται (sic Ast Bkk. Stallb. 1858) pro αὑταὶ recentes editt. et Heller (Cur. crit. p. 25) recte reiecerunt. — Recte Grou vocem τίτθαις vertit „les nourrices mercenaires." Interdiu igitur ipsae φυλακίδες nutriebant, at noctu τίτθαι? An sunt h. l. τίτθαι non diversae a τιθήναις, *licet alia scholiastes praecipiat?* Si nescirem infantes etiam noctu nutriendos esse, libenter corrigerem τιθήναις τε καὶ τροφοῖς coll. Tim. 88 D τιθήνην τε καὶ τροφόν. — Paucorum codd. et Stobaei lect. προὐθέμεθα prob. Stallb.(1829), Madvig, Baiter, Campb., rectissime. Ad adverbialem locutionem τὸ δ' ἐφεξῆς cf. τὸ μετὰ τοῦτο, τό πάλαιον, τἀρχαῖον, alia. || Scribendum est εἰκοσετίδος, τετταρακοντουτίδος, πεντεκαιπεντηκοντουτοῦς, cf. ap. Aristoph. Acharn. init. πεντετεῖς, δεκετεῖς, τριακοντουτίδες, Rep. 539 A τριακοντουτεῖς, 540 A πεντηκοντουτῶν, 540 E δεκετῶν, 615 A χιλιετῆ, Legg. 789 E τριετές, 809 E δεκετεῖ, alia id genus. Editorum his in scripturis inconstantia maxime vituperanda. Verba ὀξυτάτην δρόμου ἀκμὴν e poeta aliquo petita Stallb. et Herwerd. (Mn. 1883) censent.

E J. Richter (Fleck. Jbb. 1867, bd. 95) ci. δίκαιον φήσομεν, ἅτε ἁμαρτήματος παῖδα φιτύοντος τῇ πόλει κτλ, at vulgata sanissima est. Pro γεννήσεται e paucis codd. Ast [1] Bekk. Stallb. (ed. Goth.) γενήσεται receperunt, scilicet ne post γεννήσεται participium φύς (i. e. satus [2]) absurde abundaret, *optime,* sed praeterea γεγονὼς in § B in. interpolatori reddendum, quia praegressum φὺς iam sufficit nec γεγονώς idem ac „satus" significare posse
B censeo (cf. 461 D γεγονότα). || Ven^{1} Ξ et Eusebii lect. ᾗ ἂν ἐθέλωσι prob. Ast Bkk. Stallb.(ed. Goth.), *male,* quia αὐτοὺς ad utrumque sexum referri nec tali breviloquentia apud Platonem nos offendi oportet (ᾧ est *neutr. generis,* cf. in § ult. καὶ ἃ
C νυνδὴ ἔλεγες). || Recte Astius e compluribus codd. <τὰς> γυναῖκας recepit. Non necesse est pro ἐπὶ τὸ κάτω reponi εἰς τὸ κάτω, confer enim locum e Phaedro εἰς ἓν καὶ ἐπὶ πολλὰ πεφυκόθ' ὁρᾶν. — Eusebii et Theodoreti lectionem μὴ εἰς φῶς (pro μηδ' εἰς φῶς) optimo iure Astius probabat, cum post μάλιστα con-

[1]) Qui prave vertit λάθῃ „lateat", debuerat enim „si latuerit."

[2]) Cf. nomen οἱ φύσαντες, quo apud poetas parentes gaudent.

iunctio *μηδ'* (ne — quidem) prorsus frigeat. Mox Cobetus corr. *μηδὲ ἕν*, optime, nam *γε* hic plane ineptum. Par. A^{II} exhibet *μή δέ γ' ἓν* i. e. *μηδ' ἓν* vel *μηδέν* (V. L). — Paulo post Eusebius exhibet *ἐκτιθέναι* (Steph. Astio Herwerdeno Mn. 1883 probantibus) speciosius quam verius, cum parum probabile sit Platonem hic minus involutis verbis quam supra (460 C, 461 A. B) miseram sortem illorum extra legem natorum declarare voluisse. Puto vulgatam sic commode Latine verti posse „tum (*οὕτω* = *ἐν τούτῳ*) existimanto [1]) ac persuasum habento nullam tali proli *τροφὴν* datum iri," quo minime obscure significatur ipsorum parentum (non amplius magistratuum ut in 460 C, 461 A. B) officium futurum esse talem prolem expositione, suffocando aliove modo vita privandi. Paulo aliter Campbell vertit „to dispose of it on the clear understanding that such an offspring is not to be reared." Herwerdenus praeterea *τιθέναι* (coll. 469 A) de sepultura intelligi iussit quod permirum mihi videtur, nam non *τὸ θάπτειν ἔκγονα*, sed *τὸ ἀποκτείνειν* novum institutum est. An *vivos* sepeliendos illos infantes vir d. putabat? Valde praeterea vereor ut de quocunque funere poni possit *τιθέναι* nullo additamento (velut *ἐν τάφῳ*) adjecto. —
E Lege *νυνδή*, item initio § E. || Verba *παρὰ τοῦ λόγου* G. A. Hirschigius delebat, sine causa: abundant quidem neque aliud quidquam significant quam *τῷ λόγῳ* [2]) („disputatione", „investigatione nostra"), sed per se spectata (cf. Gorg. 489 A *βεβαιώσωμαι ἤδη παρὰ σοῦ*, Symp. 199 B *ἀνομολογησάμενος παρ' αὐτοῦ*) mihi non spuria videntur.

462 A Frustra Dobraeus (Advers. Crit.) pro *ἆρα ἃ νῦν* ci. <*εἰ*>
C *ἄρα ἃ νῦν*; cf. v. c. Gorg. 467 A. Mox lege *νυνδή*. || Expunge verba *καί περὶ τοῦ ἀλλοτρίου*, quae futile interpretamentum sunt vocis *τὸ οὐκ ἐμόν*, audi ex. gr. Iamblichum de v. Pyth. c. 30 (ed. Kiesl.) *ἐπὶ τὸ αὐτὸ τὸ ἐμὸν φθέγγεσθαι καὶ τὸ ἀλλότριον* nec legisse videtur Proclus in scripto *Ἐπίσκεψις τῶν ὑπ' Ἀριστοτέλους κτλ* p. 132. (ed. R. Schoell 1886) cum scripserit *ταὐτὸν*

---

1) *Τιθέναι* saepe significat „existimare", cf. Soph. Antig. 1166 *οὐ τίθημ' ἐγὼ ζῆν τοῦτον κτλ.*

2) Male Campbell vertit „to obtain confirmation from the argument."

λέγειν τὸ ἐμὸν καὶ τὸ οὐκ ἐμὸν καὶ μὴ τὸ μὲν ἄλλον, τὸ δὲ ἄλλον τῶν πολιτῶν. Verba κατὰ ταὐτὰ ad φθέγγωνται pertinent. Mox eidem interpolatori verba ἐπὶ τὸ αὐτὸ reddantur, interpretamentum sequentis κατὰ ταὐτό. Praeterea bonus Atticus scriptor ἐπὶ τῷ αὐτῷ dedisset, sicut semper λυπεῖσθαι, χαίρειν ἐπί τινι dicitur. Cornarii inventum πρὸς ταὐτὸ pro ἐπὶ ταὐτὸ grammatica, non sententia commendatur. Vide simile interpretamentum a nobis p. 436 B, E deprehensum. — Post ἀνθρώπου ἔχει Schneider recte interrog. signum posuit propter Glauconis verba in § D καὶ τοῦτο ὃ ἐρωτᾷς. — Ad verba ὅταν που ἡμῶν δάκτυλός του πληγῇ κτλ Littraeus et Fr. Poschenrieder (de quo vide ad 405 D) contulere Hippocratis scriptum „De locis in homine c. I."

B Unus Schneid. c. multis codd. et Stobaeo post τῶν ἀρχόντων artic. τῶν omisit, male. In Par. A videtur librarius bis ἀρχόντων deinceps scripsisse; rasuram quinquies signo ∸ posito implevit. In § E lege νυνδή.

A Dele post ὀρθῶς γε verbum ἔφαμεν (et in § B post ἔφη ver-
B bum ὡμολογήσαμεν), quia γε iam significat ἔφαμεν usu notissimo. || E recentioribus editt. unus Schneider (c. Bkk°) V^am L ὁμολογοῦ-
D μεν male tenuit. || Optimorum codd. lect. τὸ μηδὲν ἴδιον ἐκτῆσθαι tandem aliquando et Stallb. (1858) veram esse agnovit. Mox corrige ὑπάρξει pro praesenti, cum praecedat οἰχήσεται et
E in § E sequatur καὶ μὴν οὐδὲ..... ἂν εἶεν. || G. A. Hirschigio ἀπηλλάχθαι spurium videbatur, rectissime, cum post formulam πολλὴ ἀνάγκη Plato praegressum verbum lectori repetendum relinquere soleat. Obiter corrige αἰκείας. — In proximis Cobetus (probante Herwerd. Mn. 1883 et 1891) vocem δικαίως recte expunxit; insolite enim δικαίως hic significat „ut licet exspectare." Frustra Campbell ad vocem defendendam contulit locutionem (430 E) εἰ μὴ ἀδικῶ. Videtur δικαίως ex iterato praegresso vocabulo δίκαι ortum esse. Mox Ast et Stallb. (ed. Goth.) V^am L ἀνάγκην.... ἐπιμελείας (sic et Stob.) receperunt, Stephanus autem V^am L ἀνάγκῃ.... ἐπιμέλειαν; at nihil opinor obstat quominus optimorum codd. lectionem ἀνάγκην.... ἐπιμελείᾳ (a reliquis editt. probatam) significare posse putemus ἀναγκαῖον ἐπιμέλειαν σωμάτων τιθέντες, itaque eam probandam censeo.

465 A Articulus ante *ἄρχοντες* ab optimis codd. abest, male, cf. 458 B E
459 E; verisimile est Platonem scripsisse *ἄρχοντες*. Mox Astius
vulgatam merito culpans (nam quominus ad *ὅτι* praecedens
δῆλον repetamus multa obstant nec, quae Schneideri opinio fuit,
verba *ὡς τὸ εἰκὸς* anacoluthice pro *εἰκὸς* posita esse probabile
est) coniecit *καὶ μὴν ὅ γε νεώτερος*, quod qui probent praeterea
<*τὸν*> *πρεσβύτερον* corrigant necesse est; ego autem malo
pro *ὡς τὸ εἰκὸς* rescribere *εἰκός*, post quod comma ponendum.
Dubitanter propono (coll. 412 C) *προστετάξεσθαι* <*δῆλον*>. *Δῆλον.*
Καὶ μὴν ὅτι γε κτλ., quae medela lenissima est. [1]) — Paulo
post transpone *οὔτε τύπτειν* ante *οὔτε* <*τι*> *ἄλλο βιάζεσθαι*,
quia species ante genus poni solet. Exciderant negligentia
verba *οὔτε τύπτειν* et deinde in alienam sedem devenerunt.
Pro *ἄλλο βιάζεσθαι* multi codd. et Stobaeus *ἄλλως β.* praebent,
quod propter sequens *ἄλλως* recipere reformido. — Par. A
B exhib. *ἄλλος ἀτιμάσει*, de quo mendi genere vid. ad 399 C. ||
Madvigii c^am^ (*δέος δὲ*) *τοῦ* pro *τὸ* optimo iure (nam sic demum
et sensus et grammatica salva evadunt) receperunt Bait. et
C Campbell. || Astio voc. *πένητες* delenti assensi sunt Stallb.
(1829. 1850) Bait. Herwerd. (Mn. 1891), rectissime, nam
κολακείας pendet a *λέγειν*, non ab *ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν*, itaque
ille nominativus tanquam in aere suspensus est. Verbi *ἀπηλλαγ-
μένοι ἂν εἶεν* subjectum est *οἱ πολῖται* (non *οἱ πένητες*), similiter
in § D verbi *ἀπηλλάξονται*. H. Jackson (Journ. of Philol. 1872)
grammaticae succurrens ci. *πένητος* (gen. subject.), quod non
minus friget quam Stallbaumii (1858) inventum *πενίας* (i. e.
πενήτων). Ante *ἀπορίας* non interpungendum est neque infra
ante *ὅσα τε*. Mox unius cod. Ven[1] Ξ et Stobaei lect. *παιδοτροφίαις*
probarunt Steph. Ast Stallb., recte puto; similiter in 459 A
Par. A mendose *παιδοποιίαι* pro dat. plur. exhibet. — In pro-
ximis dele part. *παραδόντες*, interpretamentum vocis *θέμενοι*
(unde *ταμιεύειν* pendet). In e uno Stobaei codd. *παραδόντες* ante
ταμιεύειν collocatum. — Optimorum codd. et Stobaei lect. *δῆλα*
(pro *δειλά*) receperunt inde a Bekkero omnes editt. necnon

[1]) Postquam prius *δῆλον* excidit, verbum *προστετάξεσθαι* mutatum in *προστετάξεται*. Similis constructio occurrit 485 A.... *ὡμολογήσθω.... Ὡμολ. Καὶ μὴν* (sc. *ὡμ.*) *κτλ.*

Stallb. (1858), *inepte*, nam primum non τὸ δῆλα εἶναι est ἀπρεπές τι (cf. in § in. δι' ἀπρέπειαν ὀκνῶ), sed τὸ δειλὰ εἶναι, deinde per τε—καὶ—καὶ semper coniunguntur res eiusdem generis, [1]) itaque ob duas causas δῆλα hinc alienum est. Pro δειλὰ Benedictus (prob. Herwerd. Mn. 1891) sine causa ci. δοῦλα. || Ad δῆλα mente supple ὅτι ταῦτα οὕτως ἔχει. Mox recte Cobetus corr. ἀπηλλάξονται probante Baitero, cf. in § C ἀπηλλαγμένοι ἂν εἶεν. || Post ζῶντες pauci codd. et Stobaeus τε omittunt Stallb° (1829) probante, rectissime, etsi mihi gravis suspicio incidit verba ταφῆς ἀξίας μετέχουσι interpolatoris esse, quod Glauconis responsum καὶ μάλα καλὰ (sc. γέρα) quodammodo confirmare mihi videtur. Vox γέρας coll. 414 A, Legg. 947 E etiam de sepultura solemni usurpatur.

Vas L L ποιοῖμεν — σκεψοίμεθα — ποιοῖμεν probarunt Bkk. Madvig Baiter Campb., rectissime. Mox Hirschigius (ed. Gorg. 1873) iure correxit οἷ ἔξον pro οἷς ἔξον, attractioni enim hic nullus locus. In § ult. corrigendum censeo πολὺ καλλίων τε καὶ
B ἀμείνων. || Pro διὰ δύναμιν Madvigius ci. διαδῦναι, male, cum διαδύεσθαι fere significet „clam se subducere" (cf. ex. gr. Lysid. 216 D διολισθαίνει καὶ διαδύεται ἡμᾶς, Demosth. de Cor. § 133, alia) nec vulgata mendosa, nam quisque φύλαξ quadam δυνάμει praeditus est, qua si abutitur (cf. 434 B) civitatem in periculum adducit. Διὰ δύναμιν itaque significat „ob potentiam s. potentia sua fretus." || Astio καὶ ante παίδων delenti prorsus assentior ne Platonem ineptientem faciamus. Fugit enim editores, si καὶ servetur, tum πέρι necessario (nam τε πέρι — καὶ semper valet idem ac περί τε — καὶ περί) etiam ad παίδων pertinere, itaque Platonem dicentem fecisse κοινωνίαν intercedere mulieribus cum viris περὶ τοῦ παιδεύειν, τοῦ παιδοποιεῖν, τοῦ φυλάττειν, quasi unquam παῖδες gigni possint sine mulieris et viri κοινωνίᾳ! Prorsus ridicule praeterea post περὶ παιδείας sequuntur verba περὶ παίδων, tanquam aliquis de educatione prius mentionem facturus sit quam de procreatione. Postremo verba τῶν ἄλλων (πολιτῶν) sic demum idoneam explicationem nanciscuntur: ἡ παίδων enim παιδεία pars est τῆς τῶν πολιτῶν φυλακῆς. Locus

---

[1]) Cf. v. c. Hipp. Maj. 291 E, 304 C et quae exempla ad 329 A collegimus

D in 534 A Astii emendationi minime adversatur. || Utique corrigendum est οὐ παρὰ <τὴν> φύσιν τὴν κτλ. Mox optimis codd. καὶ post ὥσπερ omittentibus omnes editt. (praeter Stallb.) paruerunt, recte, non enim semper καὶ (= etiam) in utroque E comparationis membro ponitur. || Proximi infinitivi διακονεῖν καὶ ὑπηρετεῖν ab ἄξουσι pendent (sicut post πέμπειν, παραδιδόναι, καταλείπειν, ἀφιέναι, sim. verba, saepius infinitivus finem indicat), itaque minime opus est vel *Herwerdeni* (Mn. 1883) c^{a} <δεῖ> διακονεῖν (qua c^{a} parum eleganter sententiae tenor abrumpitur, quippe quod mutatur subiectum et pro δεῖ coll. στρατεύσονται et ἄξουσι potius δεήσει requireretur, cum haec omnia a δῆλον ὅτι pendeant) vel *Richardsii* (Class. Rev. 1893) θέᾳ <διδάσκωνται> διακονεῖν. Liebholdi (Fleck. Jbb. 1888) c^{am} ὅσοι ἁδροὶ καὶ οἷοι deletis verbis ἵν' et δὲ (ante τῇ θέᾳ) citasse est improbasse.

467 C Corrigendum arbitror τοὺς ἄνδρας <τοὺς> πολεμικούς. Richards (Class. Rev. 1893) propter praegressa σμικρὸν οἴει διαφέρειν dubitanter ci. ἀλλὰ <πολὺ> (s. <μέγα>) διαφέρει, quo opus esset, si Plato post σμικρὸν non addidisset οὐκ ἄξιον κινδύνου; his autem adiunctis Glaucon respondet quasi Socrates dixisset οὐδὲν οἴει διαφέρειν. Probandam vero V^{am} L διαφέρειν censeo. Mox idem (l. l.) ci. aut προσμηχανητέον aut <δεήσει>, male, nam ex ὑπαρκτέον nullo negotio δεῖ ad προσμηχανᾶσθαι repeti potest.

D Ad εἰς δὲ τὰς mente supplendum est ἄγειν, itaque nobis non opus est Liebholdi (Fleck. Jbb. 1888) coniectura ἔστι δὲ ἃς εὐλαβήσονται.

E E codice Monac. *q* Bekker Ast Stallb. Herm. Campb. (recte conferens Menon. 93 D) lect. διδαξαμένους (quam iam H. Wolf probaverat, vid. Philologum 1855) rectissime receperunt. Accusativo participii (pro διδαξαμένοις) nos offendi non oportet coll. 468 A πῶς ἑκτέον σοι τοὺς στρατιώτας, Tim. 88 B ult. τὸν δὴ μαθηματικὸν κτλ, ibid. 89 D in., Xenoph. Memor. 3, 11 ἰτέον ἂν εἴη θεασαμένους. Optimorum codd. lect. διδαξομένους sanae rationi repugnat. Schneideri inventum δεδιδαξομένους unus Baiter probavit!

468 A *Parum* eleganter et sine causa clar. Richards (Class. Rev.

1893) interpunctionem mutandam censuit in hunc modum *Τί δὲ δή; εἶπον · τὰ περὶ τὸν πόλεμον, πῶς ..... πολεμίους, ἆρα κτλ.*, itaque verba *πῶς ..... πολεμίους* explicandi gratia adjecta esse [1]. — Particulam *ἂν* in *ποῖ' ἂν* (sic optimi codd. et inde a Bekkero omnes [2]) editt. praeter Astium legentem *ποῖον*) idem v. d. hic ferri non posse recte demonstravit: cum enim *ποῖ'* unice ad *μοι καταφαίνεται* referri possit, nobis non licet ad *ποῖ' ἂν* mente supplere *εἴη τὰ σοὶ καταφαινόμενα* (sic Campb.), quia Socrates sententiam suam iam diu paratam habebat. Richards itaque (non improbante Campb°) ci. *ποῖα δή*, ego autem malo *πῇ* (V. L) *δή*. Statim post corrigendum censeo *αὐτῶν μὴν* pro *α. μέν*. — Clar. Leeuwenius (Mn. 1890, p. 263) pro *θέλουσι* reposuit *ἑλοῦσι*, quod *θέλουσι* nec cum *χρῆσθαι* iungi neque absolute (mire Campb. ad *θέλουσι* subaudit *ἔχειν*) positum ferri possit; perficies emendationem, si verba *τῇ ἄγρᾳ*
B expuleris, quia a *διδόναι* pendet infinitivus *χρῆσθαι* (sc. *αὐτῷ*). || Par. A exhib. *τί δαὶ δ' ἐξιῶθῆναι* cum *γρ. τί δὲ ἐξιαθῆναι* a m. s. — Par° A omittenti *καὶ* (quod in Ven. *Π non* omissum) ante *μηδενὶ* paruerunt Ast Schn. Herm. Baiter, quod probandum, quia procul dubio alioquin Plato scripturus fuerat *μηδ' ἐξεῖναι*
C *μηδενί κτλ.* || Herwerd. (Mn. 1883, dubitanter) verba *πρὸς τὸ* abesse mavult, recte puto; cf. Euthyph. 14 B. Locus in Legg.
D 666 A *προθύμους εἶναι πρὸς τὰς ᾠδάς* huc non pertinet. || Deteriorum codd. alii Aiacis nomen omittunt, in aliis vox incertam [3] sedem habet, sicut in aliquot Hermogenis codd.; si vox genuina, artic. *τὸν* ante *εὐδοκιμήσαντα* delendus, sin spuria, *quod non dubito*, expungenda et legendum est *τὸν εὐδοκ.* <*τὸν*> *ἐν τῷ πολέμῳ*. Mox corrigendum est *καὶ* <*ἐν*> *τοῖς τοιούτοις* et paulo
E post *νυνδὴ* scribendum. || Herwerdenus (Mn. 1883) et Cobetus (nota ms.) corr. *ἐπὶ στρατιᾶς* (sic Par. A); etiam in 468 B Herwerd. *στρατιᾶς* requirebat. At unice *στρατείας* verum est, vid. Ruhnk. ad Tim. Lex. p. 240 et Hellerum in Curis Crit. p. 19.

---

[1]) Si quid mutandum, quod tamen non puto, sic interpungi potest: *τί δὲ δή; εἶπον· τὰ περὶ τὸν πόλεμον πῶς.... πολεμίους; ἆρα κτλ.* i. e. „quantum ab bellum attinet *πῶς κτλ.*"

[2]) Necnon Stallb. 1858.

[3]) Post *γεραίρεσθαι* collocata est.

469 A Richards (Class. Rev. 1893) ci. *καὶ <θήκῃ> τίνι διαφόρῳ* (coll. Legg. 947 B), quo bis idem dicitur; at vulgata *τίνι διαφόρῳ* comprehendit *τὴν πρόθεσιν, τὴν ἐκφοράν, τοὺς ὕμνους*, cetera funeris solemnia, quae in Legg. 947 B—E enumerantur. — Mox lege *οὕτω* [*καὶ*] *ταύτῃ*, nam alioquin Plato scripsisset <*ὡς καὶ*>
B *ᾗ ἂν κτλ. Οὕτω* (ut *εἶτα*) sexcenties post participia ponitur. || V^{am} L *ταὐτὰ δὲ ταύτῃ* probavit Heller (Cur. Crit. p. 28) contra optimos codd., male. — Glauconis responsum *τὸ ποῖον δή* paene clamat in proximis scriptum fuisse *πρὸς τοὺς πολεμίους* <*ὧδέ*> *πως ποιήσουσιν κτλ.* Paulo post ridiculum mendum e Platone exime corrigendo *ΜΗΔΑΜΗΙ* pro *ΜΗΔ' ΑΛΛΗΙ* [1]), nam propter vocem *Ἕλληνας* verba *μηδ' ἄλλῃ* (sc. *πόλει*) necessario *βάρβαρον πόλιν* indicant, itaque librarii ridicule Socratem fecerunt cogitantem omnium terrae gentium reformationem, contra Socratis mentem, cf. enim 469 C *μᾶλλόν γ' ἂν οὖν οὕτω πρὸς τοὺς βαρβάρους τρέποιντο, ἑαυτῶν δ' ἀπέχοιντο*, 471 B *πρὸς δὲ τοὺς βαρβάρους, ὡς νῦν οἱ Ἕλληνες πρὸς ἀλλήλους*. Quominus *Ἕλληνας* de Platonica civitate dictum accipiamus, non modo grammatica (scribendum tum nimirum erat *Ἕλληνας* <*ὄντας*>, cf. 471 A) impedit, sed quod maioris momenti est, sana ratio, quia minime inter se opponi possunt hae duae quaestiones *δοκεῖ δίκαιον Ἕλληνας* (s. *Ἕλληνας ὄντας*) *Ἑλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι*; et *δοκεῖ δίκαιον μηδ' ἄλλῃ* (sc. *πόλει*) *ἐπιτρέπειν* [2]) (sc. *τοῦτο δρᾶν*) *κτλ*;. Praeterea sequens (§ C) $part^{a}$ *ἄρα* diserte indicat Socratem ex enunciato generali *οὐ δίκαιόν ἐστιν Ἕλληνας Ἑλληνίδας πόλεις ἀνδραποδίζεσθαι* colligere nec Platonicam civitatem decere *τὸν ἀνδραποδισμὸν* et iustum esse *τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν οὕτω συμβου-*
C *λεύειν*. || Lege *Μηδέν'* pro *Μηδέ*, ut et grammatica et sententia salvae evadant. Noli (c. Stephano) e Florentino x V^{am} L *τὸ*
D *μαχόμενον* recipere, quia statim sequitur *τὸν τεθνεῶτα*. || Optime Stephanus (Ast) *τὸ* ante *πολέμιον νομίζειν* delevit, nam sequens *τοῦ ἐχθροῦ* est neutr. generis. Articulus dittographia natus est (*ΤΟΠΟλέμιον*).

---

1) V^{am} L *μηδ'· ἄλλοις* prob. Stallb. (ed. Goth.).

2) Subj. verbi *ἐπιτρέπειν* est *ἡμᾶς*, sicut verbi *ξυμβουλεύειν* in § C, cf. 469 E *οἴσομεν*. Glaucon et Socrates sunt *οἱ νομοθέται* novae civitatis.

Recentes editt. necnon Stallb.(1858) φοβησόμεθα ediderunt probante Herwerdeno Mn. 1883. || Richards (Class. Rev. 1893) transponendum censuit sic: στάσις, ὄντα ἐπὶ δυοῖν τινοῖν [1]) διαφοραῖν, οὕτω καὶ εἶναι δύο (ὄντα ἐπί, inquit, can only refer to names, not to things), male, primum quia tum ὄντα ferri nequit, deinde quia vulgata minime insana, dummodo vertatur „ex duobus dissidii generibus orta" sive „ad duo dissidii genera pertinentia" (vocabulum ὄντα enim ad ταῦτα, non ad ὀνόματα pertinet). Ad dictionem εἶναι ἐπί τινι cf. 477 A. — Scribendum ἀπὸ (τρόπου), non ἄπο, cf. ἀπὸ θυμοῦ, ἀπὸ δόξης, ἀπὸ γνώμης, ἀπ' ἐλπίδων, alia. || V^am^ L μαχομένους πολεμεῖν τε φήσομεν rectissime probavit Hirschigius (Annot. crit. in Platon. selectae. Reprinted from Postulates and Data. Lond. 1852); etenim voc. μαχομένους praecedere debet, sicut infra ὅταν τι τοιοῦτο δρῶσι· In § ult. delenda puto verba καὶ στασιάζειν [2]), non modo quia male abundant, sed etiam quia membrorum aequalitas unum tantum verbum requirit (πολεμεῖν in priore membro, νοσεῖν in

D altero). || Hirschigius (1852 l. l.) ci. οὕτως ὀνομάζειν pro ο. νομίζειν, male, nam respicitur Socratis „φήσομεν." Recte Campb. „I agree", inquit, „to hold this language", qui mox verba ἐν τῇ νῦν ὁμολογουμένῃ στάσει recte sic vertit „in what people now agree in calling sedition." Lege ἐμπιμπρῶσιν et mox fortasse corrige ἀλιτηριῶδες. H. Wolfius ci. μέτριον ἦν pro μ. εἶναι, at vulgata sanissima.

A R. Förster (Fleck. Jbb. 1874, p. 356 Anm.) malit <ὡς> σωφρονισταὶ ὄντες coll. (supra) ὡς διαλλαγησόμενοι, quod minime necessarium duco, etsi suspicari licet Försteri c^am^ non novam esse et particulam ὡς, quae in aliquot codd. ante οὐ πολέμιοι inserta est, a sciolo supra ὄντες scriptam fuisse. In Par^o^ A ὡς ante οὐ in mg. exaratum. Campbell legendum censuit <καὶ> (pro ὡς) οὐ πολέμιοι. — Lege ἐν ἑκάστῃ τῇ πόλει, articulus haplographia excidit. Pro αὐτοῖς (sic Schn. Stallb. 1858 Bait. Campb.) optimi codd. αὑτοῖς exhibent, quod recte serva-

---

[1]) Melius Stallb. (1829) τινοιν (enclitice) scripsit.

[2]) Apud Demosthenem memini me legere alicubi στασιάζειν καὶ νοσεῖν, quod non magis probandum.

runt Bkk. Ast Hermann, quia αὑτοῖς hic ambiguum est (sig-
C nificare enim potest et ἀλλήλοις). || Lege ἐμπιμπράναι. Par. A[I] *om.* αὕτη post δυνατή. — Mox verba εἰ γένοιτο insiticia puto, ridicule enim abundant. Videtur in antiquo libro ad ᾗ γένοιτο ab aliquo arbitrato propter verba in § E εἰ γένοιτο ἡ πολιτεία αὕτη scribas εἰ et ᾗ — ut sexcenties fit — confudisse, in mg. adscriptum fuisse εἰ γένοιτο in hunc modum

ἐπεὶ ὅτι γε
εἰ γένοιτο
πάντ' ἂν εἴη ἀγαθὰ πόλει ᾗ γένοιτο

et deinde in novo apographo illa varia lectio post ὅτι γε in textum illata esse ab indocto librario. Unus de Stobaei codd. verba ᾗ γένοιτο, quae in Monacensi *q* punctis notata sunt, omisit, quod si probatur verbis εἰ γένοιτο servatis omnino legendum erit <τῇ> πόλει, i. e. „a nobis conditae civitati"; altera autem ratio hac magis probanda, quia Glauconem hic in universum locutum esse satis verisimile est. Post ᾗ γένοιτο Richards (Class. Rev. 1893) inseri vult ὁμολογῶ vel simile verbum, male; nam haec omnia grata dicendi licentia a sequenti (§ D) οἶδα pendent. Stallbaum verba ἃ σὺ παραλείπεις ἐγὼ λέγω rectissime ἐν παρενθέσει dicta putavit.

472 A Vulgatam στρατευομένῳ (sic Ast Bekk.) e recentibus editt.
B unus Stallb. (1858) defendere conatus est, frustra. || Vereor ut verba πρὸς τὸ ante μὴ εἰπεῖν genuina sint. Mox part[am] γ' post τί τοῦτο omnes editt. recentes (praeter Ast Schn. Stallb. ed. Goth.) ex uno Par[o] A receperunt, at Par. A[I] γ' omisit, quocirca illam litterulam spuriam duco. Etiam in Gorg. 497 E, Charm. 164 A post ἀλλὰ τί τοῦτο particulam γε non additam
C esse Stallbaum monuit. || Vulgatam εἰ γένοιτο pugnare cum proximis verbis (in § D) ἀλλ' οὐ τούτου ἕνεκα ἵν' ἀποδείξωμεν ὡς δυνατὰ ταῦτα γίγνεσθαι Bekker et Madvig probe intellexerunt, quorum ille ᾗ pro εἰ (probantibus Astio et Stallb[o] ed. Goth.), hic autem (prob. Baitero) καὶ post εἰ γένοιτο expungendum censuit; neutri rectissime paruit Campbell: *Bekkeri* enim c[a] non modo eo nomine displicet quod post ᾗ particula ἂν vix deesse potest et membrorum aequalitas perit, sed praesertim quod eius, qui περὶ τοῦ δικαίου εὐδαιμονίας iudicaturus est, nihil interest scire quomodo ὁ δίκαιος γίγνηται,

Madvigii autem c[a] inelegans est, quia γενόμενος idem significat atque εἰ γένοιτο. Plane igitur assentior Campbellio verba εἰ γένοιτο καὶ spuria et delenda ducenti. || Richards (Class. Rev. 1893 et VI p. 340) ci. οἴει ΔΗ (pro ΑΝ) οὖν ἧττόν τι κτλ, rectissime; ἄν enim hic non magis idoneum quam si (infra) in verbis Ἧττόν τι οὖν οἴει ἡμᾶς κτλ interponeretur.

Optimorum codd. post τῷ ἔργῳ alii δεῖν, alii δεῖ exhibent pro δή; cum autem δεῖν (sic omnes [1]) editt. recentes praeter Astium) hic ferri nequeat (etenim non modo μὴ ἀνάγκαζέ με δεῖν ἀποφαίνειν ingrata constructio, sed praesertim male γιγνόμενα et τῷ ἔργῳ verbo δεῖν disiunguntur — particula autem δή arctissime coniunguntur —), verisimile est δή et δεῖ a librariis confusa esse, itaque unice verum esse δή (sic etiam Stobaeus ed. Gaisf.). Post γιγνόμενα Bywater (Journ. of Philol. 1881) ἄν excidisse verissime intellexit, cum Socrates demonstraturus sit τοιαῦτα *posse* fieri, non autem τοιαῦτα iam fieri: cf. 472 D et 473 B ὡς δ υ ν α τ ὰ ταῦτα γίγνεσθαι, 472 E πῇ μάλιστα..... δ υ ν α τ ώ τ α τ' ἂν εἴη. Bywateri quidam amicus δή in ἄν mutari mavult, quod minus probandum. || Pro δοκοῦμεν H. Wolfius (et Astius 1814) ci. δοκῶ μέν, at μὲν hic plane inutile nec pluralis numerus vitiosus. Mox Richards (Class. Rev. 1893) ci. ἐπ' αὐτῷ (V. L) δή, ἦν δ' ἐγώ, εἰμὶ (V. L) κτλ, *rectissime*, nam post futurum εἶμι sequentia εἰρήσεται δ' οὖν languent. Optime Grou vertit „me voici arrivé à ce que etc," sicut in Sophoclis O. T. (1169) minister, qui a misero Oedipode iubetur verum dicere, haesitans, utpote veritus ne maximis aerumnis dominus obruatur, arcana detegere exclamat οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν. — Statim post unus Schneider pro προεικάζομεν (sic absurde Herm. Stallb. 1858) V[am] L προσῃκάζομεν rectissime recepit. Bekker primus imperfecto opus esse perspexit, cum ea imago iam in 472 A prolata esset. Baiter et Campb. male προσεικάζομεν servarunt. — Mox corrige εἰ καί <με> μέλλει. Ea quae statim sequuntur, iam Astio corrupta visa sunt, qui in ed. II verba ὥσπερ κῦμα ἐκγελῶν a mg. irrepsisse sagaciter suspicatus

---

[1]) Neonon Stallb. 1858.

est; cum enim subiectum (τὸ παράδοξον τοῦτο in 472 A) verbi μέλλει in proximis ipsis fluctui comparatum sit eaque imago voce κατακλύσειν satis superque in auditorum memoriam revocetur, non adducor ut credam Platonem, tanquam rhetorem tumidam orationem sectantem, imagini imaginem superaddidisse; praeterea significatus vocis ἐκγελᾶν (cf. Hom. Odyss. 16. 345, 18. 35) violatur, quippe quod ἐκγελᾶν minime idem valet ac καχάζειν, etsi *fortasse* (vid. Polluc. 6. 119) ἔκγελως parum differt a risu Sardonico et πλατεῖ γέλωτι. De fluctibus scintillantibus, *non* de maris cachinno γελᾶν apud Graecos adhibetur, vide ex. gr. Aeschyl. Prom. 89 ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα. Interpolatori igitur reddantur sua. Herwerdeni c[a] (Mn. 1883) εἰ καὶ μέλλει ἔκγελώς τέ τις καὶ ἀδοξία [1]) ἀτεχνῶς ὥσπερ κῦμα κατακλύσειν difficultates non removet et iusto audacior est. Richards (Class. Rev. 1893) ci. pro ἐκγελῶν
D ἐκπηδῶν, quo nil proficimus. || Richardso (Class. Rev. 1893) postulanti καὶ ταῦτα (pro καὶ τοῦτο) recte Campbell adversatus est. — Mox vulgata αἱ πολλαὶ (φύσεις) procul dubio vitiosa est: quominus enim illa verba sive per *plurimae* sive per *volgares* (sic Baiter) vertamus linguae usus impedit, illic nimirum Plato scripturus fuerat οἱ πολλοὶ omissa voce φύσεις, hic αἱ πονηραὶ φύσεις ut Liebholdus (Fleck. Jbb. 1888) reponendum censuit. At patet unicuique Platonem voluisse arceri *omnes ad unam* φύσεις, quae χωρὶς ἐφ' ἑκάτερον πορεύωνται i. e. quae sive tantummodo φιλόσοφοι sive πολιτικαὶ tantum sint, itaque nec Liebholdi (l. l.) neque Apelti (Fleck. Jbb. 1890 bd. 141 et 1893 bd. 147) coniecturam (αἱ πολιτικαὶ) veram esse, sed unius Madvigii αἱ χωλαὶ φύσεις, quam licet omnes improbarint, ego defendere non desistam coll. ex. gr. 535 D πρῶτον μέν, εἶπον, φιλοπονίᾳ οὐ χωλὸν δεῖ εἶναι τὸν ἁψόμενον, τὰ μὲν ἡμίσεα φιλόπονον, τὰ δὲ ἡμίσεα ἄπονον, Phaedon. 71 E ἀλλὰ ταύτῃ χωλὴ ἔσται ἡ φύσις, aliis. Τὸ χωλὸν τῆς τῶν ἀρχόντων φύσεως efficit ut non toto munere fungantur, sed dimidio tantum, itaque cum debeant ἐπ' ἀμφότερα *simul* accedere, separatim ἐφ' ἑκάτερον tantum procedere possint. — In § ult. Cobetus (nota ms.)

---

[1]) Verba ἐκγελώς τέ τις et ἀδοξία in uno codice (interpolato) occurrunt.

φύη pro φυῇ correxit. || Pro ἰδεῖν Cornarius probante uno [1] Astio ci. πείθειν, male, cum τὸ παράδοξον δοκεῖν efficiatur non τῷ χαλεπῶς πείθειν ὅτι κτλ, sed τῷ χαλεπῶς ἰδεῖν ὅτι κτλ. [2]. — Mox pro ἄλλῃ (sic c. Par. A Bekker Ast Schn. Stallb.) recentissimi editt. c. Hermanno Vam L ἄλλῃ recepere, optime, cum ad ἄλλῃ nullo pacto πολιτείᾳ nec magis πόλις mente suppleri possit. Paulo post Astius (1814) ἐμβέβληκας (V. L.) requirebat, rectissime; cf. 344 D, Protag. 342 E ἐνέβαλε ῥῆμα ἄξιον λόγου. Quid ἐκβάλλειν sit discere possis ex 377 C. Ad vim locutionis ἐμβάλλειν ῥῆμα cognoscendam confer sis vocem ἐμβολή (in pugna navali). — Illud οἷον ante ῥίψαντας significat non „tanquam s. velut", sed „utpote"; unus Herm. recte post ἱμάτια non interpunxit.

C Unus Stallb. (ed. Goth.) e deterr. codd. recepit ἐν <τῇ>
E πόλει, sine causa; confer 484 B πόλεως ἡγεμόνας εἶναι. || Pro μελιχλώρους (sic omnes editt. inde a Bkk° iam praeeunte Stephano) antiquitus et alia lectio in codicibus fuisse videtur, nempe μελίχρους, quod nomen in inscriptionibus repertum est, vide A. Fickii „die Griechischen Personennamen. II Aufl. 1894" p. 201 Μελίχρως Μελιχρόου. Nostrorum codicum lectionem satis tuetur locus Theocriti X 26. Accusativus autem pluralis μελιχλώρους mihi displicet et librariis accommodantibus nominativum [3] sing. μελίχλωρος (sic legendum censeo) ad praegressos accusativos debetur. Richards (Class. Rev. 1883) cum Stephano (improbante Astio) genit. [4] singularis (μελιχλώρου) requirit. In § ult. legendum censeo [τε] καὶ πάσας φωνὰς κτλ.

A Recte nunc vulgo τί δέ pro τί δαί editur. In § B optimis codd. τιμᾶσθαι pro τιμῶνται exhibentibus iure paruerunt recentes
C editt. necnon Stallb.(1858). || Corrigendum τί τε χρηστὸν καὶ <τί> μή aut τί χρηστόν τε καὶ μή. Mox dele φήσομεν post καὶ
D ὀρθῶς γε. || Corrigendum censeo <οἵ> τοιοῦτοι. Mox videtur legendum esse κατὰ πόλιν, cum non verisimile sit Athenienses

---

[1]) Stallb. 1858 ἰδεῖν edidit.

[2]) Confudit Cornarius effectum cum causa.

[3]) Nominat. nil insoliti habet, cf. Cratyl. 385 A, 410 A et exempla, quae Heindorf ad Theaet. 150 A collegit.

[4]) Ad genit. sing. usum cf. Phaedr. 263 A, Sophist. 250 D, alia.

(suos nimirum cives Plato respicit, non πάντας τοὺς Ἕλληνας, sicut et supra p. 405 A vidimus) ex Attica profectos esse τὰ Διονύσια in ceterae Graeciae κώμαις spectatum. Τὰ κατὰ κώμας Διον. igitur sunt, quae vulgo τὰ κατ' ἀγροὺς vocantur, τὰ κατὰ πόλιν, quae (vid. scholiasten) τὰ ἐν ἄστει audiunt. Scriptum
E erat κατὰ πό, quod librarius male explevit. || Cum fere omnes codd. μαθηματικοὺς exhibeant cum Clemente et Theodoreto, non dubito quin ea genuina sit lectio; cf. Tim. 88 B (ubi Photius μαθηματικὸν ἀντὶ τοῦ φιλομαθῆ) et Aristot. Metaph. 1 (in.) καὶ διὰ τοῦτο τὰ μὲν (sc. τῶν ζῴων) φρόνιμα, τὰ δὲ μαθηματικώτερα τῶν μὴ δυναμένων μνημονεύειν ἐστίν. Videtur Platone vivo nondum inter μαθητικὸς et μαθηματικὸς discrimen, quod Gellius et alii scriptores indicarunt, exstitisse. Vide Thes. Stephani s. v. v. μαθηματικὸς et ἀκουσματικός.

476 A Lege καὶ [περὶ] δικαίου κτλ; nam primum opus erat καὶ <περὶ> ἀδίκου, deinde plane sufficit illud πέρι in fine positum, cf. 451 A. Si duo inter se contraria copulantur iterari praepositionem necesse est, vid. ad 334 E. — Illud ἀλλήλων (κοινωνίᾳ) mihi ob duas causas displicet: primum subiectum verbi φαίνεσθαι sicut verbi εἶναι est ἕκαστον, non [1]) πάντα τὰ εἴδη, at ἀλλήλων requirit subiectum pluralis numeri, itaque voc. ἀλλήλων ferri nequit; deinde fac duo εἴδη misceri, tum εἶδος aliquod nascitur, quod simplex (ἕν), non multiplex (πολλὰ) est. Cum nullo igitur pacto voc. ἀλλήλων defendi possit, patet corruptum esse. Legendum censeo ἄλλων i. e. aliarum rerum, nam inter πράξεις et σώματα vix referri possunt φωναί, χρόαι, σχήματα, similia. E *quattuor hunc locum emendandi conaminibus* nullum mihi placere potuit: Badhami c^{a} (Phaedri praef.) ἄλλῃ ἄλλων est admodum durae constructionis, etsi tolerabilioris quam Bywateri (Journ. of Philol. 1874) ἀλλ' ἄλλων (the general sense being ,it is by their union with bodies, actions and so forth, that Ideas come to be phenomenalised etc'); Voegelini (S) c^{a} σωμάτων ἀλλήλων κοινωνίᾳ displicet propterea quod ἀλλήλων sic prorsus abundat neque e grammaticae legibus facile est explicatu; Liebholdi

---

[1]) Si enim πάντα τὰ εἴδη subiectum esset, Plato non αὐτό, sed αὐτὰ scripsisset.

denique (in eius Corollario [1]) emendd. Platonicarum p. 21) c^{a}
ἄλλων πολλῶν palaeographia non commendatur. — Mox lege
B *νυνδή*. || Lege *τάς γε* pro *τάς τε*, post *που* saepe *γε* additur;
vide dicta ad 334 E.

A Verba *κἂν εἰ πλεοναχῇ σκοποῖμεν* vitiosa sunt, quia plane
ridiculum est rogare „hoccine tibi clarum est, etiamsi pluribus
rationibus consideremus," quasi res obscurior fieri soleat, si
multifariam exploretur; itaque prorsus assentior Astio corri-
genti *ἔχομεΝ* <*Η*> *καὶ πλεοναχῇ σκοπῶμεν*. Postquam *ἢ* excide-
rat, librarii textum fulcire conati sunt. — Paulo post rescri-
bendum <*τὸ*> *μὴ ὂν δέ*, artic. a praegressa syllaba absorptus
est. Mox V^{am} L *εἰλικρινῶς* probarunt soli Schn. et Hermann,
contra optimos codices. Valckenarius vocem ab *εἶλος* et *κρίνειν*
repetendam censuit, Ruhnkenius autem ab *εἵλη*. Bodleianus ad
Phaedon. 66 A *εἵλι.* praebet. — In proximis *οὐκοῦν ἐπὶ*....
ζητητέον nexus periit, quem librarii paucorum codicum deterr.
recuperari posse particula *δὲ* verbis *ἐπὶ τῷ μεταξὺ τούτῳ μεταξὺ*
κτλ inserenda (in aliis *δὲ* post *ἐπί*, in aliis post *τῷ μεταξὺ* infer-
sum est) falso putarunt. Stallbaumius (ed. Goth.) sibi visus est
textui satis providisse recipiendo V^{am} L (e Monac. *q*) *οὐκοῦν*
<*εἰ*> *ἐπὶ κτλ*, at *εἰ*..... *ἦν* hic ferri non potest. Hermannus ci.
<*ἐπεὶ*> *ἐπὶ* (Bait. et Campb. prob.), quae lectio, etsi auribus
ingratior est, fortasse tamen vera est. Vide autem an praestet
corrigere *οὐκοῦν* <*ἂν*>..... *ἦ* (pro *ἦν*); saepius *οὖν* et *ἂν*
confunduntur et facillime *ἂν* post *οὐκοῦν* excidere potuit. —
V^{am} L *ἐπὶ* <*τῷ*> *μὴ ὄντι* rectissime Ast Bekk. Stallb. rece-
B perunt. || V^{am} L *κατὰ τὴν δύναμιν ἑκατέρα τὴν αὑτῆς* probarunt
Ast Stallb. (1858) Schneid. Herwerd. (Mn. 1883) Campb.,
rectissime, nam optimorum codd. lect. vitiosa [2]) est. Hermannus
(prob. Bait. et Heller Cur. crit. p. 32) ci. *κατὰ τὴν ἄλλην δύναμιν*
ἑ. τὴν α. i. e. „secundum suam quaeque *diversam ab altera*

---

[1]) Quod eius scripto „Ueber die Bedeutung des Dialogs Phaedons für die etc. Prog. Rudolstadt, 1876" additum est.

[2]) Venetus *Π* (qui sec. Bkk. exhib. *ἐπιστήμη ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύν. ἑκατ. τὴν αὑτῆς*) sec. Castellani praebet *κατὰ τὴν αὐτὴν δύν. ἢ κατὰ τὴν αὐτὴν δύν. ἑ. τὴν αὑτῆς* prorsus ut codex Malatest., in cuius mg. haec leguntur *ἴσως οὕτω δεῖ γράφεσθαι. ναί.. κατὰ τὴν αὐτὴν δύναμιν ἢ κατ' ἄλλην καὶ ἄλλην δύναμιν ἑκατέρα τῆς αὑτῆς οὕτως.*

vim," quod me iudice valde languet neque elegans est. Herwerd. l. l. praeterea sine causa ci. κατὰ τὴν αὑτῆς δυν. ἑ.
E [τὴν α.]. || V^{am} L θήσομεν pro οἴσομεν unus Cobetus probavit,
rectissime, vid. in § D ult. τίθης, 437 ult. et confer dictiones
ἐν δόξῃ θεῖναι, ἐν μέρει τινὸς θεῖναι, εἰς τοὺς πλουσίους θεῖναι.
In Par^{o} A sexcenties *H* et *I* confusa sunt, vid. me ad 336 B
et ad 454 C. — In § ult. quidam O. Schneider pro δόξα reponendum censuit δύναμις, absurde.
478 B V^{am} L ὡς ἔφαμεν (pro ὡς φαμὲν) prob. Bkk. Ast Stallb. (ed.
Goth.), non opus, vertendum enim est „ut putamus". Mox
Liebholdus (Fleck. Jbb. 1888) ci. ἆρ' οὖν τὸ μὴ ὂν δοξάζεται
pro δοξάζει, sine causa, subiectum enim est ὁ δοξάζων vel ἡ
δόξα. — Paulo post Par^{i} A^{I} lect. δοξάσαι τὸ μὴ ὂν probarunt
Schneid. Hermann Bait., rectissime, quod maxima codd. pars
c. Par^{o} A consentit. In § ult. pauci codd. verba ὁ δοξάζων
ante δοξάζει ponunt, quod fortasse indicium est illa verba
C insiticia esse; nullo negotio mente suppleri possunt. || In § ult.
Ast et Stallb. malunt ἔντος δή pro ἐ. δ', rectissime coll.
verbis praegressis ἆρ' ο ὖ ν ἐκτός κτλ.
479 A Pari A lect. ἀεὶ <μὲν> κατὰ ταὐτὰ receperunt Schn. Herm.
Bait. Campb., *fortasse* recte. Mox Madvigio corrigenti πολλὰ
δὲ καλὰ paruit unus Baiter, optime, cf. 476 C ὁ οὖν καλὰ μὲν
πράγματα νομίζων. — Verba ἐκεῖνος ὁ φιλοθεάμων καὶ Ast et
Bekker c. Veneto Ξ omiserunt, rectissime; est nota marginalis
ad praegressum ὁ χρηστός, quae a librario indocto non modo
perperam in textum illata est, sed etiam in alienam sedem.
Heusdius (Init. Philos. II p. 37) illa verba post ὁ χρηστὸς collo-
C canda iudicabat, male. || Stephanus (probantibus Astio 1814 et
Valckenario in ipsius Schedis criticis) ci. τῆς βολῆς [πέρι], optime, nam iterata praepositio hic plane ridicula est propterea
quod non duo aenigmata erant alterum de eunucho, alterum de
vespertilione icto, sed unum tantum de vespertilione ab eunucho
icto. Trium genetivorum τοῦ εὐνούχου τῆς βολῆς τῆς νυκτερίδος
coniunctio nil insoliti habet. Richards (Class. Rev. 1893) mavult
prius περὶ deleri, quod mihi minus placet. Pro ὡς (καὶ ἐφ' οὗ)
Par. A exhib. ὧι (i. e. ᾧ) et Ven. Π^{1} ω, rectissime, sic omnes
editt. inde a Stephano (praeter Bkk. et Schneiderum). — V^{am}

L ἐπαμφοτερίζει Astius probavit, *rectissime*, non modo quia ad sequens δυνατὸν mente supplendum est ἐστι nec per ζεῦγμα e praegressis [1]) δοκεῖ ad illum infinitivum explicandum sumi potest, sed praesertim quia ei, qui τὸ ἐπαμφοτερίζειν τὸ τ ῶ ν π ο λ λ ῶ ν exemplis illustrare conatur, minime dubitare licet num ipsa illa exempla naturam τῶν ἐπαμφοτεριζόντων plane referant, quod non ita esse infinitivus modus indicet. — Mox verba οὔτε ἀμφότερα οὔτε οὐδέτερον spuria sunt, nam primum illas res οὐδέτερον esse modo (οὔτε εἶναι οὔτε μὴ εἶναι οὐδὲν αὐτῶν δυνατὸν παγίως νοῆσαι) dictum est, deinde non verum est illas res *non* esse ἀμφότερα, alia enim quam τ ὰ ἐ π α μ φ ο τ ε ρ ί ζ ο ν τ α ἀμφότερα esse (i. e. τοῦ εἶναί τε καὶ μὴ εἶναι μετέχειν [2])) nondum medius-
D fidius exputare potui. || Lege κυλίνδεται pro κυλινδεῖται et paulo post e Veneto Ξ recipe V^{am} L ὡμολογήσαμεν (quod etiam Campbellio reponendum visum est) propterea quod aoristus praecedit. Baiter contra mavult rescribere προωμολογήκαμεν, at tum Glauconem — προωμολογήκαμεν enim significat „nostra pristina s. antecedens sententia est" — respondere oportuerat προωμολογήκαμεν (*non* ὡμολογήκαμεν).

A V^{am} L ἄν γ' ἐμοὶ (πειθῶνται) pro ἄν γέ μοι fere omnes editt. recte probarunt: vide dicta ad 352 D.

---

[1]) Multo etiam minus ex voce ἀδύνατον, ut Schneider somniavit.
[2]) Cf. 478 D εἴ τι φανείη οἷον ἅμα ὄν τε καὶ μὴ ὄν, 477 A εἰ δὲ δὴ κτλ.

CORRIGENDA.

Pag.	8	a f.	v.	9	*Lege*	ex. gr.
„	17	„	„	13	„	Par. A
„	21	ab in.	„	4	„	*πεντήκοντα.*
„	25	a f.	„	15	„	Par. A
„	28	„	„	13	„	*οὑτωσὶ* [1]))
„	45	II^a nota			„	1868
„	72	ab in.	„	8	„	Campbellio
„	73	„ „	„	11	„	ci.
„	„	a f.	„	5	„	vid.
„	84	ab in.	„	6	„	e *non* e.
„	90	„ „	„	13	„	*κτλ non κτλ,*
„	116	a f.	„	1	„	<*τῶν*>
„	139	a f.	„	17	„	initio.
„	„	„	„	1	*Dele*	an
„	141	in nota			„	an
„	144	ab in.	„	16	*Lege*	iussit, quod
„	146	a f.	„	3	„	In uno e